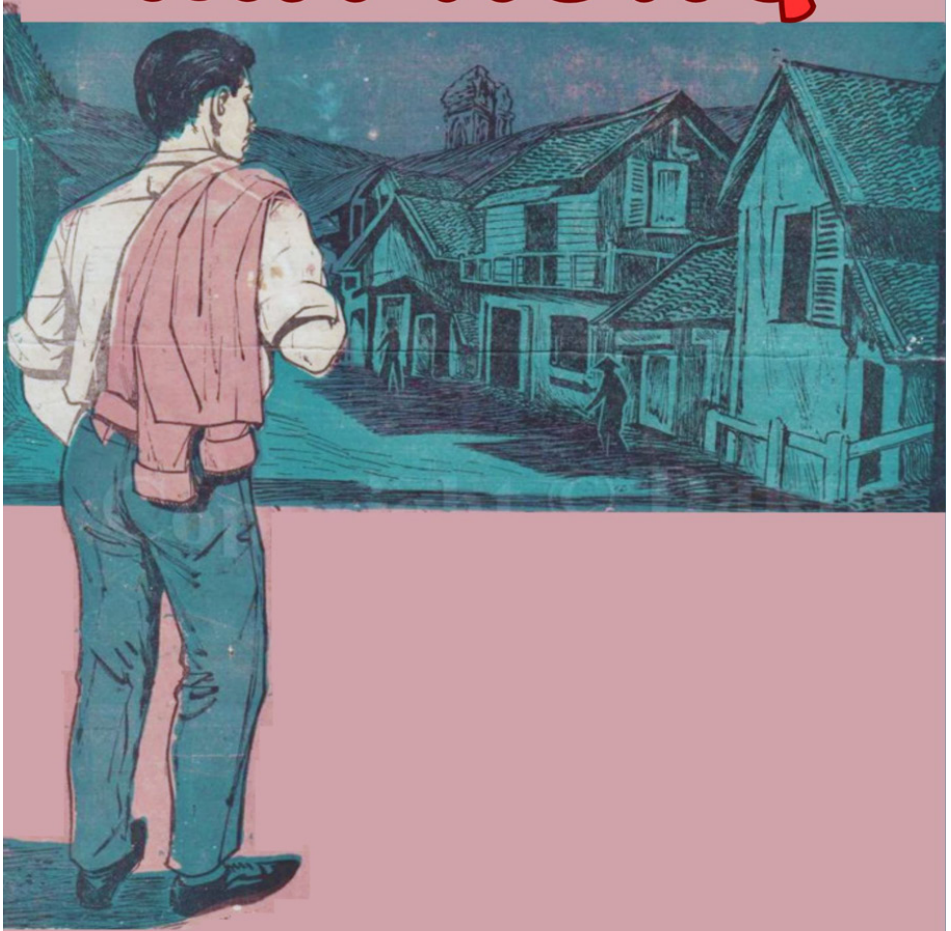

ĐỖ TIẾN ĐỨC

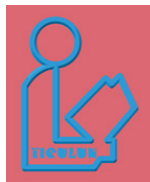
MÁ HỒNG

Thời Mới

Má hồng

Đỗ Tiến Đức

Paris * 08.2025

Bìa & dựng : *Ban Tuyển đọc TVTL*
Nguồn : *Thư viện Tiểu Lùn*

Má hồng

ĐỒ TIẾN ĐỨC

THỜI MỚI
xuất bản * Saigon 1968

1

Khi tôi tới văn phòng làm việc thì đã gần ba giờ. Những kẹp hồ sơ trình xem, trình ký, những công văn mới tới để cao từng chồng khắp mặt chiếc bàn nhỏ. Ở phòng ngoài, tiếng máy chữ lách cách và những tiếng đối thoại ồn ào dễ kích thích tính ham làm việc của tôi. Trưa nay coi như tôi đã mất đi giấc ngủ thường lệ mỗi ngày khi ở tiệm cơm vè. Những tờ nhật báo, những tờ tạp chí đã vùi kín tôi suốt hai tiếng đồng hồ triển miên trong sự sung sướng say đắm.

Những giòng chữ in, những trang giấy rộng còn thơm mùi trình tân xao xuyên như những giòng thư của người bạn lưu lạc phương trời xa gửi tới. Nên, tôi đọc, tôi đọc để đọc. Nhiều tin tức đã biết rõ hậu quả qua đài phát thanh. Nhiều thông cáo, tin buồn tin vui nơi cuối trang từ có ảnh hưởng gì đến tôi ? Hôm nay, buổi chiều tôi sẽ có thư Sài gòn nữa, Chị Dung ơi, tuần này chị nói với em chuyện gì nào ? Chị nhớ đừng gửi đĩa hát nữa, em làm gì có máy để nghe giọng ca mới nhất của chị mới thu âm. Cuộc sống của tôi từ khi tới tỉnh này đều xoay quanh ngày thứ tư mỗi tuần. Ngày đó, chiếc máy bay Hàng không Việt nam trên đường đi Huế và từ Huế trở về, ghé mười lăm phút để thay đổi tám vị hành khách, không hơn không kém và bỏ xuống tỉnh những hương vị Sài gòn, như những trang báo dồn đọng của bảy ngày, như những phong thư ghi

dấu nhật ấn còn lâu hơn thời hạn ấy. Chị Dung. Chị Dung bỗng lảng đãng hiện về với tôi trong mấy phút chợt thiếp đi sau đó. Tôi thấy chị và cháu Hương bị chiếc xe buýt hất xuống sông Thị Nghè. Mọi người xúm lại khiêng vô nhà thương. Thủy cũng có mặt bên giường chị. Thủy khóc âm ức, sợ chị chết, không ai nuôi bé Hương. Tôi phải dỗ Thủy, rồi đưa Thủy ra ngoài này luôn, không cho Bắc biết. Nhưng khi hai đứa vừa mở cửa xe đồ bước xuống chợ, đã thấy Bắc chờ sẵn ở đó rồi. Nét mặt Bắc hùng hổ, túm tóc Thủy vừa đánh vừa chửi. Tôi nổi nóng, vớ được con dao xông tới, hươi vào bụng Bắc. Con dao ngập lút cán, máu chảy ùng ục, phun đầy mặt tôi. Tôi quay cuồng hôn mê trong khối màu đỏ nhầy nhựa đặc kẹo đó, một lát mới tỉnh dậy. Ý nghĩ đầu tiên của tôi trong khi còn bàng hoàng thắc mắc điểm lành hay dữ là phải viết

thư cho chị Dung. Phải viết ngay. Chiều nay có máy bay, như thế ngày mai hoặc ngày kia sẽ tới chị.

Tôi kéo ghế, ngồi xuống. Bàn tay trái tự động lần xuống túi quần lấy cây bút nguyên tử. Có hai con tem dính vào khe ngón tay. Lớp keo mỏng ở phía sau đã nhơm nhớp ướt. Hai con tem ba đồng, in hình thắng cảnh Hà Tiên. Vừa rời ở nhà bưu điện, gửi thư cho chị Dung, số tiền dư được trả bằng tem. Tôi yêu cầu người thư ký đổi những con tem diệt trừ sốt rét lấy tem Hà Tiên. Người thư ký khua tay vào đồng tem trước mặt rồi kêu hết rồi. Tôi năn nỉ, ông thử tìm lại xem. Ông ta càu nhàu, nói ông khó tính quá. Rồi nhạo con tem nào cũng đưa thư tới chỗ ông mong cả mà, không sớm gì hơn đâu. Tôi bực mình toan về thì Độ từ trong phòng bước ra. Độ cười và chìa tay về phía tôi

từ xa. Gửi lương cho bà xã sao, anh Đạm ? Tôi định nhờ anh làm mối mà anh lại thả bom thế thì tàn rồi. Bây giờ nhờ anh cho mấy con tem Hà Tiên. Sau đó anh thư ký mang tới một xấp và nói với giọng bất mãn, ông chọn đi.

Những lá thư gửi chị Dung luôn luôn dán loại tem này. Chắc chị cũng chẳng hiểu được ý mình. Nhưng nếu dùng con tem khác, phong thư hình như thiếu những giòng chữ yêu thương chân thành chị em nhất.

Tôi lơ đãng nhấc một kẹp hồ sơ để xuống trước mặt rồi lật ra xem. Một lá đơn bằng giấy học trò, màu mực tím, dính bên trái. Một công văn đã soạn, đánh máy gọn ghẽ dính bên phải. Nội vụ là ông Lê Phải, ấp Quế Phong, có con bò đang ăn cỏ ngoài đồng thì bị đạn trúng đầu, chết tại chỗ. Ông xin quận bồi

thường và giúp đỡ vì tài sản chỉ có con bò đó mà thôi. Quận giải quyết bằng những lời an ủi, chỉ vì tội ác ôn giải phóng miền nam mà những lương dân như ông bị thiệt hại. Kết luận, vậy khi có dịp kính mời ông tới văn phòng quận nhận năm bao mì tấm. Tôi không suy nghĩ thêm bốt, lặng lẽ hoa tay bút ký vào phía dưới tờ công văn đã đóng sẵn những hàng chữ đỏ KT quận trưởng, phó quận trưởng, Trần huy Đạm. Phó đốc sự.

Đang lúc ấy, có tiếng gõ cửa thật nhẹ. Tôi vừa khép kẹp hồ sơ để sang phía bàn bên, vừa ngừng lên chờ đợi. Hai cánh cửa chắn gió hé mở. Màu áo dài trắng thấp thoáng phía ngoài. Rồi một bờ vai, một mái tóc lách vào. Và người con gái đã đứng trước mặt tôi khẽ cúi đầu, miệng lí nhí những tiếng thật nhỏ.

Tôi gây không khí thân mật :

– Cô Huyền. Mời cô Huyền ngồi. Nào, tôi có thể giúp cô Huyền việc gì đây ?

Tôi nhận một cử chỉ cảm ơn trong đôi mắt Huyền, Huyền nhìn quanh phòng thật nhanh. Đoạn bỏ chiếc nón sát chân tường rồi mới ngồi. Cặp sách hình như để trên đùi. Chỉ một thoáng, Huyền hất đầu lên, xoay nhìn tôi, im lặng như ngắm tranh. Mãi mới từ từ mỉm cười :

– Cháu đến nhờ chú một việc, được không, chú ?

Tôi cố làm vừa lòng Huyền :

– Được chứ.

Tôi lúng túng trong cách xưng hô. Huyền đến bất chợt và như cơn lốc đột ngột nhận một sự liên quan chú cháu. Tại sao ? Tại sao con nhỏ này lại phong

mình là chú ? Tự nhiên hình ảnh buổi tối hôm nào tại tiệm cơm lúc đã ăn xong, cả bọn xúm vào nhau ngồi đầu lảo chọt hiện trong óc tôi. Đạt cười nong nục hơi rượu, kêu lớn ê thằng nào muốn đi bắt bò lạc với tao không, giơ tay. Lâu tiếp theo sau khi đã hít vội hơi thuốc Salem, kiểm đầu ra bò lạc lúc này cha nội. Muốn thì tới bắt em Huyền có phải vừa chắc ăn lại vừa thơm như múi mít không. Cả bọn nhao nhao ô-kê, ô-kê. Ngày đó tôi mới tới tỉnh này và mới gia nhập với đám người cũ dần dần từ những buổi hội họp, từ những bữa ăn hàng ngày, từ những lần giới thiệu của Đạt. Mọi nếp sống rất có thể tôi chưa quen nhưng tôi cũng đã biết Huyền. Biết lần đầu nhân buổi đi chơi phố ban đêm, tôi chú ý tới một thiếu nữ mặc bộ đồ ngủ trắng trong tiệm ra-di-ô và hỏi Đạt, em nào ngon quá xá vậy. Đạt nói thật dài, học sinh Bùi thị Xuân đó.

Con nhà nghèo nhưng thích ăn diện, thích đi hoang nên biến thành đồ chơi hạng luych của một số người. Em làm ăn kín đáo lắm. Tôi nói thật moa không ngờ nhé. Nếu gặp em trong khung cảnh nào đó thì cũng dám trồng cây si lắm. Đạt cười, chứ sao, lột nó ra rồi chỉ nằm mà nhìn cũng đủ đáng đồng tiền rồi cơ mà. Tôi bị rạo rức, nói với giọng thèm muốn, vậy hôm nào kiếm em đi chứ còn đợi gì. Đạt gật đầu thản nhiên, ô-kê có ngay, để cho mày thưởng thức vật thổ sản của tỉnh này một chút chứ, phải không. Nhưng rồi mãi không thấy Đạt đá động tới chuyện đó, nên giờ nghe Lâu nói tôi nhào vô với sự hăng hái nhất của thú quân cảm tử. Chúng tôi bước ra, leo lên hai chiếc xe của Lâu và của Đạt. Tôi ngồi chung với Lâu. Chiếc xe chật cứng. Một tên ngồi đằng sau bỗng reo lên cười, lại có cả chiếu trải sẵn thế này nữa hả

ông trưởng ty Thanh niên ? Một tiếng nói khác, thì vẫn là phòng ngủ lưu động mà. Lâu không trả lời, điều khiển chiếc xe chạy trong lòng phố về khuya vắng tanh. Mãi sau, Lâu mới nói đi đông thế này mà lại toàn những mặt thối cả tao sợ em trốn quá. Em vẫn thường không chịu tiếp những tên quen thuộc, hoặc xấu xí mà. Thôi bây giờ đến thẳng ma gà Trần xem sao. Xe tới nhà Trần, bóp còi gọi. Trần chạy ra cười nhỏ, đi đâu mà vui vẻ thế. Lâu nói nhờ toa gọi hộ em Huyền cho tội này, được không. Có phó quận Đạm trong xe đó. Trần cúi xuống thấp, dáng điệu thâm vụng, moa kệt quá, bà xã với mua vừa khai chiến xong, giờ moa đi với các cậu tình hình lại căng thẳng mất. Hay thôi để cho moa bữa khác. Con nhỏ đó moa bảo đảm chỉ cần ới một tiếng là có liền mà. Hả các cậu biết là moa vẫn cấp thuốc ngừa thụ thai cho nó ?

Lần thứ nhất cuộc đi tìm kiếm Huyền như vậy là chấm dứt một cách lạt lẽo ở những ngón tay gãi gãi trên mái tóc của Trân. Lần thứ hai xảy ra mấy hôm sau, khi tôi được bạn bè khích bác cổ võ, Mày cứ giả vờ tới nhà nó hỏi thuê căn nhà ma ấy chứ có gì mà khó. Tụi tao quen quá rồi, không thể diễn trò ấy được. Bố nó là công chức mà. Tôi hỏi sao lại có ma ở căn nhà Huyền. Một người trả lời tại có người chết. Tôi nghĩ vậy và tới xem nhà. Buổi tối, bà cụ mẹ Huyền và mấy đứa nhỏ ngồi chơi cá ngựa với nhau, Huyền đi khỏi. sự vắng mặt của Huyền hơi gây cho tôi một chút buồn nhưng căn nhà lại làm tôi ưng ý. Ma quỷ chó gì, ít nhất trông cũng lịch sự hơn phòng ngủ lang chạ với dĩ điểm và lính tráng.

Và phải đến hôm nay mới gặp Huyền. Huyền tự tìm tới hay do cha

nào dần xếp ? Tôi ngồi lặng ngắm người khách nhỏ trước mặt. Huyền. Một con chim lạ bay bỗng tuyệt vời bỗng nhiên tới với tôi trong giờ làm việc bằng cử chỉ e lệ, dịu hiền của một tâm hồn thơ ngây nữ sinh. Bây giờ Huyền đang gây cho tôi những kích động hồi hộp thích thú. Mái tóc Huyền thật mượt, nếp uốn lâu ngày đuổi gần hết, nằm xõa trên bờ vai. Ngọn tóc cong ra phía ngoài sau một nếp vòng lượn ép theo đường thon của gáy. Tôi muốn dùng chữ hồ hững để diễn tả vẻ đẹp bình dị của mái tóc ấy. Trong khi tôi tránh sự bối rối vào mái tóc thì Huyền vẫn nhìn tôi. Đôi môi Huyền chúm lại, nét môi tươi hồng tròn vo để lộ bốn chiếc răng phía hàm dưới nhỏ nhắn và trắng trong, tinh khiết như màu mây mùa hạ. Một cánh tay Huyền ghéch lên mép bàn. Huyền mặc áo hàng nội hóa.

Tôi nhắc :

– Huyền cứ nói đi.

Huyền cử động thật nhẹ, cả người quay lại đối diện với tôi. Rồi gật đầu :

– Thế chú bằng lòng nhé ?

Tôi tưởng như đây không còn là căn phòng làm việc của một phó quận trưởng nữa. Những chồng hồ sơ những chiếc bản đồ trên tường tất cả đều mới mẻ, có màu sắc và đáng yêu.

Tôi nhanh nhẹn gật đầu theo Huyền :

– Bằng lòng.

Nụ cười như đóa hoa bùng nở trên môi Huyền :

– Cảm ơn chú lắm.

Bàn tay Huyền theo đà dướn lên của thân người, đặt xuống trước mặt tôi một xấp giấy. Tôi thoáng nhìn thấy những giòng chữ thông thường của một tờ khai sanh. Tiếng Huyền thật nhẹ sau một cái đằng hắng :

– Thừa chú, cháu sắp phải nạp giấy tờ vào hồ sơ thi. Cháu không có tiền mua tem dán vào những bản sao. Đây là một. Hai là nhà cháu nghèo, cháu không muốn xin tiền của ba cháu để mua sách. Mà thi sắp tới, cháu lại cần sách lắm. Cháu muốn đi kiếm lấy tiền để tiêu. Việc đó chú giúp cháu được phải không, chú ?

Giúp Huyền tiền. Huyền cần tiền. À, có thể chứ. Thiên hạ đồn đại quả không sai. Tâm hồn tôi như cánh chim bay vút khỏi khu rừng mơ mộng với hình ảnh một nữ sinh kiều mị trong trắng. Trước mắt tôi chỉ còn một con Huyền, một đứa

con gái trơ trẽn, hạ giá, và đáng thương. Tôi nhìn Huyền thật bình tĩnh với những suy tính cân nhắc về giá trị xác thật. Không ngờ mình bắt được con Huyền dễ dàng thế này. Khỏi phải nhờ bồ nào móc nối dàn cảnh. Chắc các bồ sẽ chịu mình lắm. Tuy nhiên trong thoáng giây, tôi vẫn hình như chưa rõ rệt lãnh đạm nổi đôi môi, đôi mắt, đôi má hồng vì màu da mịn nhuyễn ấy,

– Chú mỉm cười gì thế ? Chắc chú khinh cháu nghèo, phải không ? Biết thế, cháu đã chẳng tìm đến chú.

Bàn tay Huyền với lấy tập giấy còn cuộn tròn trước mặt tôi, đoạn bỏ xuống lòng. Tôi chỉ thấy mái tóc phủ gần hết bầu má đang cúi. Đôi môi Huyền trễ rộng.

Tôi đưa đẩy :

– Chú có nói gì đâu. Chú giúp Huyền chứ.

Huyền ngược nhìn tôi xiên qua những sợi tóc thật nhanh rồi lại cúi gục. Cử chỉ khép nép như muốn thu nhỏ tấm thân vốn đã bé nhỏ.

– Chú không thành thật với cháu đâu. Nhưng nếu vì cháu nghèo mà chú khinh cháu thì chú ác lắm.

Tôi cười mơn trớn như sợ vuột mất con mối :

– Chú sắp thuê nhà Huyền thì làm sao giàu hơn Huyền, Huyền nói thế, mất cả tình thân giữa chúng mình mà Huyền vừa cho chú rồi đấy.

Huyền vẫn im lặng. Tôi tiếp :

– Huyền vừa đưa chú ký những bản sao chứ gì ? Trời, Huyền đưa đây, chú

ký ngay, khỏi cần xem bản chính cũng được.

Đôi mắt Huyền vẫn xiên qua mái tóc nghiêng nhìn tôi : Màu đen của tròng mắt như sâu thăm thẳm, như chứa ẩn bao nhiêu huyền thoại mông lung. Một lát sau tôi mới lại thấy nụ cười của Huyền :

– Cháu mong sẽ có ngày chủ hiệu cháu. Bây giờ thì chú ký những thứ này cho cháu đi.

Tôi đón nhận cuộn giấy từ tay Huyền. Bàn tay người con gái nhỏ nhắn, không thêm một món trang sức. Cổ tay đeo chiếc vòng đồng mỗi, chắc đã lâu nên không còn bóng nước.

– Khai sinh của những ai mà nhiều thế này, Huyền ?

– Cửa tụi bạn cùng lớp với cháu. Cháu nhận đi sao hộ để nhờ chú ký. Như vậy cháu khỏi mất tiền lệ phí. Như vậy đương nhiên là cháu được tám mươi lăm đồng. Cháu sẽ mua được hai cuốn luận Việt văn và bài tập lý hóa.

Lời giải thích của Huyền làm tôi sững sờ. Tôi ngừng ký, nhìn Huyền, nhìn cái gương mặt rạng rỡ nồn nà như vừa thoát từ cô bé lọ lem, như biến ảo từ một con chó gấu xù xì hôi hám thành một con mèo xiêm nằm khoanh tròn trên đầu giường trải nệm. Những ý nghĩ đen tối trong lòng tôi tan biến mau chóng. Chúng tôi yên lặng nhìn nhau thật lâu. Rồi cùng một lúc, Huyền bối rối quay nhìn ra ngoài khung cửa sổ mở rộng, tôi bối rối cúi đầu hấp tấp ký tên vào những trang giấy.

Tôi nghe tiếng Huyền vang vang như thật xa :

– Phản lực lại tới rồi, chú ơi.

Tôi liếc mắt về hướng Huyền đang theo dõi :

– Tới làm gì ?

Huyền cười khanh khách :

– Tới để thả bom chứ còn làm gì ? Chú đã đi xem máy bay phản lực thả bom chưa ? Vui lắm. Mỗi lần máy bay tới, người ta đổ xô ra quốc lộ chờ xem đông lắm. Tụi cháu gọi cảnh ấy là niềm vui tỉnh nhỏ, chú ạ.

Tôi nhắc lời Huyền :

– Niềm vui tỉnh nhỏ là xem máy bay phản lực thả bom ? Thế không thương những người bị ăn bom ư ?

Huyền kể lể :

– Chốc nữa, máy bay thả bom, chú phải đi coi một lần mới thấy tụi cháu nói đúng. Còn hấp dẫn và đẹp hơn xi-nê nữa chú. Những chiếc máy bay từ trong mây lao vút xuống đầu những ngọn cây ở chân núi, rồi vọt lên, rồi những tiếng nổ âm âm vang dội rung chuyển cả đất, rồi từng cuộn khói bốc lên, gió thổi bay là là như mây. Ở Sài Gòn có mất tiền cũng không được xem cái cảnh này. Thế thì không phải là niềm vui tỉnh nhỏ ư.

Tôi vừa định đáp cho câu chuyện được tiếp tục thì có tiếng gõ cửa. Trung úy Lạc và trung úy Cảnh bước vào. Hai người giơ tay chào theo lối nhà binh được pha lẫn với cử chỉ bình dân. Tôi tiến ra phía họ, bắt tay và cười với nhau. Tôi nhìn Huyền định giới thiệu. Có lẽ Huyền tưởng tôi nhìn chiếc ghế để đủ

cho hai người mới đến nên vội đứng dậy.
Huyền nói khẽ qua vai tôi :

– Về.

Tôi trả Huyền xấp giấy vừa ký xong :

– Bây giờ chú phải đưa hai quan
thanh tra tới ấp Lạc Quang. Huyền về
nói với ba má là để chú thuê căn phòng
mà hôm trước má nói, nhé.

Huyền cười :

– Nhưng cháu không cho chú thuê
đâu ?

Tôi toan hỏi nhưng chưa chọn được
câu nào cho duyên thì Huyền đã đi tới
cửa. Huyền quay nhìn tôi cười :

– Chú biết tại sao không ?

– Huyền ghét chú ?

– Không. Nhưng chú già nua lắm. Chú ở tỉnh nhỏ mà không biết niềm vui tỉnh nhỏ thì quê quá.

Chúng tôi cười vang rồi cùng theo Huyền bước ra sân quận.

Trời còn nắng chói chang. Mấy cây phượng đỏ rực hoa như những cục than lửa đặt ngoài chỗ trống gió. Anh Hải đã nhanh nhẹn lái chiếc Land Rover sát vào hiên chỗ chúng tôi đứng.

Trung úy Lạc ngó xung quanh rồi hỏi tôi :

– Không có hộ tống, anh Đạm ?

Tôi lắc đầu cười :

– Từ đây tới đây có chín cây số. Quận chúng tôi vẫn đi thường như đi chợ.

Trung úy Lạc mang chiến thuật giảng :

– Chính vì thói quen và khinh địch nên mất mạng một cách lảng nhách.

– Trung úy cứ yên trí. Nếu có địch, tôi xin lãnh hết đạn để trung úy bình an về Sài Gòn.

Cảnh bước lên xe và pha trò :

– Còn tôi thì sao đây ? Tôi cũng chưa muốn lãnh anh dũng bội tinh với nhành dương liễu đâu nhé !

Trung úy Lạc có vẻ không bằng lòng những lời nói của tôi. Ông ghếch chân ngồi vào ghế, theo trung úy Cảnh nhưng dáng điệu ngượng ngập như lần đầu được đi xe. Chúng tôi ra khỏi thị xã. Anh Hải cho xe chạy nhanh trên quốc lộ vắng hoang giữa cánh đồng lúa non. Tôi

nhìn về phía những ấp cận sơn, tìm dấu vết của vụ oanh tạc vừa qua. Không thấy gì. Niềm vui tỉnh nhỏ đã không để lại một chút di tích. Chỉ có màu xanh của sườn núi, của cỏ cây. Chỉ có sự im lặng thanh thản. Nhưng ngày mai, thị xã sẽ tiếp nhận những chiếc võng phủ chiếu kín bùng chở bằng lambretta ba bánh, bằng hai người khiêng vừa đi vừa chạy. Ngày mai sẽ có những lời truyền khẩu về những cái chết của những người trong vùng bị bắn. Sẽ có những người như chị Dung. Sẽ có những đứa bé như cháu Hương. Anh Thắng chết với viên đạn của loại súng nào. Có phải anh chết bằng những phát minh mới nhất của thời đại khoa học ? Vậy thì anh cũng được hưởng sự tiến bộ rồi. Như người khác di chuyển bằng máy bay phản lực, ngủ trong phòng gắn máy lạnh, và giải trí bằng vô tuyến truyền hình.

Xe càng chạy, trung úy Lạc càng đắm chiều nét mặt. Đôi mắt ông in trong tấm gương phản chiếu lặng lẽ. Mi mắt ông sụp xuống và ngập tràn những bí hiểm u uất. Được một lát, khi xe xuống đoạn dốc, ông quay hỏi tôi :

– Tôi chưa ?

Tôi nói còn độ chừng ba cây số nữa. Ông quay đi, nhưng tôi thoáng thấy vết những chiếc răng hàm in hằn trên má :

– Đã bảo chọn ấp nào gần gần thôi thì lại kéo nhau đi tuốt luốt tận đâu. Thật có gì thì lảng nhách.

Tôi đáp :

– Tôi không được nghe điều ấy. Sáng nay đại úy quận trưởng chỉ thị tôi đưa các ông tới ấp Lạc Quang, tôi phải thi hành.

Chiếc xe bỏ quốc lộ, quẹo vào con đường đất nhỏ, ngoằn ngoèo, giữa những bụi cây um tùm. Từ khúc đường này đã có nhiều người đi lại. Những đồng phân bò như những cục nhựa đường rải rác trên lối đi, Đảm trẻ con thấy xe hơi, kéo ụa nhau ra xem rồi nối đuôi chạy theo vệt bánh xe in trên mặt đất. Nhiều đứa chỉ mặc quần. Nhiều đứa lại có mỗi chiếc áo. Và trong những thân thể lút cút đen trùi trùi đó, còn những đứa phủ lên người những mảnh vải lưng thụng, đầy màu sắc hoa lá của những món đồ mà các quốc gia bạn viện trợ. Nên khó thể phân tích nổi trong cái nhìn chết lặng này, tôi đang nghĩ, đang có cảm xúc gì. Mỗi lần bước tới đây, tôi cũng vẫn đều đều để cho tay chân trĩu nặng trước sự xôn xao sống động của tâm hồn. Nhưng, lần nào tôi cũng vẫn chỉ thấy những khuôn mặt trẻ thơ kia vui cười, âm thanh trong như đàn

chim trở về khi nắng ấm gợi nhớ những sân trường tiểu học, có hàng hiên dài và các cô giáo khoanh tay trông theo coi sóc. Tôi nhớ nỗi thắc mắc của trung úy Lạc về đoàn hộ tống. Bây giờ ông đã yên tâm chưa hay nhìn đám dân này mới bắt đầu sợ. Chúng tôi cho xe đồ sát hàng rào kẽm gai chùng thông, giăng giữa hàng dương mới lớn. Ngôi hương trường gồm dãy nhà tranh siêu vẹo, úp xùm xụp trên nền đất cao, cách cổng bằng khoảng sân hẹp. Chiếc cột cờ không có cờ, trơ hình một thân cây chết khô, ở giữa sân. Chính nơi đây là trại tạm trú cho đồng bào tị nạn cộng sản từ những vùng giao tranh chạy về.

Nhìn thấy sự sinh hoạt bình thường, trung úy Lạc hỏi :

– Không dàn cảnh gì à ?

– Trung úy muốn nói không đón tiếp ?

– Tôi nói dàn cảnh với ý khác. Những nơi tôi tới thanh tra đều thấy chính quyền địa phương tổ chức gấp rút những cuộc phát tiền, phát thực phẩm để chúng tôi chứng kiến và phát tượng trưng. Ông tỉnh này khác lạ thì có thể vì ông ấy trong sạch hoặc coi tội tôi như tép.

Tôi chấm dứt lời trung úy Lạc :

– Tôi sẽ giúp tài liệu để chứng minh nhận xét thứ nhất của trung úy. Về nhận xét sau tôi không thẩm quyền. Nhưng riêng việc ông tỉnh mời hai trung úy ở tại tư dinh thì có lẽ không nghĩ hai trung úy là tép. Trung úy cũng lớn lắm chứ.

Trung úy Lạc vỗ vai tôi :

– Đùa đấy nhé.

Tôi nhìn thật lâu vào đôi mắt ông rồi mỉm cười. Cả khuôn mặt ấy, với những mắt, mũi, tai, trán nhưng sao không cho tôi một chút nhận xét nào để nhớ. Khi mấy ông trong ban quản trị trại hốt hải chạy tới, vừa thở vừa nói chúng em đi tìm đất cho đồng bào trồng rau, tôi giới thiệu hai bên với nhau. Trung úy Lạc dẫn họ đi ngay lập tức. Đầu ông hơi cúi để nói nhỏ vào những cái tai kia cho có vẻ thân mật. Tôi không buồn nhìn theo, quay sang nói với trung úy Cảnh, để tôi đưa ông đi thăm mọi sinh hoạt trong trại, được không. Trung úy Cảnh cười, hân hạnh lắm, rồi mở chiếc máy ảnh khỏi bao, điều chỉnh ống kính sẵn sàng. Chúng tôi bước vào hiên nhà. Hàng hiên thấp, ngổn ngang những người và những đồ đạc vật vãnh của đồng bào mang theo khi bỏ làng ra đi. Một gia đình gồm bà mẹ và ba đứa con nhỏ đang bu quanh

mẹt gạo. Màu trắng của những hạt gạo, mà có người so sánh với hạt ngọc, đã chìm trong đất cát để thành màu của mớ gạo chưa giã. Những ngón tay nhỏ chim chíp như mỏ bầy gà nhỏ bầy giờ bới ra, loại bỏ những thứ lẫn vào, như cảnh cổ tích xưa nào đó trình bày thảm trạng mẹ ghẻ con chồng oan nghiệt. Tôi nói với trung úy Cảnh, những năm gạo này là họ bốc lấy khi phân phối vương xuống đất. Cũng đôi khi người ta dạy trẻ con lấy cây nhọn hay dao rình đâm vào bao bố cho gạo đổ để bốc. Trung úy Cảnh chụp cái gia đình ấy. Rồi vừa lên phim, ông vừa tìm lối đặt bàn chân tiến vào trong nhà. Ánh sáng mờ mờ. Khung cảnh giống một kho chứa đồ phế thải. Những con người với bộ đồ đen như những con dơi lớn sống tối tăm trong đó. Không muốn ông mất cảm hứng săn hình nên tôi để mặc ông. Ra ngoài sân, tôi ngăn

ngơ như đứng giữa cảnh chợ chiều. Mấy đứa trẻ xúm lại, giờ rứt rề những bàn tay nhỏ hỏi có kẹo không, ông. Tôi lắc đầu. Định tỏ sự thương yêu bằng cách nắm chặt những bàn tay hay vuốt những mái tóc ấy, nhưng tôi chỉ có những ý nghĩ tốt.

Thấy anh Hải đứng dưới cây dương liễu cuối dãy nhà, tôi lững thững đi tới. Gặp ngay đoàn cán bộ quận biệt phái công tác đang xúm nhau đánh bài tứ sắc. Chỉ có trong đám năm người này. Tôi thấy Chi hơi khác với chiếc áo cánh màu gạch non vì mọi lúc chỉ quen nhìn tấm thân ấy trong chiếc áo dài. Gặp Chi, tự nhiên tôi để ý ngay đôi chân Chi. Đôi chân đó án ngữ ngoài khung cửa gió đã bắt tôi phải nhìn hoài. Bây giờ chân Chi nằm trên đôi dép mỏng màu vàng. Những ngón chân dính đất lem nhem

như những nhánh gừng vừa nhỏ khỏi luống.

Đám người vừa chơi bài vừa reo đùa với những lời tán lãng nhăng. Giá không có Chi, tôi đã tự nhiên ngồi xuống và đùa với họ. Tôi vẫn nghĩ phải thân mật và sống chung với nhân viên mới dễ gây lòng cảm mến, lợi cho công vụ. Nhưng Chi thường có những cái nhìn và những nụ cười với tôi những lúc mang công văn vào trình có vẻ quá phạm vi khiến tôi chú ý.

Lúc đó, bỗng Chi bật lên những tiếng cười dài. Toàn thân Chi rung động, hai đầu gối khép mở Tôi bâng khuâng nhớ Huyền. Huyền dịu dàng hơn nhiều. Vậy mà tại sao cha nào cũng nói Huyền không đứng đắn.

Niềm suy tư sắp lãng đãng lan rộng thì trung úy Cảnh từ trong nhà hăm hở lại chỗ tôi :

– Moa nghe tiếng cười, tưởng cụ có mục chú cháu gì mới.

– Với hai bông mai, trung úy mới nhiều cháu chú thú tôi mà, nhạo hoài.

Trung úy Cảnh có lẽ chỉ nghe đến nửa câu tôi nói. Ông đã thấy màu áo gạch non của Chi. Lập tức, chiếc máy ảnh được tháo ra khỏi bao, ông để ống kính rồi lò dò bước tới gần Chi. Không ngại bắn quần, ông quì một đầu gối xuống đất, rồi đưa máy ngắm. Bỗng ông la lớn ối cha. Cả bọn giật mình ngừng mặt về phía ông. Thế là ông vùng dậy :

– Cảm ơn cô em đã cho bức hình kỷ niệm, nhé. Cô cho địa chỉ, tôi sẽ gửi tặng, để cô xem.

Chi đứng lên ngúng nguẩy :

– Lừa dối. Tại sao trung úy không thể dàng hoàng nói.

Trung úy Cảnh cướp lời :

– Thế bây giờ tôi nói dàng hoàng đây, cô cho chụp một kiểu ảnh, nhé.

Chi chột nhìn thấy tôi. Những người kia cũng cùng một lúc cúi đầu chào. Riêng Chi còn chào tôi bằng ánh mắt. Trung úy Cảnh đến bên tôi :

– Ông phó giới thiệu đi chứ. Tôi là Cảnh, còn cô...

– Cô Chi. Các anh chị đây thuộc quận tôi.

– Thế cô Chi đứng chỗ nào để chụp bây giờ ?

Chi liếc tôi, giọng nói đong đưa :

– Chi xin cảm ơn trung úy. Trung úy định lấy hình đứa con gái nhà quê này về dọa con nít sao,

Trung úy Cảnh cười cười :

– Vừa rồi gặp cô cháu ông quận bị a-la-de, bây giờ gặp Chi lại bị a-la-de luôn, thật...

Chi vụt nhìn tôi, đôi vệt lông mày cau lại và ánh mắt sáng rực :

– Cô nào, tên gì đấy, trung úy ?

Cảnh nhanh nhẩu :

– Cô Huyền.

Chi bật ngả đầu ra phía sau, khuôn mặt ngửa như dướn lên, hai làn môi há rộng :

– À, cô Huyền.

Tôi mỉm cười quay đi nơi khác, tránh những con mắt của đám cán bộ và tiếng cười trong trẻo của Chi :

– Thừa trung úy, cô cháu ông phó là hoa hậu của tỉnh này đấy ạ. Cô Huyền đã nổi tiếng liên tỉnh, nay thêm trung úy biết nữa có lẽ sẽ nổi tiếng khắp vùng chiến thuật.

Lời nói bóng gió của Chi khiến tôi bực tức hết sức. Tôi trừng mắt, nhìn Chi như muốn ra lệnh hãy câm cái miệng. Đã thế thì cứ yên chí ở lại đây ít tháng nữa nghe em. Xin lỗi anh trưởng ty bưu điện nhé. Tôi nhớ lúc gửi thư cho chị Dung, Độ hỏi sao anh bắt Chi đi công tác xa thế. Anh gắng giúp cho Chi về quận sớm được không. Chỗ quen biết cả mà. Tôi đáp được tôi sẽ cho Chi về. Nhưng Chi

đối với anh liên hệ thế nào đây. Độ cười chúng tôi có họ. Nhưng hỗn thế này thì tha làm sao được. Chắc anh trưởng ty bưu điện lại buồn. Tôi chắc lười cần gì, không mua được tem hòn phụ tử là cùng. Mà có con tem ấy, chắc gì chị Dung đã để ý, có khi xé thư đã xé mất tem rồi.

Sau đó Chi bằng lòng đề nghị của trung úy Cảnh. Cảnh bắt Chi kiểm hai đứa nhỏ, bế trong lòng như đang săn sóc và giúp đỡ đồng bào. Chi làm rất khéo, nhất là lúc nựng đứa nhỏ và cười buồn với tôi cho trung úy Cảnh chụp.

Cảnh sẽ dán tấm hình này vào tập hồ sơ thanh tra ? Còn những người bệnh hoạn không đủ thuốc ngồi kia, đang lấy ngón tay quét nước miếng vào miệng vết thương cho dịu cơn đau ? Còn những tấm bảng đen, bị phá nhỏ làm củi đun tan hoang ? Còn những đứa trẻ ăn củ mì

xong còn cổ mút năm đầu ngón tay, tranh nhau với mấy con ruồi ?

Giữa lúc không biết làm gì ấy thì trung úy Lạc xách cặp bước ra khỏi văn phòng ban đại diện. Ông gọi tôi tới :

– Thôi, cho tụi này đông. Mọi việc tôi đã ghi xong cả. Tốt lắm. Ở đây, mẹ, tôi thấy hồi hộp quá.

Tôi nhướn mày, cười khì :

– Tại trung úy thấy toàn áo đen, phải không.

Trung úy Lạc lại thành thực hơn nữa :

– Biết đâu được. Mẹ, lỡ một trái lựu đạn từ đâu choảng ra thì có chạy đằng trời. Cần tắc vô ưu mà.

Chúng tôi lên xe. Trung úy Cảnh giờ

tay vẫy vẫy Chi lúc đó đang đứng dưới cây dương, hai tay khoanh trước ngực. Chi nhìn theo. Tôi không muốn thấy đôi mắt ấy. Xe bắt đầu ra quốc lộ. Trung úy Lạc sửa lại dáng ngồi. Ông lên tiếng :

– Vừa rồi tôi nghe họ nói về thành tích của Giải phóng mà phì cười. Giải phóng bảo rằng máy bay Mỹ đi đánh Bắc Việt bị bắn rơi gần hết. Cái nào thoát cũng trúng đạn bốc cháy, khói kéo thành từng vệt trên trời. Như vậy là sẽ rơi ngoài biển.

Tôi cười :

– Ở đây thì vẫn thấy nhân dân bàn rằng loại máy bay Mỹ dạo này phải chạy bằng dầu cạn nên xả khói cuộn cuộn. Lý do vì bị phong tỏa và Giải phóng phá hoại hết xăng.

Rồi vụt nhớ Huyền, tôi tiếp :

– Riêng dân thị xã thì ham đi xem phản lực oanh tạc lắm. Coi đó là niềm vui tỉnh nhỏ.

Ánh nắng vẫn còn quá nhiều trên cánh đồng. Khi gần tới bến xe Lambretta, chúng tôi thấy một chiếc xe jeep chạy ngược chiều, xả hết tốc lực. Anh Hải vội đặt điều thuốc lên miệng rồi sang số cho xe chạy ép vào lề đường. Tiếng anh lầu bầu trong hai làn môi mím chặt :

– Lại xe của trung úy Đạt.

Tôi cũng đã đoán như anh Hải. Vừa lúc ấy, khi chiếc xe giao nhau. Đạt thoáng nhìn sang tôi. Lập tức thắng xe. Tôi hấp tấp bảo anh Hải đỗ lại. Chiếc xe của Đạt kêu rú lên rồi lùi lại cho đến chỗ chúng tôi đối diện nhau.

Tôi hỏi trước :

– Có gì không ?

Đạt khẽ nghiêng đầu chào hai người
sĩ quan trên xe tôi rồi liếc nhìn tôi dò hỏi.
Anh nói :

– Sang xe này về luôn.

– Thôi. Chốc nữa gặp. Mình đi cùng
phái đoàn thanh tra còn chút việc.

Đạt gật đầu. Bàn tay đặt lên cần sang
số. Anh không quay lại phía tôi :

– Mà có thư của một em ở Sài Gòn.

Tôi vụt nghĩ đến Thủy :

– Tên gì ?

– Thủy.

– Thủy ? Đúng Thủy.

– Tao cầm rồi. Chốc tao đưa. Chờ tao ở phòng.

Câu nói vừa dứt, chiếc xe đã lao vút như tên trên mặt đường. Tôi ngoái cổ nhìn theo đám bụi mù cuộn cao từ phía sau xe xẹt ra như một con mực phun chất đen để trốn tránh kẻ tử thù vừa xuất hiện. Thủy gửi thư cho mình ? Chắc thế nào cũng trách móc anh bạc lắm, anh sở Khanh lắm, anh tàn phá đời em rồi anh chạy biệt tăm. Tôi cười thầm. Mình thật vô tâm. Đã viết thư cho Thủy cả tuần nay mà vẫn bỏ nằm hoài trong ngăn kéo bàn giấy. Chỉ việc quảng cho người tùy phái mà cũng không chịu nhớ. Đến khi nhớ thì lại e ngại, do dự. Thiên hạ biết mình có bồ ở Sài Gòn thì đứa nào dám để mình nhào vô. Nhất định mai sẽ đem thư của Thủy ra tận nhà bưu điện gửi gấp. Nếu cần đêm nay sẽ viết trả lời thư Thủy luôn.

Tại bưu điện chậm trễ, sẽ bảo Thủy như thế. Sẽ tả oán cuộc sống ở đây và mời em ra thăm anh ít ngày. Liệu Thủy có dám không ? Nhưng nếu Thủy ra đây mình sẽ phải giới thiệu thế nào với Huyền, với Chi ? Bỗng nhiên tôi tạo được chút bản khoăn nhẹ nhàng trong niềm vui sướng kiêu hãnh. Xe vào đường phố thị trấn. Trung úy Lạc ngoảnh lại cười với trung úy Cảnh, ê tối nay mình phải thả bộ xem có món nào mua kỷ niệm được không chứ. Cảnh cười đáp sẵn sàng rồi, nhưng thổ sản ở đây là món gì đấy cụ phó. Nhớ lời Đạt đêm nào nói về Huyền, tôi bật cười định nhắc cho vui chuyện. Chợt một chút do dự như làn vải mỏng che mờ cảnh vật, khiến tôi ngưng kịp. Thôi, nói làm chó gì, lỡ chúng nó đòi đi thật thì chả hóa ra mình là thằng ma cô sao. Tôi nghe tiếng trung úy Lạc đã nối tiếp, xử tỉnh trưởng bữa trước có báo tỉnh

này nhiều thịt nai khô, đúng không, anh Đạm. Rồi không chờ nghe trả lời, ông đã tả luôn mùi vị của nai khô nướng vừa chín tới trên lửa than, nhậu với whisky buổi tối. Và ông kết luận mình phải hỏi mấy anh tỉnh, anh quận để biết hoặc nhờ các anh ấy mua hộ thì mới hy vọng. đủ tiền chứ thanh tra thì làm sao sẵn bạc được. Riêng trung úy Cảnh vẫn phát phờ với những mẫu chuyện chuyện tào lao. Ông bỗng bắt tay tôi dù xe chưa về tới quận :

– Lại một cháu nữa ở Sài Gòn đấy hả ?

Tôi cười nói lảng :

– Có gì để hãnh diện đâu. Bao giờ trung úy về ?

– Muốn gửi qua hả, cứ mua đi tôi nhận làm sứ giả cho.

Tôi cười, nhìn trung úy Cảnh. Khuôn mặt hóm hỉnh với hai tròng đen con mắt tròn long lanh như hai hòn bi thủy tinh. Anh định kiếm cơ hội làm quen cô em tôi chứ gì. Rồi trong khi tôi đóng đô ngoài này nghe súng cà-nông thì anh tha hồ thậm thụt văn nghệ. Tủi cho tôi quá. Nhưng anh bạn ơi, nếu em tôi hoa khôi một tí, tôi đâu có ngán chuyện anh muốn đi một đường bay bướm. Chỉ ngán anh cười vì em tôi chưa sạch nước cản thôi. Tôi nhìn trung úy Cảnh do đó thật lâu mới nói :

– Quà thì không có, nhưng cho gửi lời thăm tất cả các em đi Bô-na chiều thứ bảy này, nhé.

Cảnh cười khanh khách, đập vào lưng tôi :

– Cứ tưởng mình cô độc lắm.

Tôi cười theo rồi xuống xe từ biệt để hai vị sĩ quan thanh tra về tư dinh tỉnh trưởng. Quận đã hết giờ làm việc. Những cánh cửa văn phòng đã khép kín. Mấy người nghĩa quân nằm ngồi ngổn ngang dọc theo hàng hiên chờ tập họp phân toán gác đêm. Những hơi khói thuốc mờ mờ bay lên từng đám. Những cây súng các-bin dựng dưới chân tường như những thanh củi khô. Cũng có luôn cả mấy điệu hát rè rè từ những chiếc máy thu thanh loại nhỏ đeo trên vai để giải buồn trong lúc tuần phòng. Tôi nhớ đã mấy lần đại úy quận trưởng nói về vụ này. Các anh đi đánh giặc hay đi du ngoạn đây, trả lời mau lên. Ai dạy các anh rằng ban đêm phục kích địch có thể mở máy rồi xúm nhau nghe vọng cổ, hả. Muốn chết như con chó sao. Hình như tình trạng chỉ giảm được vài ngày. Đến một dịp sôi nổi nhất là trung tá tỉnh trưởng

bắt gặp đoàn quân đó ở ấp Nhã Hành gần sát thị trấn nhân một chuyến tuần đêm. Bao nhiêu anh nghĩa quân với súng một vai và máy thu thanh một vai đều được hốt về tiểu khu, nằm trong cấm phòng cả tuần lễ. Máy bị tịch thu và đem tặng cô nhi viện phật giáo. Nhưng cái thú của một số nghĩa quân khi nằm ngoài sương gió khuya khoắt lạnh lẽo một mình chờ địch hình như không thể bỏ hẳn nổi. Chiều chiều, người ta vẫn bắt gặp những toán quân y phục đen đi hàng dài từ thị trấn ra ngoài ấp, với những âm thanh nỉ non của một bài ca vọng cổ từ một đài phát thanh nào đó, đôi khi kèm những giọng hát họa theo của những người lính trẻ.

Anh Hải vẫn chưa lái xe trở lại. Tôi đứng xem những vì sao lác đác hiện sáng trên cao. Những cánh dơi đã đàn những

đường lạc lõng trong không gian chập chùng nhòa nhạt bóng tối. Tự nhiên câu nói của trung úy Cảnh, cử tưởng mình cô độc lắm chợt như có ai nhắc lại bên tai. Mình có cô độc không. Tại sao mình có mặt ở chốn này.

Giữa lúc ý tưởng tôi bắt đầu là là tản rộng ra mông mênh như làn khói từ trái lựu đạn cay nổ nơi vắng gió thì thoáng nhìn thấy mấy chiếc xe đạp phóng vào sân quận. Những cái đầu người mới tới đó bỗng cúi sập xuống chào tôi. Tôi nhớ đủ hết tên bốn người đang vây quanh tôi.

– Ông phó chưa về nghỉ ?

– Chưa. Vừa mới ở ngoài trại tạm trú cùng phái đoàn thanh tra trung ương về đây. Các ông vẫn lưu vong đều đều ?

– Dạ. Làm hội đồng xã để lưu vong

đã đành. Còn như làm vợ con hội đồng xã mà cũng phải bỏ làng lên tỉnh, ấy mới buồn. Tội em nhiều lúc muốn xin thôi quá, ông phó.

Tôi cười, nói thật thân mật :

– Tại sao lại xuống tỉnh thần quá thế.

– Dạ, tội em chờ mãi mà sao tình hình vẫn thế hoài. Sống không nổi. Lương bổng thì một mình em tiêu cũng không đủ mà ruộng vườn thì không cày cấy được.

Một người khác, anh Trần Ngờ, ủy viên tài chánh xã An Sơn tiếp :

– Mình làm cán bộ của chính quyền mà cứ sáng chín giờ mới dám về xã, chiều tới năm giờ đã vội lên tỉnh, nghĩ thấy tội hổ quá, nhưng không biết làm gì hơn.

Và một người khác, anh Nguyễn Sơn, phó chủ tịch xã An Sơn nổi câu vừa dứt :

– Phải chi chánh phủ cương quyết làm mạnh thì tình hình mới mong sáng sủa nổi. Ông phó tính, vợ con thằng việt cộng vẫn ở lù lù trong xã, hàng năm vẫn chữa đẻ, vẫn tới mình làm giấy khai sinh, có sao đâu. Thế mà còn vợ con mình thì chúng nó sát hại. Vay bằng máu phải trả bằng máu, ông phó.

Lại tiếng nói của anh Ngờ :

– Thật chớ, chính phủ mình hiền quá. Có gì mấy thằng việt cộng trở về mình lại tiếp đón nồng hậu thế để chúng lại phản mình, trở ra khu đánh mình. Em nghe nói tụi nó coi cái trung tâm qui chánh như nơi nghỉ mát và chính mấy thằng đầu sỏ tụi nó cho phép những đứa đau ốm ra qui chánh để chữa bệnh. Biết

mà không làm gì được mới đau thật chứ.

Tôi nói một câu vào lúc mọi người im lặng :

– Chúng mình nói thì ai nghe, phải không.

Anh Ngờ tiếp :

– Thật chớ, ông phó. Ông phó biết bây giờ ngay cả mấy thằng thanh niên mình cũng lợi dụng cái trung tâm chiêu hồi ghê lắm. Chúng nó sợ việt cộng nhưng chúng nó cũng sợ đi quân dịch, nên rủ nhau đóng vai việt cộng ra qui chánh. Ở trung tâm ít lâu, chính phủ cho hoàn hương, thế là khỏi lo gì nữa trơn. Biết mà không làm gì được mới đau thật chứ.

Tôi cười. Mấy người cười theo. Đoạn, tôi đành nói những lời an ủi và khuyến

khích. Lúc ấy, trí óc tôi hướng về thủ đô ê chề những biến cố thay bậc đổi ngôi với những người tập sự làm việc nước. Biết khi nào mới xuất hiện vị anh hùng áo vải như người xưa thương dân yêu nước cho đời sống ở nông thôn được yên bình, thanh thản như trăng gió, như sản khoai.

Anh Hải đã lái xe trở lại quận. Tôi từ biệt những người cán bộ hạ tầng rồi ra về. Trên đường đi, tôi lơ đãng kể vắn tắt ít lời về hội đồng xã lưu vong cho người tài xế thân thiết nghe. Anh Hải có vẻ không lạ gì chuyện ấy. Anh cười luôn, các ông xã thời nay như con ốc hết, nghĩa là đi đâu thì mang cả gia tài theo kể cả con dấu, và hộp mực. Có khi làm công văn ở ngoài quán cơm xong đóng dấu gửi quận liền. Tôi cười héo hắt, biết làm sao hơn thế, anh. Anh Hải trả lời, xin lỗi ông phó

chứ, em mà thế thì xin nghỉ để đi đập xích lô cho nó nhàn cái thân sớm.

Trở về nhà, tôi lặng lẽ ra bờ giếng múc nước tắm. Những gàu nước mát lạnh nhẹ nhàng xoa dịu sự mệt mỏi bản thân ứ đọng trong thân thể suốt buổi chiều nay. Đoạn, tôi vào phòng, nằm oải xuống giường chờ Đạt tới với lá thư của Thủy.

Thủy sắp có mặt trong gian phòng này. Chúng mình sẽ sống như đôi vợ chồng thật yêu, thật thương nhau, nhé Thủy. Tôi đưa mắt nhìn mọi đồ vật. Chiếc giường nệm thước hai, mặt nệm vàng khè và loang những vết dơ giặt không thể sạch. Một chiếc gối mềm nhũn, nát như vú người đàn bà đông con. Thủy sẽ dùng chiếc gối này. Mình kiếm mấy quyển sách kê đầu tạm. Khoảng không gian chừng mấy thước khối thành ra

đầm ảm quá. Thế mà có những lúc mình ngao ngán, tưởng có thể nuốt trôi vài viên thuốc ngủ cho rồi. Đời sống thật vô vị và không có ngày mai. Đã từng đêm thức với thơ Nguyễn Bính. Mấy tháng chưa nguôi sầu hận cũ, nằm đây chặn chiếu của người ta,..

Nhất định là Thủy sẽ ra ngay khi nhận được thư mình. Mình sẽ thông cáo rằng đó là cô em ruột. Và sẽ mượn tên Đạt chiếc ghế bố mang về dàn cảnh. Yên chí. Bỗng một làn gió nhỏ gợn trên da thịt tôi những xúc động ái ân. Tôi đặt môi lên cánh tay hôn mơn man. Em. Anh yêu em. Ở, nhưng em nào đây ? Thủy ? Đào ? Hay Chi ? Hay Huyền ? Những hình ảnh chấp nối mơ hồ từ đôi mắt, từ mái tóc, chạy dài như hàng chữ trên băng điện báo hàng đêm ở thành đô. Thủy. Trong tôi hiện ra rất rõ khu-

ôn mặt nhăn nhó, ướm đẫm nước mắt. Hàm răng Thủy cắn chặt bờ môi để khỏi bật tiếng kêu. Bên má tôi tiếp những hơi thở dồn dập ngọt ngào lẫn những tiếng rên quằn quại. Anh ơi, em đau... Thủy. Hai cánh tay Thủy quờ quạng vụng dại trên vai tôi. Âu yếm e ấp hay chống đỡ thụ động, tôi cũng không thêm một chút tọc mạch suy nghĩ. Nhưng tôi nhớ mãi khuôn mặt Thủy dưới ánh đèn điện yếu ớt lóe ra khỏi vỏ bao thuốc Ruby và qua lần vải màn nhà binh xanh, có những vết mờ nhạt loang lổ. Một dòng nước mắt nhỏ rớt xuống mái tóc mai như nhựa cây ứa ra từ một chồi non vừa bị ngắt. Anh yêu em. Anh muốn chiếm đoạt em. Anh bắt em phải nhớ tới anh, phải theo anh. Em sẽ không còn lối đi nào khác để do dự, em Thủy, em hiểu không... Thủy kéo áo che ngực. Đôi mắt thanh thản nhìn lên đỉnh màn. Thủy không để ý đến tôi.

Và chính lúc đó, tôi lại tê tái nhận được những khuyết điểm trên sự bố cục của khuôn mặt Thủy. Chả lẽ mình sẽ phải sống cả đời với cái mũi tẹt dí thế này ?

Tôi vùng dậy, với tay mở máy thu thanh. Chị Dung ơi, hát cho em nghe đi. Nhớ cố hương muốn về rồi lại thôi, Lâu lắm, em không được nghe tiếng chị. Hay chị đau ? Hay chị chỉ hát cho anh Thắng nghe ? Tiếng nói từ Sài Gòn chập chùng lẫn với những nhiễu âm, như những tiếng từ biệt cuối cùng với nhau trên sân ga lộng gió. Đài quân đội đang giới thiệu hoạt động của binh chủng thủy quân lục chiến. Đổi tần số tìm đài Sài Gòn. Có giọng thiếu nữ nhí nhảnh nũng nịu vô duyên giả tạo, đọc thư của người em gái hậu phương gửi các anh chiến sĩ ngoài tiền tuyến. Trở lại đài ấp tân sinh tỉnh. Trung tá Trần bá Cho đang gần lời.

Tôi vội tắt máy. Cục thị này lại đang chủ tọa lễ cấp phát gì cho dân đây.

Trong phòng đã có bóng tối. Tôi không còn một việc gì để làm. Cũng không có chuyện gì để nghĩ. Cả mảnh lưng áp trên nệm đã thấy nóng và mỗi dọc xương sống. Ngoài hành lang có tiếng chân người đi. Ở phòng bên lí nhí những lời hú hí ngắt quãng. Con Đào đang đi khách. Cha nào mà chơi các ké giờ này, cũng khôn.

Giữa lúc sự buồn nản tưởng có thể phát điên được thì Đạt vào. Anh ném chiếc mũ đen lên bàn rồi tới nằm vật ra giường. Tôi thấy anh kéo ở trong túi ra hai phong thư, và đưa cho tôi một :

– Mà cho em này rớt, phải không ?

Tôi mỉm cười :

– Nhảm. Còn yêu em nhiều.

Đạt ngồi nhòm dậy :

– Đừng giấu tao chứ ? Nghĩ thật thương em. Gửi thư cho người yêu mà đểch có địa chỉ.

Tôi cười lấp liếm rồi vừa xé mép phong thư vừa nhìn những hàng chữ ngoài bì của Thủy. Chỉ có hai hàng chữ tên tôi và tên tỉnh với một chữ Thủy thật nhỏ nằm ngang góc trên. Vẫn viết bằng mực nguyên tử xanh màu lá cây. Vẫn kiểu chữ Đ thật lớn, uốn yếu điệu hình trái tim để ngược. Thư của Thủy là trang giấy kẻ ô vuông của tập vở học trò. Thủy viết rất ngắn :

Anh Đạm của em,

*Không được tin anh, em vừa buồn
vừa lo cho anh, Không biết ngoài ấy,*

toàn những người xa lạ, anh có buồn lắm không ? Nếu em có địa chỉ hay biết nơi anh làm thì chắc em đã đi xe đò ra với anh từ lâu rồi. Em có hỏi anh Bắc về anh. Anh Bắc bảo cũng không nhận được thư anh. Hay anh phải đi làm ở quận cách xa thành phố ? Anh nhớ viết cho em ít hàng để em mừng. Và nếu trốn được thì anh về với em ít hôm, anh

Bây giờ, em khổ lắm. Hôm anh đi, thấy anh buồn, em chiều anh, nên lúc này không biết phải tính sao. Chắc chắn là em đã mang thai rồi đấy, anh. Em sợ anh Bắc biết thì em chết. Nhiều lúc quẩn trí em định tự tử, nhưng chưa biết ý anh nên em cố nán đợi. Anh hãy dạy em, anh hãy cho em biết em phải làm gì ngay, nhé anh.

Em Thủy của anh Đạm

Tôi đọc lại từ đầu. Anh Đạm của em. Không được tin anh, em vừa buồn vừa lo cho anh. Chắc chắn là em đã mang thai rồi đấy anh. Nhảm. Vô lý. Làm sao có thể thế này được ? Chính hôm ấy, Thủy bảo em mới sạch, thì mắc gì mà thụ thai nổi. Nhưng không lẽ em lại đòn phép mình ? Cũng láo. Thủy quá hiền đến độ dần, bảo sao nghe vậy, sức mấy mà mưu mô. Hay em vớ vẩn rồi bị xử Bắc bắc nọn nên khai huých tẹt hết. Sau đó ông anh đóng vai cố vấn cho cô em thảo tờ thư có nội dung xây dựng này để thăm dò phản ứng mình ? Bỗng nhiên tôi phát bật cười. Em làm anh khó nghĩ đấy nhé, Thủy.

Ở sau lưng tôi, Đạt cũng hình hích cười :

– Này, cậu nghe thằng Tùng viết về vụ sinh viên xuống đường. Hay lắm. Những hành động này, anh Đạt ạ, em

ngĩ không phải là do tinh thần dân chủ thúc đẩy. Nó ô hợp, phá phách, lố lằng như sự bạo động của lũ người xổng xích. Hậu quả của những tháng năm dồn ép khổng chế của tổng thống Diệm. Đúng quá.

Tôi hờ hững :

– Về vụ thanh niên sinh viên biểu tình ở Sài Gòn tuần vừa rồi hả ?

– Còn đang tiếp tục chứ đã hết chó đầu. Mẹ kiếp. Mình thì mang thân trâu ngựa uýnh nhau để tụi nó yên ổn đi biểu tình phá rối. Đúng là lũ xổng xích. Thằng Tùng nhà tao láng cháng chơi với tụi này thì ông cắt cổ.

Tôi đùa, trêu tức Đạt :

– Thế là ông làm hư thằng em ông. Nó sẽ không có tương lai. Nó sẽ không

thể làm tổng thống như thiên hạ được.

Đạt nghiêm giọng :

– Ở trong này, tao chỉ có hai anh em thôi, Vì vậy, tao phải phong trần thế này, làm anh hùng thế này cũng chỉ để có tiền cho em tao học đến nơi đến chốn. Tao chưa mộng nó làm tổng thống nhưng tao thường mong nó đừng lờ dờ như tao hoặc như mày. Ngày ngày đóng vai ký cốp để lãnh lương, buồn lắm,

Chắc chắn là em đã mang thai rồi đấy anh. Tôi quên câu chuyện của Đạt đang nói về đứa em ruột học ở Sài Gòn. Giá bôi hết những chữ còn lại trong tờ thư thì với câu trên, biết đâu chẳng là một tin vui. Một tin vui. Mà tại sao Thủy không coi đây là một tin vui ? Thủy đã linh cảm được sự tan vỡ chắc chắn phải có giữa mình và Thủy ? Tôi hơi rối trí. Bèn nhét

phong thư vào túi, rồi rủ Đạt đi ăn cơm.

Nửa giờ sau, ra khỏi quán ăn, Đạt cho xe chạy về phía bờ biển. Lúc này trời đã tối. Thượng đế đã thu hết nắng dưới trần gian đem thắp sáng những vì sao. Bầu trời bao la. Mọi cảnh vật đã bị xóa mờ. Chỉ còn những làn gió không biết từ phương nào tấp lại, chở theo cả hương thơm nồng nàn của đại dương. Đạt cho xe chạy vào những tấm vỉ sắt lót trên cát, ra sát ngoài mặt nước. Tòe thoáng thấy nhiều đám người lơ nhố ở xung quanh. Đó là những cục bóng đen đủ cỡ cử động được bên những cục khác nằm dính lì xuống cát. Bây giờ chỉ cần đếm những đám ấy là biết có bao nhiêu gia đình của một đơn vị quân đội nào đang chờ tàu để tới vùng trời nào khác. Một cục bóng đen thoáng qua trước đầu xe. Tòe nhận ra một người đàn bà. Người này ôm trong vòng

tay những nhánh cây dương liễu còn đầy lá. Tôi mỉm cười nghĩ tới anh trưởng ty thủy lâm. Ngày mai, rừng dương của anh lại trọc lốc thêm một mảng. Và trong buổi họp sắp tới, anh phó trưởng ty cảnh sát sẽ được Côn Cho cho uống cà-phê. Cảnh sát của anh cứ ngơ ngơ cái mặt. Bộ sợ dân nó đánh hay sao mà phúc hậu quá vậy. Có mấy cây dương sờ sờ trước mắt mà không giữ nổi thì còn mong gì ở các anh. Vừa lúc ấy một cục bóng đen nữa, một người đàn bà khác lại khệ nệ ôm một bó nhánh dương to hơn ba lần thân thể bà ta. Với bó củi này ít nhất cũng đun được cả tháng.

Đang vẫn vợ nghĩ thì một người, một anh lính, hiện ra trước mặt chúng tôi. Anh giơ tay chào theo lối nhà binh, rồi nói, giọng rụt rè nho nhỏ :

– Thừa hai trung úy, hai trung úy làm ơn cho em mượn xe chạy xuống phố mua cho cháu chai sữa cháu bú.

Tôi nhìn Đạt, để cho Đạt quyết định. Đạt nhìn người lính suốt từ đầu đến chân. Anh này vội tiếp :

– Nhà em mới ở cũ được hơn tháng, lại ốm, không có sữa cho cháu bú. Mang được chai sữa thì cháu đã bú hết. Chờ tàu suốt từ ba giờ tới giờ.

Đạt hỏi :

– Anh biết lái xe ?

– Dạ. Em có bằng. Trước em lái xe cho thiếu úy đại đội trưởng.

Đạt gạt đầu ra hiệu bằng lòng. Người lính tất tưởi leo lên xe. Anh ta đút chai sữa vào túi áo rồi mở công-tắc. Xe sắp

chạy thì có hai người nữa lao tới, la lên :

– Ngọc. Ngọc. Cho tụi tao quá giang xuống mua cái bánh mì, mỳ.

Thế là chiếc xe chở ba người, rọi đèn pha loang loáng vào lùm cây, đốt phá bóng đêm lấy một khoảng trống cho chiếc xe chui vào.

Chúng tôi ngồi xuống cát. Tôi hỏi Đạt bộ cậu sinh ra để làm trung úy hay sao mà thiên hạ gọi đúng vậy. Đạt cười mũi, mấy thằng lính đó cô hồn quá rồi, nói làm chi. Nó biết rõ quân đội chỉ có hai thứ đông như chó con là chuẩn úy và trung úy, mà trung úy thì hy vọng được lái xe phát phơ đi chơi nhiều hơn thì tất nhiên là nó phong cho ngay chứ hà tiện gì. Ngoài khơi những chiếc thuyền câu đã sáng đèn nhấp nhô. Những chiếc đèn dựng thành một con đường dài ở bên kia.

Hình ảnh chợt gợi nhớ trong tôi người yêu cũ ở Nha Trang hai năm trước. Anh đổ Lan con đường Ngư phủ ấy có bao nhiêu bóng đèn. Lan nằm ghéch lên đùi tôi và lẩm nhẩm đếm. Chẳng bao giờ có được con số giống nhau giữa hai lần đếm cả. Hôm nào Thủy ra mình sẽ đưa Thủy tới đây để đếm đèn trên đại lộ Ngư phủ. Đại lộ Ngư phủ của Lan,

Tự nhiên Đạt nói :

– Mấy cha nội chạy cái xe điệu ấy, sợ đã vào nhà thương nghỉ xả hơi rồi chưa chừng.

Tôi lên tiếng nhưng không ăn nhập với câu nói ấy :

– Còn một năm nữa thôi thì mình cũng lại là một ông chuẩn úy. Sẽ ngồi chờ tàu ở một bến nào đó. Sẽ lại...

– Sẽ lại diễn ra tất cả. Nhưng mong đừng sẽ mượn xe đi mua sữa cho cháu, bi đất lắm.

Tôi phá ra cười :

– Định may bộ đồ lớn còn tính toán cả tháng. Tốn bao nhiêu. May xong liệu mặc được mấy lần. Khi đi lính thì gửi đâu. Rồi kết luận là không may. Với chuyện lấy vợ có lẽ phải nhờ kế toán điện cơ tính hộ đáp số. Vậy thì làm sao có cơ hội đi mua sữa ?

Tôi bỗng sực nhớ lá thư của Thủy. Nếu Thủy mang thai thật ? Mình chạy luôn ? Hay nổi chất công dân luân lý, viết thư cho Bắc xin cưới Thủy ? Tôi thấy rõ máu trong trái tim vừa dội lên làm mạnh những nhịp đập.

– Đạt.

– Hử.

– Sao mà nghĩ là tao đã bỏ em gửi thư hồi chiêu rồi ?

– À dễ quá. Tại mà quen em chỉ với một mục đích là lợi dụng em nên khi được đổi ra đây mà đông luôn. Như chàng Sở Khanh đó. Nếu mà yêu em thành thật thì cam đoan với mà rằng cái khung cảnh buồn thảm này sẽ gọi hứng cho mà viết thư tình cho em hàng ngày. Thôi, hôm nào phải ăn khao chứ, cậu.

Tôi nói vội :

– Không. Tao còn cảm tình với nó lắm. Nó là đứa em gái của thằng bạn thân nhất trong đời tao, Cả gia đình nó nữa, suốt mười mấy năm nay lúc nào cũng đối xử với tao như người ruột thịt. Mà biết không, Đạt.

Tôi định nói hết mọi chi tiết ngọn ngành cho Đạt nghe nhưng thôi. Đạt ngồi im, mặt hướng ra biển lạnh lùng cách biệt. Mình nói để làm gì chứ. Vừa lúc ấy, ba người lính trở lại. Đạt kéo tay tôi đứng lên :

– Về. Còn phải viết cái thư cho thằng Tùng. Ngồi thêm là có vài tên nữa tới thừa trung úy bây giờ.

Tới phòng ngủ. Đạt cho xe dừng lại. Tôi bước xuống, cánh tay giơ lên vẫy vẫy vu vơ chào rồi vào phòng. Cứ nguyên quần áo tôi nằm vật ra giường. Với tay mở máy thu thanh. Lạ trời có bài ca của chị Dung. Nhưng chỉ có tiếng nói. Người ta đang kể lịch sử đời thi hào Nguyễn Du. Tôi như nhìn thấy sự cô độc ở trong tôi giữa tiếng nói xa lạ ấy, giữa căn phòng chẵn chiếu của người ta, với ánh đèn trắng hoang. Mình phải làm gì bây giờ ?

Tối thăm Huyền, với duyên có thuê nhà ? Hay gọi em Đào tối ngủ với nhau suốt đêm để đỡ phải nghĩ ngợi ? Rốt cuộc, tôi vẫn chỉ cứ nằm như thế. Chiếc kim trong mặt đồng hồ đã đã chạy không biết bao nhiêu vòng.

Tiếng đại bác đầu tiên của đêm nay bây giờ mới vang lên. Còn ba phút nữa là tới giờ giới nghiêm. Tôi nằm lơ mơ đợi tiếng còi hụ lạnh lạnh thì chợt nghe tiếng thắng xe và tiếng bánh xe lết sên sệt xuống đất cứng. Đạt tới ngủ với mình chẳng. Tôi hồi hộp vui sướng chồm dậy, chạy ra cửa đón. Nhưng người đang phẳng phẳng bước vào lại là đại úy quận trưởng. Đại úy Trọng mặc quân phục rằn ri, băng đạn quần xệ bên hông với một cây colt.

– Chưa ngủ hả ? Mẹ, nay đi mệt muốn xỉu.

– Kết quả thế nào, đại úy ?

– Chẳng được con chó nào cả. Mình cũng không tốn một viên đạn. Sao ? Còn vụ thanh tra ấp tân sinh ở nhà đi đến đâu rồi.

Tôi bưng tới trước mặt ông ly nước trà, tuy đựng trong bình ủ, nhưng đã nguội lạnh. Ông lắc đầu đầy xịch ra một chút, thôi, moa uống la-de rồi.

– Máy ông ấy hỏi tại sao toàn những đàn bà trẻ con đi lánh nạn. Tôi trả lời là chồng họ còn mắc đi đánh mình nên chỉ mới cho vợ con, ông già bà già tức loại phế canh về nhờ mình nuôi.

Đại úy Trọng cười hô hố, đứng dậy đi một vòng :

– Chính phủ nhiều tiền quá, muốn nhận nuôi tụi vợ con cộng sản mà. Rồi

quân đội mỗi kỳ hành quân lại ôm về một mớ làm chiến lợi phẩm nữa. Ô là là, tùm lum...

Nằm nói chuyện lai rai được một lát, đại úy Trọng mới đổi giọng, bảo tôi :

– Hành quân xong moa về thẳng đây đây. Định mượn phòng cậu để hành quân thêm một đêm nữa. Chịu không ?

Tôi cười bảo chịu. Ông lập tức hỏi tôi về em Đào. Tôi nói cho qua chuyện ban chiều, thấy nó ngồi đánh cờ tướng với anh thợ cắt tóc ở đầu đường. Nếu chưa ai bao thì lúc này có nó ở trong phòng. Đại úy Trọng nhòm dậy bấm chuông gọi bồi. Rồi hình như chợt nhớ ra điều gì, ông quay lại hỏi tôi :

– Cậu bắt em Huyền đấy à ?

Tôi ngạc nhiên thích thú :

– Tin ở đâu mà nhanh thế ?

Đại úy Trọng gật gù :

– Ủ, coi chừng đấy. Con đó dạo này cũng xuống giá rồi. Tiếc rằng cậu ra đây chậm quá.

Câu nói ấy có lẽ muốn ẩn ý rằng chính ông cũng đã có nhiều lần ăn nằm với Huyền, trước kia. Tội nhìn ông đang cởi quần áo. Huyền đã chịu đựng cái thân xác này rồi ? Huyền đã vuốt ve hai cánh tay lực lưỡng và xạm đen này ? Huyền đã vuốt ve cái gáy loang những vết lang ben này ? Thật không Huyền ? Sao tay em vẫn còn trắng ? Sao mắt em vẫn còn đen còn sâu thăm thẳm.

Đại úy Trọng lặng lẽ bật lửa châm thuốc. Những hơi khói tiếp nối bay tỏa trong ánh đèn rồi tan mau, mùi hương

se cay chập chờn nhàn nhạt gây ảo tưởng cho tôi căn nhà ấm cúng với những sức sống điều hòa thân thiện. Tôi băng quờ để tâm trí triển miên phiêu du tới những nơi xa xôi, có gió biển mặn nồng, có ca nhạc sôi bỏng với những ly 33 nổi bọt. Chợt có tiếng. đại úy Trọng :

– Mới thêm một em vô nghề nữa, toa. Em Lan. học sinh đệ nhị trường Bồ Đề đó. Bố là công chức hiện vẫn bị giam trong cái hối thất từ ngày cách mạng vì tội Cần Lao. Bà mẹ ở nhà nuôi mấy đứa con bằng cách cho mấy thầy giáo ở trọ ăn cơm tháng. Thế mà bỗng nhiên cái bụng lại phưỡn ra mới lạ chứ. Hình như em cũng bị một trong số mấy thầy đó khai trước nên mới liều luôn. Trông ngon lắm.

– Sao đại úy không bắt món đó mà lại xài em Đào thế ?

Ông cười, nhún vai :

– Giới nghiêm rồi còn hoạt động nổi gì. Một là giữ răng cho sạch thì nhịn đói đi ngủ, hai là ăn cơm nguội để an ủi bao tử thì cậu chọn giải pháp nào đây ?

Tôi cười, định nói tôi chọn giải pháp thứ nhất, nhưng nghĩ thôi kệ cho cha ấy sống, mình cũng chưa thân thiết gì nhiều dễ mất lòng vì tưởng mình tự tôn.

Đại úy Trọng bỗng ngồi nhòm dậy, vung ra mấy tiếng chửi thể thông thường như đối với đám nghĩa quân hay viên chức xã ấp. Ngón tay ông vươn tới ấn vào nút chuông. Ông bấm liên tiếp không rời khiến tiếng kêu reng reng từ cuối dãy nhà vọng lại hồi hả gấp rút. Quả nhiên, chỉ chừng một phút, cánh cửa đã mở và anh bồi phòng hiện ra. Đại úy Trọng dùng giọng ra lệnh :

– Bảo con Đào tắm rửa sạch sẽ, bôi thêm hai chực đồng eau de cologne rồi tới đây với quan, mau lên.

Cánh cửa đóng vào mau lẹ. Ông quay sang tôi cười, nhún vai lần nữa. Trong phút chờ đợi tôi mặc quần áo ra đi, ông mau mắn nói thêm chuyện khác :

– Trong cuộc hành quân vừa rồi, trung tá tỉnh trưởng với trung tá trung đoàn trưởng xát nhau một mách tóe lửa. Tại hành quân chó gì mà tới đâu người dân cũng cho tin là các trụ vừa rút vô núi hết. Ông tỉnh cần nhần ông phòng hai, anh lấy tin ra sao vậy. Anh phòng hai bảo toàn những tin loại A1 chứ đâu phải vịt nhưng không chạm địch thì cái đó phòng hai chịu, ngoài nhiệm vụ.

Ông ngưng lại và hỏi tôi :

– Toa biết phần hai sao chưa ?

– Chưa.

– Có gì. Ông tỉnh mới bảo thế thì chắc thằng nào ở bộ tham mưu không dám chạm địch sợ tổn thất nên báo cho địch biết. Lính gì mà hèn mạt quá con cù lẩn. Chỉ muốn trương thành tích đã hành quân mà không dám đánh. Lập tức trung tá trung đoàn trưởng nổi nóng hỏi ông tỉnh thế ông nghi ai, tôi chẳng. Ông tỉnh trả lời tại trung tá nghĩ chứ tôi chưa nói điều đó. Qua lại một thôi nhạc êm dịu, hai ông chuyển tới nhạc hùng, đập nhau chan chát suốt con đường trở về.

Tôi hỏi cho có chuyện :

– Theo đại úy thì ông nào phải ?

Đại úy Trọng cười xuề xòa :

– Đâu dám phát biểu ý kiến, cha. Lỡ một trong hai nội ấy không ưa thì chỉ còn vấn đề là xách khăn gói lên đường nhận nhiệm vụ mới sớm.

Tôi bỏ mặc đại úy Trọng trong phòng. Như mọi lần đã qua, tôi sẽ lái chiếc xe về quận và ngủ ở đó.

Đường phố không còn một bóng người. Những bóng đèn lẩn lút trong những lùm cây tỏa ánh sáng loang tung vũng nhỏ cách đều nhau. Tôi cho xe chạy chậm chậm. Đường chỉ còn mình ta thôi mà. Cứ chạy sang bên trái cho sướng. Gió tốc vào xe nhiều thành lạnh.

Xe chạy tới đường Lê Lợi. Nhà Huyền kia rồi. Tôi hồi hộp nghĩ tới Huyền. Nếu Huyền nhìn thấy mình có lẽ Huyền tưởng mình si tình rồi cũng nên. Nhưng nhà Huyền đã đóng cửa. Có ánh sáng ở

khe cửa xẻ dài một đường như vết phấn trên tấm bảng đen. Đi đâu bây giờ ? Một tiếng đại bác lại nổ vang. Viên đạn bay trên trời rớt xuống âm điệu lộc xộc lộc xộc như tiếng vỗ cánh của loài chim đêm.

Ra đến ngã tư, tôi cho xe quay lại, chạy qua nhà Huyền một lần nữa.

*

Tôi với tay mở máy thu thanh để đoán giờ. Có những tiếng trẻ con nhí nhảnh khéo léo đang diễn một cảnh nô đùa bên máy vi âm. Vậy là chưa tới bốn giờ. Ngủ một giấc lâu thế mà cũng chưa tới bốn giờ. Tôi vươn vai, ngáp một mồi. Biết làm gì cho tiêu nốt buổi chiều chủ nhật đây. Chiều chủ nhật buồn. Nằm

trong căn gác đầu hiu. Cả ngày chủ nhật buồn. Tất cả mọi chủ nhật đều buồn.

Buổi sáng còn hy vọng gặp vài tên trưởng ty vô công rồi nghề hay vợ con ở xa lúc ăn điểm tâm để tán láo. Chờ giờ ăn cơm trưa. Buổi chiều thì biết đưa nào chui rúc ở đâu mà tìm. Đạp chắc lại điệu em Thanh vào rừng dương của anh thủy lâm, nếu không đi bắn nhau. Tại thằng Độ, Lâu, Trai, Hưng yên chí mười phần mười là ngồi rút xì ở nhà Thuyết. Anh giáo triết gia Quang thế nào cũng đóng cửa tụng nốt những trang rô-nê-ô để năm nay còn chúng chỉ cuối, lấy nốt cho nó xong.

Tôi trở dậy lấy diêm đốt thuốc. Những sợi khói nhạt nhẽo vụt khỏi miệng tan vào luồng nắng xiên từ một lỗ thủng nào trên tường ván. Thời gian hình như vẫn đang trôi qua đấy chứ. Và mình vẫn đang

già thêm đẩy chú. Cuộc đời người được coi là thắm thoát thoi đưa, bóng câu qua cửa, ngắn lắm đấy chú. Nhưng biết làm sao níu kéo lại được những giây phút này, giữ được khoảnh khắc này, ba giờ bốn mươi tám phút hai mươi hai giây. Đến một ngày nào đó, đời ban cho tiếng cụ, không biết mình sẽ nghĩ thế nào về tuổi trẻ ? Hối tiếc vì không thỏa mãn sự hưởng thụ. Hài lòng ? Vì... Vì gì ? Ba giờ bốn mươi tám phút hai mươi tám giây. Biết làm gì bây giờ ? Sống để chờ đợi đổi thay tươi vui nào ở ngày mai ?

Gian nhà trống trơn, đón nhận những tiếng la inh ỏi của bầy trẻ đùa ngoài hiên. Tôi lắng nghe xem Huyền có nhà không. Nhưng bên kia tấm vách cũng hoàn toàn im lặng. Buổi trưa, lúc đi ăn cơm về, Huyền mang cho tôi chai nước đun sôi để nguội. Huyền hỏi nhẹ chiều chú có

mục chưa. Tôi lắc đầu trả lời hết không còn chỗ nào để đi. Huyền cười bảo thế chú không thích lang thang trong chiều chủ nhật ? Tôi nhìn dáng điệu nhí nhảnh nhưng đoan trang của Huyền, lòng lại nhớ những lời của đại úy Trọng nói về Huyền. Nên tôi không nói gì. Huyền im lặng theo. Rồi lát sau Huyền nói như chột nhớ nếu chiều chú không đi chơi, cháu sẽ rủ chú đi xem niềm vui tỉnh nhỏ. Tôi gật, đồng ý.

Như vậy chả lẽ Huyền bỏ hẹn. Hay hôm nay máy bay phản lực không tới oanh tạc. Tôi ra mở cửa, nhìn xéo sang khoảng bờ hiên trước nhà Huyền. Tay búng tàn thuốc bay qua đám trẻ, rớt xuống mặt đường nhựa. Con Phượng đang nhảy dây, bỗng dừng tay nhìn tôi rồi quay vào nhà :

– Chú Đạm đó, chị Huyền.

Huyền bước ra, trên tay cầm mảnh khăn trắng và những cuộn chỉ màu xanh đỏ. Tôi cười đón Huyền,

– Tưởng đã đi rồi.

Huyền tới bên tôi :

– Cháu có hẹn chú đi xem niềm vui tỉnh nhỏ mà ? Chú quên ?

– Chú vẫn chờ máy bay tới đây chứ.

– Vậy thì sao chú lại hỏi cháu câu ấy ? Chú coi cháu như con nít, phải không.

Tôi cười lúng túng. Thấy rõ ràng mình đang cười cầu tài. Huyền thì vẫn thản nhiên đưa những mũi kim nhấp nhô trong mảnh vải. Tôi mở rộng cánh cửa, nhưng Huyền đã ngồi bệt xuống thềm nhà ngay sát chân tôi. Ngồi ngoài này cho mát, chứ. Tôi kéo chiếc ghế tới gần cửa để tạo một chút xa cách.

– Huyền thêu khăn cho ai ?

– Nhà trường bắt tội cháu mỗi đứa phải nạp hai chiếc khăn thêu để gửi tặng các anh chiến sĩ.

– Huyền thêu chữ gì ?

– Cháu thêu một trái tim màu xanh lá cây, cho có vẻ hòa bình và chứa đựng nhiều tình yêu, xong thêu một hàng chữ, điệu lăm, thân gửi tới anh, tình của em.

– Đây là do lệnh mà phải làm, nhưng riêng Huyền, Huyền có thương các anh chiến sĩ không ?

Huyền ngược nhìn tôi, cười :

– Chú hỏi để tình nguyện đi lính, hả. Cháu nói thật, ít khi cháu nghĩ tới ai ở xa hoặc không liên quan tới cháu. Nhưng những gì cháu gặp, cháu nhớ hoài. Như

anh trung sĩ Là, trước ở gian này, bị chết, cháu khóc cả tháng. Mọi người cứ tưởng cháu yêu anh ấy,

Rồi ngừng tay, Huyền đảo mắt nhìn vào trong nhà. Đôi mắt bỗng u buồn, màu đen trong tròng mắt và làn mi như pha tối, biến hai con mắt thành hai vệt mực tàu trên trang giấy bản. Tôi nghe Huyền nhỏ giọng kể :

– Anh Là thuê gian này được bảy tháng. Anh ở một mình. Không thấy anh nói chuyện ba anh, má anh, các em anh bao giờ. Ngày ngày đi làm trên tiểu khu, trưa và tối ở miết trong nhà, thối khẩu cầm hết bài này sang bài khác. Thế rồi, một tối vào khoảng tám giờ hơn, xe tiểu khu tới đập cửa, gọi anh đi hành quân gấp. Lúc đó anh mượn của cháu chiếc cắt móng tay để cắt. Anh mới cắt được ba móng. Thế là anh đi luôn. Anh đã

chết. Sĩ quan tiểu khu tới đây hỏi tin về họ hàng anh nhưng không ai biết. Cuối cùng, người ta lấy đồ đạc của anh ấy đi. Đựng vừa hết trong một va-li. Hình như trung sĩ Là mới hai mươi tuổi. Người Bắc.

Tôi định nói đùa thảo nào cứ lúc nửa đêm là có người vỗ vai gọi chú dậy đòi ngủ chung. Nhưng nghĩ câu nói như thế sẽ không được Huyền hưởng ứng. Huyền lại cúi xuống đưa mũi kim kéo sợi chỉ màu xanh xuống hình trái tim vẽ bằng bút chì đen. Những ngón tay nhỏ trắng lẩn với mảnh vải. Những sợi lông tơ phớt màu xanh thủy tinh vỏ chai. Tưởng như chỉ cần một giọt mồ hôi lẹ cũng đủ làm tan cái thanh khiết ấy. Thế mà sự thực biết bao nhiêu mồ hôi đã thấm vào. Đã có bao nhiêu bàn tay mê man bóp nắn trong những phút giây cuồng nhiệt đôi

cánh tay mềm như miếng thạch ấy rồi. Tôi chợt cảm thấy một nỗi xót xa hồi tiếc lạ thường. Hồi tiếc như chính tôi dự phần phá hoại đời Huyền. Như chính tôi đã không cứu nổi Huyền.

Sợi dây thừng vẫn quay tròn hình thoi giữa hai đứa trẻ. Một đứa khác co chân nhảy tránh giữa vòng, tung tăng đếm số. Em nhỏ ơi, rồi cuộc đời em cũng sẽ lẫn quẩn trong một cái vòng như thế. Em sẽ âm thầm đếm tháng năm qua trên mái tóc. Vậy em cần gì phải tập cái trò này ? Tuy thế chúng vẫn thi nhau la lối, cười nói. Ước gì những âm thanh đó tràn ừa vào lòng mình chút ít.

Tôi không chịu nổi sự im lặng lâu hơn nữa :

– Nhà đi hết cả, Huyền ?

Huyền vẫn cúi đầu :

– Ông cụ đi đánh bạc đấy. Hoài hoài. Chủ nhật, ngày nghỉ nào cũng đi từ sáng hôm trước đến sáng hôm sau. Chán lắm chú ơi. Nhiều lúc cháu chẳng thiết gì nữa nên đi lang thang cho quên bớt.

– Chịu khó học, kiếm vài mảnh bằng cho đời có hướng đi lên chứ.

Huyền xì một tiếng :

– Thời buổi này mà chú, nghĩ xa xôi chỉ là viễn vông. Như anh Là, chú thấy không, chưa cắt xong mười cái móng tay đã chết rồi. Tương lai ở đâu với cái chết ấy ?

Tôi ngập ngừng :

– Có phải cả mười bốn triệu đồng bào đều chết cho cuộc chiến tranh này đâu. Mình phải tin tưởng ở ngày mai.

– Ngày mai. Ngày mai. Ngày mai là bao giờ và như thế nào ? Chú thử phác họa xem có hấp dẫn không? Cháu nói thật điều này, những lời vừa rồi chú diễn tả không thành thật với lòng chú đâu. Chắc chú tin ở ngày mai lắm nhỉ ? Ngày mai chú sẽ lên chức ông quận trưởng, hay tỉnh trưởng, hay bộ trưởng ? Hay chú mộng cảnh sống đẹp hơn thế nữa ? Cháu nghĩ rằng có lẽ chú chỉ có những cái mộng nhỏ như được đổi về Sài Gòn này, được hoãn đi lính này, phải không.

Huyền đã dẫn tôi vào ngõ cụt. Con bé này hiểu đời quá sức. Nó đã nhìn thấy tim gan mình thì cãi làm sao nổi. Tôi đành ngồi yên lơ đãng nhìn ba đứa trẻ quay với sợi dây. Một lát Huyền tiếp :

– Dù sao; thế là chú còn hạnh phúc nhiều lắm. Cháu đây mới thật là bất hạnh. Không có cái gì để mong hết. Ngoài việc

lấy chồng. Điều này lại giản dị quá vì chồng đưa con gái nào bây giờ lại không là lính. Tưởng tượng sơ thể thôi chú đã thấy buồn chưa? Cái thân thể trau chuốt thể này...

Gió rì rào trên lùm cây trứng cá làm rụng những mảnh nắng vàng xuống ba đứa trẻ. Ở ngoài đường một chiếc xe nhà binh phóng nhanh về phía chợ, xả bụi mù sang hai bên hè phố. Con nhỏ này còn chán đời thường trực và sâu xa hơn cả mình. Hay chính nguyên do này khiến em trụy lạc ? Tôi lại quan sát Huyền. Mái tóc như vừa gội chưa khô không còn một nếp uốn, Chiếc cổ tròn. Cánh tay tròn và dài như ống tre. Huyền vẫn bình thản đưa những mũi kim nhấp nhô trên mặt vải. Chịu. Không thể tin nổi đứa con gái như thế mà đã ôm ấp cả chục người. Có đại úy Trọng. Những vết lang

ben loang sần sùi trên gáy. Có trung úy Đạt vũ bão và khô khan không một chút tình thương. Bỗng một bóng người hiện ra lù lù trước mặt. Mọi ý nghĩ của tôi vụt tan như bóng tối nhầy nhụa khi ánh đèn bùng cháy rực rỡ sáng láng. Chúng tôi cùng trông lên. Một bà già còm cõi. Quần áo là một tảng màu nâu pha đen. Những mảng da cũng chỉ nâu pha đen. Chắc lại vụ ăn xin chứ cóc gì,

Bà già đứng một tí rồi thản nhiên ngồi bệt xuống sân, cái túi vải bỏ sang bên. Bà quay sang xem mấy đứa nhỏ đếm lanh lảnh, thở và nhảy chơi chơi trong vòng sợi dây xoay hình con thoi. Miệng và mắt bà ta hiện ra những nét tươi cười nhưng im lặng như một pha phim câm. Mãi bà mới nói :

– Mát quá hả. Bên tui nóng bức ghê

lắm. Nhà bằng tôn mà. Tường mái bằng tôn hết trơn.

Tôi hỏi :

– Bác ở đâu ?

– Bên trại Phước Mỹ đó. Tối hôm qua tụi nó vừa về nữa nè. Đốt trại hết rồi.

Huyền cười :

– Thế mà còn kêu nóng vì lợp tôn. Thế lính mình đâu cả ?

– Lính mình hôm sau mới tới. Nhưng tụi nó đi hết rồi, còn bắt theo mấy người.

Hình như Huyền nhìn tôi chăm chú :

– Phước Mỹ thuộc quận của chú mà ? Chú biết vụ đó không ?

Tôi gật đầu.

– Có chứ, chú biết những vụ như thế nhưng mỗi ngày ba bốn vụ thì làm sao nhớ hết. Buổi đầu chú xúc động lắm. Chú đi ra đi vô như con chó bị xích cổ, chỉ còn biết kêu ăng ăng. Ngoài ra chú làm được gì, chú làm được gì.

Bà già vẫn cười. Những nếp nhăn trên mặt xếp gọn ghẽ như những nét khắc nghệ thuật và tỉ mỉ trên đồng đen, diễn tả trọn vẹn đức từ bi của nội ngôi bên nôi nhìn cháu đang ngủ, với những cử chỉ hờn dỗi mụ dạy :

– Hai thằng con trai tui chết hết rồi. Một thằng bị tui nó bắn xuân năm ngoài vì nghi là theo quốc gia. Thằng thứ hai thì bị Đại hàn bắn mấy hôm rày. Tại nó về quê đó. Tận trong Hòa Mỹ, để lấy chiếc võng cho con nó nằm. Đại hàn bắn luôn

cùng với tám người nữa, về lấy rơm cho bò ăn. Tụi nó bỏ xác vào cái hố, chung nhau hết. Vợ nó làm đơn xin phép quận về nhận xác hoài không được. Mới liều trốn về ban đêm kéo được xác chồng nó. Da thịt bong nát be bét, không biết có phải nó nữa không. Con vợ nó tội lắm, bảo đừng về lỡ tụi nó bắn chết để con ai nuôi mà nó bảo để chồng nó chết như thế nó không chịu được, chết thì thôi.

Tôi lặng người, tâm trí ran ran như đang nghe một bản án. Nắng ở ngoài đường bỗng chói chang lạ thường. Có tiếng nói của Huyền thật êm :

– Thế bây giờ bác sống bằng cách nào ? Bác có mấy cháu ?

– Ba đứa của thằng nhỏ, ba đứa của thằng lớn.. Mẹ thằng lớn mang con đi nơi khác rồi.

Huyền nhắc lại :

– Thế bác sống bằng cách nào ?

– Có gì ăn nấy. Chính phủ cho, Mỹ cho. Đi xin. Mẹ tội nhỏ trước mang con đi xin ở trên này này Nhưng giờ thôi rồi.

– Ở nhà làm gì mà sống ?

Vẫn chỉ nhìn thấy nét cười trên khuôn mặt đen xạm. Tuyệt nhiên không tìm ra những cảm xúc. Tiếng bà vẫn đều đều :

– Nó có hai cái quần. Cái lành mặc ban ngày đưa con đi xin. Cái rách mặc đêm. Tội nó đốt trại, cháy tuốt. Nó bế con chạy, có mang được gì theo ? Còn mỗi cái quần rách hở cả ngoài mà dám đi đâu. Vá không được, rách quá rồi.

Những tiếng ì ầm cồn cồn khắp bầu

trời. Tôi ngược lên nhưng chỉ thấy mây trắng với trời xanh. Lại nhìn bà cụ. Cái mặt khô đét da nhăn nhúm trông như quả ô mai muối. Má tôi cũng nhỏ, cùng già như bác đấy, bác ơi. Đã lâu lắm, tôi có được nhìn khuôn mặt của má tôi đâu. Lòng tôi thốt hoang mang, mông mênh một niềm đau xót. Lại nhìn bà già. Đôi mắt chảy dài. Nụ cười chảy dài. Nhưng nhất định không có một xúc động nào biểu lộ, và nếu in trên ảnh thì nhất định quan khách chỉ tìm thấy mỗi một nụ cười.

Vẫn bằng giọng thanh thản của bà già kể chuyện cổ tích cho cháu nghe :

– Bây giờ cháy hết rồi. Mọi thứ mang đi theo từ nhà tới trại được cũng cháy rụi, trông đến buồn cười. Cái mâm...

Bà bỗng bật cười ngặt nghẽo, cái đầu

lắc qua lại thật chậm rồi đổ nghiêng về một bên vai :

– Cái mâm bằng nhôm đen thui, bỏ bục như đất...

Và bà lại cười, giọng cười đầy thỏa mãn thoát ra từ khuôn mặt quắt héo quằn quại. Những đứa trẻ vẫn tung tăng nhảy nghịch với những tiếng reo lao xao sắc nhọn rờn rợn gợi tới hình ảnh một bờ tường gấn đây mảnh thủy tinh vỡ chói lóa ánh nắng. Một lát, vừa xoa bóp bắp đùi, bà già tiếp như độc thoại :

– Không còn cái gì hết trơn. Ruộng bỏ không hai mùa rồi, nhìn đất mà đói chó.

Sao bà lại có một vẻ vô tư quá vậy ? Hay bà đang chỉ kể lại một câu chuyện của nhà hàng xóm hoặc ai đã kể cho bà

nghe ? Huyền cũng ngồi nghe với dáng thờ ơ kỳ lạ, hai tay vẫn tiếp tục thêu thoản thoắt, Tôi đành hắng rồi hỏi bà già bằng câu của Huyền ban nãy :

– Thế bây giờ bác sống bằng cách nào ?

Bà già ngừng lên :

– Hà ? Đi xin. Sáng đi xe ngựa từ Dốc Quít sang đây mười đồng. Chiều đi xe ngựa về mười đồng.

– Vậy mỗi ngày bác xin được bao nhiêu ?

– Có ngày hăm lăm, có ngày ba chục không chừng. Thêm vài nhúm gạo. Tôi muốn xin một cái quần cho dâu tôi mà không ai cho.

Câu trả lời khiến tôi ngẩn ngơ :

– Như thế mỗi ngày bác chỉ còn năm mươi đồng ?

Vẫn chỉ có một giọng bình thản :

– Thế thôi chứ.

Huyền ngừng nhìn tôi, để cháu cho bà ấy cái quần vậy. Tôi gật đầu. Lát sau Huyền mang ra một chiếc quần đen, gấp ngay nếp ủi.

– Tôi cho bà đây này.

Bà già hả, rồi nhìn chiếc quần mới trên tay Huyền :

– Không dám đâu. Có cái nào rách thì cho chớ mang cái này lính nó tưởng tôi trộm ở đâu lại chết.

Huyền cười cúi xuống để đặt món quà vào tay bà già :

– Bà không lo, để tôi làm cho bà cái giấy chứng nhận.

Rồi quay sang tôi, nháy mắt :

– Có ông phó thị thực đảng hoàng nữa.

Bà già giơ cái quần sát tận mắt, cười kêu chu cha mới quá mà cho thật không. Huyền đáp bộ tôi giỡn sao. Tôi cho bà thì rồi ông phó quận trưởng sẽ thương tôi chứ mất không đâu mà bà lo. Phải không, ông phó của cháu ? Sau đó, bà già bỏ đi, bà để cho chúng tôi mỗi một nụ cười tần ngần khi ngoái cổ trông lại. Bóng bà di chuyển thật chậm, bước thấp bước cao thất thểu ven bờ cỏ bên đường mờ mịt bụi đỏ nồng vẫn lên sau mỗi chuyến xe xuôi ngược. Mấy phút sau, chợt Huyền ngừng nhìn tôi. Vẫn cái nhìn thật chậm, thật chết, rồi nói :

– Chú cho cháu đi làm như chị Chi, được không.

Tôi còn vương những tư tưởng dằn vặt :

– Chú có quyền gì đâu. Cái nghề của chú có vẻ thừa đối với cái xã hội mà ai cũng cảm sung. Nên chú làm ở quận châu thành, thiên hạ đã coi như một đặc ân của cấp trên ban cho, đâu phải mình xứng đáng được hưởng. Huyền hiểu chú nói chưa.

– Thế ai cho chị Chi vào chỗ chú làm ?

– Chú không biết. Khi tới nhận việc chú đã thấy có cô Chi.

Huyền nhúu mày, rồi nhướng mày lên, mở mắt lớn nhìn tôi :

– Cháu hiểu rồi. Bồ của chị ấy vận động cho chị ấy.

– Ai ? Bồ của cô Chi là ai ?

Huyền cười :

– Chú làm gì mà cuống lên thế. Vậy chú chưa biết mối tình của chị Chi và ông trưởng ty bưu điện ?

Tôi hết sức ngạc nhiên, định hỏi có thật không. Nhưng vội kìm lời lại được. Mình liên quan gì mà phải sẵn tin cho Huyền thêm nghi. Chúng nó yêu nhau hoặc lấy nhau thì cũng chết ai đâu. Nhưng liệu Huyền có biết rõ chuyện hay mới chỉ phỏng đoán. Cái không khí của tỉnh nhỏ là hay đồn đại tất cả mọi sự việc dù rằng chưa xảy ra.

Vậy đây chắc gì đã có lửa cho một chút khói mơ hồ bay qua. Tuy thế, từ khi

nghe Huyền nói tôi mơ hồ cảm thấy đó là chuyện thật. Tôi chưa biết tại sao. Độ mới chỉ hỏi về Chi một lần ở nhà bưu điện, Sao anh bắt Chi đi công tác xa thế. Anh gắng giúp cho Chi được về quận sớm được không. Tôi như chợt hiểu ra anh Độ yêu Chi thật.

Huyền bỗng ngược nhìn trời, nói sang chuyện khác, giọng vui tươi như vừa tỉnh mộng :

– Số chú xui rồi. Hôm nay phản lực không tới.

– Thành ra chủ mất cái giải trí cuối tuần. Mai phải bắt đền mới được.

Huyền đứng dậy :

– Chấm dứt nhé. Cháu đi chơi một lát. Ở nhà thấy buồn căng, nhớ cái gì đâu không biết,

Giữa lúc ấy, một chiếc xích-lô chở một thanh niên bế một đứa nhỏ, đỗ ngay trước cửa. Tiếng thắng xe cách cách khiến Huyền quay ra. Rồi rất nhanh, Huyền quay lại nói với tôi

– Anh Quang của cháu đấy.

Thân thể Quang to lớn, đen sạm. Giống như một người lính. Huyền và Phượng chạy ra tranh nhau giật đứa nhỏ trên tay anh. Huyền cao hơn nên đón được. Bế chặt chiu ép vào má, lún cún chạy vào trước. Quang thấy tôi, vội cúi chào. Tôi gật đầu chào lại. Quái sao anh chàng này biết mình. Chắc đã gặp trong buổi họp nào hoặc có việc gì tới quận rồi. Như vậy thì chính mình bắt đầu mất an ninh đấy nhé. Dân đã biết mặt thì Giải phóng nó còn biết kỹ từng cái nốt ruồi trên mặt. Tránh sao nổi.

Huyền giới thiệu :

– Anh cháu dạy học ở xã Hương long, chú biết chưa.

Tôi bắt tay Quang, rồi như nói riêng với Huyền :

– Hương Long thuộc quận chú những xa quá, chú chưa tới nên chưa quen anh Quang.

Quang thường tránh những cái nhìn của tôi. Anh đứng khoanh tay trước ngực, xem Huyền nô giỡn với đứa nhỏ :

– Bây giờ không thể tới Hương long được nữa, ông phó. Mất an ninh hoàn toàn. Tôi đã bị cảnh cáo bốn lần và sắp bị sa thải với lý do bỏ nhiệm sở bất hợp pháp.

Tôi ngạc nhiên :

– Chắc anh xích mích với ty tiểu học ?

– Không. Máy ông ấy làm đúng nguyên tắc nhưng không chịu hiểu sự thật mà thôi. Ông phó tính, vùng ấy giờ mất an ninh. Quân đội tới hành quân là bắt đóng cửa trường, cấm giáo viên vô xã. Rồi khi quân đội rút, lớp học mở lại thì tụi nó đã lảng vảng kéo về, quấy rối, khủng bố. Trong phòng học, tụi nó kẻ đây những khẩu hiệu đả đảo chánh phủ. Ở chỗ bàn thầy giáo, treo một lá cờ giải phóng to bằng cái chiếu. Tôi không dám đụng tới những thứ đó. Tụi học trò toàn là liên lạc viên của tụi nó. Dễ mất đầu lắm. Vì thế tôi kiếm ông chủ tịch xã để nhờ giải quyết. Ông xã bảo tôi phải lo. Thế là đương nhiên tôi ở cái thế kẹt. Xóa thì giải phóng giết. Để vậy thì quân đội đi ngang cũng chết. Tôi trình ông trưởng

ty để xin quyết định. Ông ty bảo vùng đó an ninh, bản đồ bình định của tỉnh ghi như thế. Ông bắt tôi trở lại dạy học. Tôi không dám đi. Vì vậy, tôi bị khiển trách liên tiếp hoài.

Tôi nhớ rõ màu sắc phân chia khu vực an ninh trên bản đồ bình định, thấy quả nhiên xã Hương Long thuộc vùng quốc gia. Vùng ảnh hưởng của ta mà đã có những tình cảnh này ? Tôi nhìn Quang một lần nữa. Nét mặt anh thật cương nghị. Không tìm ra dấu vết yếu hèn nào trong cử chỉ của anh. Đứa con trai anh giống anh như có sự thu nhỏ lại từ thân xác anh.

Huyền nâng niu cháu, đôi môi hôn không ngắt quãng. Phương bắt Huyền phải đặt cháu xuống đất để xem nó đi đã vững chưa. Hai người giành nhau. Quang

dàn hòa bảo anh sẽ để cháu Hồ ở đây chúng mày tha hồ bế, nó đái vào quần áo ráng chịu. Huyền trả lời bằng hai tiếng ô-kê. Rồi chạy tuốt vô nhà. Tôi không có chuyện để nói với Quang. Đứng chờ vợ ngượng ngập một lát, Quang nhìn tôi khẽ nghiêng người chào rồi chậm chậm bước lên thêm nhà, tôi quay vào thật mau. Chiếc đồng hồ tay ở trên giường chỉ bốn giờ năm mươi ba phút, Bốn giờ năm mươi ba phút. Vẫn còn nhiều thì giờ quá. Làm cái gì cho tới bảy giờ đi ăn cơm chứ ? Viết thư.

Hình dáng Thủy vụt hiện ra trong trí tôi. Mình chưa gửi thư cho Thủy. Chắc từ hôm ấy Thủy mong lắm. Nhưng liệu Thủy có mang thai thật không ? Nếu có thì nay đã được gần hai tháng. Với tình trạng đó, Thủy xử trí thế nào. Bắc đã biết chưa mà không có thư cho mình. Hay nó

khinh mình đồ đểu nên không thèm liên lạc nữa ?

Đầu tôi phát nóng. Không ngờ đời lại ngang trái, khổ cực thế này. Mình còn nhớ chính Thủy nói em mới sạch, nên mới cố gò cho bằng được. Nếu không ai dám liều mạng. Tôi tức bực, lăm bằm con nhỏ đàn như heo.

Bóng tối đã có trong căn phòng. Tôi bỗng nhớ anh trung sĩ Là. Hình như trung sĩ Là mới hai mươi tuổi, người Bắc. Anh Là ơi, tôi cũng như anh, y hệt anh. Nếu ngày nào đó tụi nó cắt cổ tôi, cũng sẽ không ai biết tôi là ai. Không biết chị Dung tôi có ra nhận va-li đồ của tôi hay thấy nó không đáng gì so với vé máy bay khứ hồi, nên bỏ.

Tôi vợ quần áo trên vách, mặc vội vả rồi ra đường. Có lẽ mình phải tập dăm

mê một vài thứ để tiêu bớt thì giờ mới được. Làm việc là thứ nhất. Nhưng thiên hạ sẽ cười bảo mình cố tình kiếm điểm. Vậy thì đánh bạc. Hay theo một thứ tôn giáo nào đó để được đọc kinh, được đi dự lễ.

Nắng chiều vương trên lối đi ẩm như hơi thở, Những chiếc xe jeep thấp thoáng những màu áo chạy vòng trong đường phố đến nỗi gặp nhau không buồn chào. Một chiếc xe ngựa đang đỗ trước cửa nhà thương. Người ta vừa dỡ từ trên xe xuống một người bó kín bằng những lượt quần áo và chăn mền. Lúc tới gần, tôi nghe có tiếng nói ông ấy bị dịch hạch, Con ông ấy chết đêm qua. Sáng nay xã điện lên quận xin xe chở ông ấy lên nhà thương nhưng ở quận không có ai giải quyết. Bây giờ phải thuê xe ngựa chở đi.

Tôi bước theo đám người đó vào nhà thương. Quang cảnh diễn ra trước mặt tôi giống như cái chợ. Thật đông đúc nhộn nhịp. Một bệnh nhân băng trắng suốt chiếc cẳng, nằm co ro trong chiếc võng, mắc ngang giữa hai cây dừa. Một chai thuốc to như chai tàu vị yếu buộc vào tàu lá dừa lắc lư sợi dây cao su dòn xuống người đàn bà bất hạnh. Mình có làm được cái gì cho bớt cảnh thương đau này không ? Tự nhiên tôi nhớ Huyền. Huyền là thứ trái cây tôi ao ước với cái miệng đã khô nước.

2

Sáng hôm sau tôi thức giấc với những sự mệt mỏi đã dượt từng thớ thịt. Đợt tới nằm với tôi từ mười một giờ rồi ra đi, chiếc xe jeep rú trong đêm tối, lúc ba giờ. Mai có cuộc hành quân lớn, tụi tao phải tham dự. Đến tâm sự với mày biết đâu chả là lần chót. Tôi nói lấy lệ sao gỡ miệng thế. Đợt cười khô khan nếu nói mà chết được thì tao đâu cần đi bắn chúng nó.

Chúng tôi đã thử biết bao nhiêu chuyện, Nhiều lần, tôi phải bịt miệng sợ

cười quá lớn làm bên nhà Huyền mất ngủ. Tôi cũng để ý nghe tiếng đangg hắng của Huyền, nhưng không thấy. Vậy không rõ Huyền không có thói quen đangg hắng hay không biết thao thức. Chắc Huyền cố không gây tiếng động để chúng tôi tự nhiên nói chuyện đây,

Lúc Đạt đi rồi, tôi tưởng vui mặt vào chiếc gối là có thể thiếp ngay, nhưng lạ quá, đầu óc tôi tỉnh táo minh mẫn như trong giờ làm việc buổi sáng. Tôi nhớ Đạt. Tôi nghĩ theo từng bước chân anh. Lúc này cha Đạt đang sát khí đangg đangg tập hợp lính rồi nhét vào những chiếc hộp sắt biết bò đây. Mỗi lần đi như thế, Đạt có những cảm nghĩ nào về nhiệm vụ, về cuộc đời ? Chưa lần nào tôi nghe anh nói về những đề tài ấy. Anh chỉ nói về đứa em ruột đang học đại học y khoa Sài gòn. Trong ví anh, tấm ảnh của Tùng

nằm trong ngăn mi-ca, chặt chiu như hình của người yêu lý tưởng.

Có một lần, tôi được nghe vài người nói về Đạt với sự tiết lộ của viên quân y sĩ. Đạt là loại người không bình thường. Anh ái nam ái nữ. Chi tiết ấy khiến nhiều người tò mò hỏi lại nhau. Rồi người nào cũng xác nhận là đúng. Thoạt đầu tôi cũng hay quan sát Đạt để xem cử chỉ của người ái nam ái nữ ra sao. Nhưng sau này, ở gần anh tôi hơi ngạc nhiên và xét lại dư luận trên. Bởi anh có những tình yêu với Thanh. Bởi anh có ăn nằm với Đào hồi tôi còn thuê phòng ở khách sạn. Đạt đã nói hơi nhiều về đàn bà, Nói với những sự thô tục trắng trợn. Tiếp xúc gái làm tiền với những hành động tàn bạo vũ phu. Tôi đã nghĩ một đêm nào đó, giả vờ ngủ say ôm chầm cu cậu sờ soạng ngay một đường thì rõ. Tôi chưa

thực hiện điều đó. Tôi phân vân sợ làm Đạt buồn.

Tôi xuống nhà sau, ra bờ giếng rửa mặt. Trời trong sáng và những lá cây rung động nhẹ như những bàn tay từ biệt vẫy nhau xã giao. Giọng bà Phước mắng con vang lên :

– Đầu tóc tụi bây còn bẩn hơn lông chó. Cái lược vừa rửa sạch đã lại đen thui rồi. Thế mà không chịu gội gì hết,

Huyền cười đáp lời mẹ :

– Má thấy lược đen mà bảo tóc tụi con bẩn là oan ghê lắm. Tóc ba má đấy. Tóc ba má bạc màu để thành tóc trắng chứ tụi con đâu đã bạc.

Tôi phì cười, con nhỏ diều được lắm. Rồi vục tay vào chậu nước vỗ lên mặt. Cái mát lạnh của nước thấm vào da khiến tôi

sảng khoái. Tôi lại nhớ thêm về Huyền, về nét khôi hài trước đây. Huyền mang nước cho tôi rồi nói tội cháu không thích nước đun sôi để nguội. Uống nhạt lắm. Thua xa nước mưa hạ thổ. Huyền chúm chím cười thế chú chưa được uống nước mưa hạ thổ. Thật đáng tiếc cho chú. Hôm nào tiện cháu sẽ mang biếu chú chút ít. Rồi đến một hôm gặp nhau ở chỗ này, Huyền sáng mắt hỏi chú muốn uống nước mưa hạ thổ chưa. Tôi gật đầu nói muốn rồi. Lập tức Huyền chỉ xuống giếng nói đẩy tha hồ, chú cứ tự nhiên múc uống. Từ đó mỗi lần ra giếng, nhìn những gàu nước múc lên tôi lại bật cười nhớ Huyền. Hôm nào mình viết thư cho chị Dung, nói nước mưa hạ thổ xem chị có hiểu là gì không.

Lát sau, anh Hải đã gõ cửa gọi tôi đi làm. Ngồi trên xe tôi cố ý nhìn liếc vào

chiếc gương chiếu hậu xem sau một đêm không ngủ khuôn mặt gầy và nhăn thêm bao nhiêu. Bàn tay tôi vuốt xuôi hai bên má, cảm thấy quả có mỏng vào chút ít.

Khi xe tới quận thì ở sân mọi sự chuẩn bị cho buổi chào cờ đã xong. Một tiểu đội nghĩa quân trong y phục màu đen, tay cầm súng các-bin đứng đối diện trước cột cờ. Hai nghĩa quân khác cũng đã ôm cờ ngay dưới chân cột với sợi dây lòng thòng. Nhân viên quận vốn vẹn năm người chụm lại thành một dùm ở đầu hiên. Trong số này chỉ có hai người là thư ký. Ba người là nghĩa quân biệt phái làm việc văn phòng. Người nào cũng có sức học khá và thừa năng lực trong nhiệm vụ. Đó là những thanh niên không muốn thi hành nghĩa vụ quân sự nên xin vào nghĩa quân để được ở gần nhà và không nguy hiểm.

Chiếc máy thu thanh của chi thông tin tâm lý chiến bắt đài phát thanh Sài Gòn mở thật lớn, kêu vang sân quận. Người xướng ngôn đã báo hiệu sắp đến giờ chào cờ. Đại úy quận trưởng vẫn chưa tới. Tôi đứng im thêm một lát rồi theo thông lệ bước ra trước tiểu đội nghĩa quân dự lễ thượng kỳ. Bài quốc thiều từ chiếc máy thu thanh vang ra. Tôi nghe có nhiều tiếng động khác, tiếng máy nổ, tiếng kèn xe hơi ngoài đường lạc vào những cung điệu bài quốc ca.

Chào cờ xong, tôi vào thẳng phòng làm việc. Chiếc bản đồ bình định tỉnh treo trên tường là vật tôi nhìn đầu tiên. Tôi chợt nhớ Quang. Xã Hương long của anh chàng Quang ở đâu đây. Tới gần tìm thấy không khó khăn hai chữ Hương Long trong vệt màu xanh đã bình định với một con đường ngoằn ngoèo như

sợi chỉ vương dưới chân bàn máy may. Không ngờ trong cái chấm tròn li ti và màu xanh hiền hòa này lại có những trường hợp như của Quang. Quả như Quang nói, anh kệt thật. Mình ở địa vị đó cũng không cách nào hơn là bỏ nghề. Thà tình nguyện vào lính cũng còn sướng hơn và bảo đảm hơn nhiều.

Công việc ở ngoài phòng đã rộn rã với tiếng máy đánh chữ lách cách và những tiếng nói. Tôi đưa mắt ra ngoài cánh cửa chắn gió. Chỉ có màu nâu sẫm của chân chiếc bàn gỗ. Thiếu mất những mảng màu trắng của hai ống quần và đôi bàn chân Chi. Hôm nào ít việc, ra trại tạm trú thăm em mới được. Phải lấy cung xem em có đích là bồ của anh trưởng ty bưu điện không mà kín đáo quá thế. Mọi câu chuyện khác, Đạt thường là người biết đầu tiên. Cái gì anh không biết thì

có thể kể như phía. Nhưng chả lẽ Huyền lại nói sai ?

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo. Tôi nhắc máy, Tiếng ở phía đầu dây bên kia :

– Đạm phải không ?

– Đạm đây.

– Tân đây.

– À, kính chào cụ phó trưởng ty cảnh sát. Có gì không, cụ ?

Tân hỏi ăn sáng chưa. Tôi trả lời chưa và nói nếu được cụ mời thì đi ngay. Tân ô-kê hẹn năm phút nữa tới. Tôi đặt máy xuống rồi bê cả chồng công văn đặt trước mặt lật ra coi có cái nào khẩn thì cho đi. Xong tôi thơ thẩn ngồi vừa làm lai rai vừa chờ Tân, chờ chiếc xe jeep màu xanh đỗ ngoài cổng quận.

Một thoáng sau, Tân đến. Tôi trèo lên xe, chìa tay bắt bàn tay đã gờ sần. Khi nhìn nhau, tôi chợt thấy dạo này Tân gầy hơn trước. Hai chiếc răng cửa hàm trên khá lớn, mọi khi còn chịu nằm trong hai làn môi chúm chúm khép, nay đã he hé ra ngoài. Tân cho xe chạy rồi hỏi định ăn ở đâu. Tôi biết anh thích quán Hương Giang nên bảo tới đấy. Ngày trước, cả tỉnh đồn Tân yêu cô chủ quán Hương Giang. Tân chỉ cười, thích thú vương nét hãnh diện về tính hào hoa của mình. Anh không cãi chính cũng không chịu nhận. Nhưng đến khi cô chủ quán kết duyên với một anh thiếu úy, thì thiên hạ mới biết Tân không liên quan gì với thiếu nữ ấy. Anh không buồn khi đi dự tiệc cưới. Cô dâu cũng không nét cảm động khi thấy anh nhìn lúc đứng nép bên chồng chụp ảnh kỷ niệm trước nhà thờ.

Hôm nay tôi thấy Tần buồn thật. Anh ít nói, mơ màng nhìn ly cà phê sữa chapelon bốc hơi cùng đĩa trứng chiên sống, mẩu bánh mì khô. Tôi gợi chuyện :

– Có tin gì mới không ?

– Lộn xộn lắm rồi đó. Tối qua mới bắt được mấy tên định cho nổ plastic nhà máy đèn. Chúng khai tùm lum cả bấy năm nội tuyến trong thị trấn. Mình đang cho kiểm chứng lại.

Tôi nhắc lại :

– Phá nhà đèn à ?

– Kế hoạch của tụi nó là gây khủng hoảng ở thị xã, đồng thời làm tịt cái đài phát thanh để chúng tuyên truyền với nông dân là đã chiếm được đây rồi.

Tôi đoán ngay được kết luận :

– Thế là mấy anh cán bộ xã ấp tự động đem súng và tài liệu ra nộp chánh quyền giải phóng. Hay lắm.

Tân húp một ngụm nhỏ cà phê, mặt hơi nhăn :

– Đã thế mà chính phủ sắp sụp rồi mới buồn chứ. Vẫn cái điệu ba tháng một nội các thì đánh với đám chó gì. Nghĩ buồn ghê.

– Tôi cũng thức cả đêm qua. Cha Đạt lại phá, trời trần ít lời để sáng nay mang thân cho người ta bắn.

Tân vẫn tiếp câu của anh :

– Mình nghĩ nếu được sống như mấy thằng cha ba tàu trong kiếm hiệp thì khoái biết mấy. Đếch cần gì ở cái cuộc đời này hết.

Tôi khôì hài :

– Nó không cần vì nó xin được vàng của tác giả để ra nó. Nếu không thì nhất định là nó đã xin việc ông rồi, ông tin đi.

Vừa lúc ấy, Lâu bước vào. Tôi và Lâu, Tân đều reo lên a a. Đó là thói quen chào khi gặp nhau chứ không diễn tả một sự mừng rỡ nào khác. Lâu kéo ghế ngồi chung bàn với chúng tôi :

– Trong giờ làm việc mà các anh tụ tập ở đây hả ?

Tôi cười thưởng thức giọng bắt chước tiếng trung tá tỉnh trưởng của Lâu gần đúng :

– Dạ. Tụi con đói quá, xin Côn Cho tha thứ...

Sau những nghi thức ăn chơi đó, anh

trưởng ty thanh niên mới đắm vào vai tôi khá mạnh :

– Bị em Huyền xích cổ rồi hay sao mà bỏ hội vậy, bồ ?

– Đang mong thế mà em chưa chịu xích mới buồn chứ.

Lâu rít hơi thuốc rồi vừa thả khói vừa nói :

– Từ hôm mày về đây, tụi này kệt hết. Mấy ngày trước bắt được một em khá lắm. Em ở Sài Gòn ra kiếm chồng nhưng chồng đã đổi đi nơi khác. Tụi này tán ăn quá nhưng đêch có nhà. Tiếc ời là tiếc. Chửi thể mày như điên. Bộ mày sợ con Huyền đến độ không dám đem các em về chỗ mày nữa à, nhỏ ?

Chi tiết trong câu chuyện của Lâu khiến tôi sực nghĩ đến Thủy. Hay Thủy

ra tìm mình ? Tôi hồi hộp hỏi Lâu hình dáng em đó ra sao. Lâu cười híp mắt nói ngon lắm, người Nam, trông như nữ sinh. Hỏi thêm về tóc, về khuôn mặt, Lâu không tả nổi. Anh đực mặt hiện rõ vẻ nông phu trong từng thớ thịt. Tần mau lẹ phá ngang :

– Tưởng bồ của anh chắc ? Hỏi kỹ thế.

Tôi lúng túng, nhưng vẫn không gạt khỏi sự ám ảnh người thiếu nữ ấy có thể là Thủy. Trước đây, không có địa chỉ, Thủy đã gửi thư ra. Bây giờ, nếu Thủy có đi tìm mình thì cũng chỉ là việc làm đã có. Tôi định hỏi Lâu nửa đùa nửa thật rằng trông bụng em có to không, nhưng thấy đôi mắt xum xụp toàn những thịt kia lại thôi.

Nếu bụng đã to có thể Thủy ra đây

thật. Hôm trước không phải thì một ngày nào đó. Như hôm nay. Như ngày mai. Đi để trốn ông anh, trốn gia đình. Đi để hy vọng tìm thấy cái cay đắng khác cho cuộc đời. Và biết đâu Bắc sẽ đích thân đưa con em nó đi. Nó sẽ đẩy Thủy vào lòng mình. Đôi hàng lông mày chổi xể của nó dương xác lên. Cái khuôn mặt đầy mụn trứng cá vụt ửng đỏ như chiếc bánh tráng đặt trên bếp than hồng.

Đưa ly cà phê áp môi, tôi uống ực một hơi. Thôi không nghĩ gì hết. Không cần biết thằng cha Bắc sẽ nói gì lúc này. Chờ cái ngày gặp nhau sẽ hay. Tôi lấy miệng ly quệt những vệt nước còn dính trên mép :

– Thôi đi.

Lâu đang dứt miếng bánh mì vào miệng, vội ngừng nhai hỏi đi đâu. Tôi

nói về quận làm việc. Mục đích để Lâu khỏi đòi theo. Thằng cha này biết gì và có việc gì để làm đâu. Cả ngày ngồi trong chiếc xe con cóc nhỏ, chạy vo ve mấy em bán hàng trên phố, hoặc tới đài phát thanh đón đưa những em muốn làm ca sĩ, muốn được thiên hạ gọi là ca sĩ.

Xe tới ngã tư, Tân hỏi tôi :

– Về quận ngay hả ?

– Còn mục gì nữa không. Đi đâu cũng được. Coi như đi có công vụ, sợ gì xếp.

Tân cho xe chạy về hướng quốc lộ :

– Thế thì ra phi trường xem máy bay Air Việt Nam tới. Có chuyến từ Sài Gòn ra sáng nay.

Tôi vội hỏi :

– Chắc đón ai phải không ?

Tân thản nhiên, vẫn nhìn về phía trước :

– Không. Mình có cái thú là được nhìn máy bay tới rồi ít phút sau lại cất cánh. Tưởng như mình ngồi trong đó, sắp về tới Sài Gòn xả hơi vài ngày. Không nghĩ gì cả. Không có bốn phận gì cả.

Nghe Tân nói, giọng thủ thủ với tấm kính, tôi nghĩ nhất định là anh chàng này đang đau vụn gì đây. Mọi ngày cu cậu đâu có cái điệu thẩn mẩn này. Xe chạy mỗi lúc một mau. Trong tôi một chút hối hận nhỏ đã nảy mầm. Chuyển đi thật không hứa hẹn sự gì mới lạ. Chờ đợi để nhìn chiếc máy bay hai máy lượn vài vòng tìm chiều gió rồi xà xuống phi đạo. Một lát lại lết ra đầu phi đạo, đứng thử máy rồi xẹt lên. Có thể thôi, thú vị ở chỗ nào ? Để

mua cái cảm giác nhạt nhẽo, phải bỏ bao nhiêu công việc. Rồi quan lớn quan nhỏ hỏi đi đâu lại tha hồ giải thích bịp bợm. Tôi nhìn Tân ao ước một lý do vu vơ nào đó anh chợt đổi ý cho xe quay về thị xã. Nhưng Tân vẫn thản nhiên, đầu hơi ngiêng, nhìn vào ô kính. Một bàn tay nắm hồ hững trên vành bánh lái, một tay đặt trên đùi.

Nhìn cử chỉ điềm tĩnh của Tân, tôi nói trong im lặng, anh chàng chọn thật đúng nghề. Tư tưởng đó nổi dài thêm bằng một thắc mắc tại sao Tân lại rủ mình đi ăn và đi xem tàu bay ? Tôi chơi với Tân không có gì thân thiết lắm. Trước kia mỗi khi gặp nhau thì bắt tay, cười cười trao đổi vài câu vu vơ về nắng mưa, giá cả rồi đường ai nấy đi. Cho đến một buổi họp thường lệ hàng tuần, trung tá tỉnh trưởng mặc đồ vàng thay vì đồ trện, trang ng-

hiêm đọc những lời tuyên dương và trao cho Tân tờ giấy khen thứ nhất của đời ông thì bao nhiêu vốn liếng của sự thân hữu giữa tôi và Tân tiêu tan hết. Tại sao Tân được hãnh diện tới mức đó, trong khi chúng tôi còng lưng tới ngày mà vẫn chỉ nghe những lời hằn học, đe dọa, chỉ được nhìn bộ mặt đỏ rần như chiếc bắp hoa chuối. Một người mĩa mai, tao cứ ngỡ nó đang thất tình hay bị dồn nén đấy chứ. Người khác tiếp tao gặp nó la cà cả ngày ngoài đường mà làm ăn gì để được khen là siêng năng cần mẫn ? Cuối cùng dư luận cay độc hơn, cho rằng Tân đã báo cáo mật những hành động và những câu nói của anh em với Côn Cho. Riêng Tân, rõ ràng là anh không ưa nguồn phán xét ấy. Anh tìm gặp người này, người kia để lân la cải chính. Và câu chuyện anh tự thuật luôn luôn bắt đầu bằng câu thẳng cha Cho làm đấy. Hẳn thấy moa phóng xe

trong giờ giới nghiêm hoài nên tưởng tổ chăm đi tuần, chớ đâu hiểu tổ muốn tập lái xe, và cũng vì không biết làm gì cho hết giờ. Tôi tin ngay, rất thông cảm với Tân, Nhưng lúc này một chút hoài nghi bỗng nhen nhúm trong lòng tôi. Tân có thành thật không. Hay Tân nhận được báo cáo mình có điều gì khả nghi. Và bày đặt cuộc đi chơi thân hữu để âm thầm điều tra. Bất giác tôi quay nhìn Tân. Tân chột như nghiêm trang hơn, lạnh lẽ hơn.

Giữa lúc đó, một tiếng nổ chát chúa bỗng vang lên. Âm thanh ào ào như cát bay trong cơn lốc. Như từ dưới lòng đất hất dội ngược vào thình không. Tân thốt nhanh :

– Mìn.

Chúng tôi thấy ngay một cuộn khói trắng đang đùn lên và tỏa rộng. Từ chỗ

ấy đến chúng tôi không xa hơn ba trăm thước. Tần cho xe đỗ lại. Tôi nói không suy nghĩ :

– Mìn thật sao ? Có thấy chiếc xe hơi nào về mạn đó đâu ?

Tần vẫn ngồi yên, bàn chân ghếch vào thùng xe. Hai mắt anh hơi cau lại như theo dõi quả banh trên sân cỏ có nhiều chân linh động. Đám khói bốc lên thật cao. Trắng như mây. Phía dưới đất vẫn không có một biến động nào tiếp theo. Một lát, Tần đặt tay vào cần sang số, nói :

– Lại đây xem.

Chiếc xe bỏ quốc lộ rẽ sang con đường đất dẫn vào ấp Nguyên Lăng. Tim tôi đập hơi mạnh. Tôi muốn nói với Tần nên dè dặt sợ bất ngờ có gì không kịp chạy. Nhưng chợt nhớ khuôn mặt và

câu nói của trung úy Lạc khi đi ấp Lạc Quang, không có hộ tống à, tôi liền thôi. Kệ, đời mình chả lẽ lại phèo sớm thế này sao. Tôi láo liên nhìn xung quanh. Cánh đồng rộng trống lãng đang những màu xanh đậm nhạt. Không một dấu hiệu khả nghi.

Khi tới gần, tôi đã hiểu ngay nội vụ. Chiếc xe ngựa, nằm nghiêng dưới ruộng nước. Những đồ vật vung vãi với những tảng đất lớn cạnh chiếc hố khắc sâu giữa đường. Con ngựa đập đập hai chân sau như giật gân. Cái đầu nó ngóc lên lắc lắc. Nhưng chắc nó vẫn chưa nhìn thấy gì. Biển cổ lớn thế mà vẫn không làm rớt mảnh da che đôi mắt nó. Tất cả năm người nằm la liệt. Đã có những vũng máu đỏ thẫm loang trên đất. Chỉ nghe thấy một giọng rên khóc xiên xiết.

Tôi kinh hoàng bước xuống xe. Hết

nhìn con ngựa cổ gượng cái đầu khỏi sợi dây cương, lại nhìn những con người nằm bất động như ngủ ngon. Một chiếc bánh xe văng tới giữa ruộng. Một cái cẳng người không có vải che chìm một nửa dưới làn nước. Tại sao thế này ? Tại sao những người này và con ngựa lại chết ? Tôi không còn một chút tinh thần can đảm nào trong thân thể. Những đầu ngón tay tôi run run hết cả. Đôi mắt tôi đại ngậy nhìn những hạt bắp vàng vãi vung trên mặt đất từ chiếc thúng rách nát. Những bó rau cải xanh bên những vệt máu thâm tím. Màu máu người không ngờ xấu và bẩn thế. Mỗi lần dứt tay, máu ứa ra đỏ tươi kia mà.

Trong khi đó, Tân vẫn loay hoay với đứa con gái còn rên la và còn biết kêu đau quá. Tóc anh xĩa nghẹo một bên trán khum khum như chiếc mào gà sống

thiến. Chiếc áo trắng đã loang nhiều vết máu. Hai cánh tay đứa bé dơ lên chơi với muồn ôm bám lấy Tân. Không biết nó bị thương ở những chỗ nào. Khắp người nó bê bết máu và đất bột. Tôi vọt kêu lên :

– Cho nó lên xe về nhà thương đi, chờ gì nữa.

Tân đặt đứa bé xuống. Anh hấp tấp đi lom khom tới sờ lên ngực những người nằm xung quanh. Không thấy dấu anh lắc hay gật và cử chỉ mau hay chậm hơn, Đứa bé vẫn rên đau quá, đau quá, trời ơi. Chân tay nó co rúm và giật giật. Như con vẹt vút vào rổ sau khi cắt tiết xong. Tôi nhìn hai cánh tay của nó run run đập choạng. Như đang cố với trái ổi trên cành cao quá tầm tay. Nó cũng đã kiễng hết chân lên rồi. Ở kia, nó la lên. Chắc nó vui vì sắp hái được trái cây rồi đấy.

Chợt tôi nghe tiếng Tân hét chói tai :

– Lại đỡ nó mau. Mơ mộng cái gì kỳ vậy.

Khi máu dây vào người tôi, sự sợ hãi của tôi bỗng như tan biến, sau một cái rùng mình lợm giọng. Chúng tôi đặt đứa bé lên băng ghế phía sau. Nó vẫn rên trời ời, đau quá, chết mất. Nhưng riêng con ngựa thì bây giờ thôi cựa quậy cái đầu. Mảnh da vẫn đeo chặt trên mắt nó nên không biết khi chết đôi mắt ấy nhắm hay mở. Bốn người còn lại nằm dang chân dang tay, dáng điệu thật thanh thoi. Mình vẫn thích có căn phòng riêng để khi ngủ được nằm thanh thoi như thế này. Lăn lộn thả cửa. Không giật mình vì sợ ai nhìn thấy cái mồm há hốc; nước miếng nước giải chảy rớt trên gối. Màu lúa non dưới ruộng, trên cánh đồng bao la gió

xanh thơm như mẹt cốm dưới trăng rằm trung thu.

Tân vừa quay đầu xe lại thì phía trước một chiếc xe jeep không mui chập chờn trườn tới. Tôi nhận ra không lâu, một chấm màu hoa gạo ở đằng sau lần kính.

– Trung tá.

Tân cho xe chạy ép sát vào bên đường và chậm chậm tìm chỗ hơi rộng để đậu. Chiếc xe kia một thoáng đã tới trước chúng tôi. Chiếc mũ biệt động quân trên đầu trung tá tỉnh trưởng càng đỏ rực vì mắng đa đầu cạo trắng hếu. Ông bước xuống xe rất nhanh rồi xoải đi thật mau tới chỗ chúng tôi. Giọng ông nặng nề, các anh đi đâu. Tân trả lời chúng tôi ra phi trường, chột nghe tiếng nổ nên chạy tới. Ông hỏi tiếp tụi nó để mìn tự động phải không. Chúng tôi gật đầu dạ. Sau

đó, Tân vuốt vuốt những vết máu trên kẽ tay vừa kể sự vụ vừa xảy ra. Trung tá Cho chỉ đứng cúi đầu im lặng. Cho đến khi Tân nói xong, ông mới ngừng lên buột miệng một tiếng bỗng rồi nói với giọng ra lệnh :

– Bây giờ anh chở con nhỏ đó về bệnh viện. Riêng anh Đạm nói ông đại úy tới đây ngay, tôi chờ. Nhớ kéo ông trưởng ty tâm lý chiến và anh chàng chụp ảnh đi cùng. Mình sẽ triển lãm tội ác của tụi côn đồ để đồng bào thấy tận mắt.

Từ đấy cho tới lúc ăn cơm về, tôi không sống được phút giây nào xa cách hình ảnh buổi sáng. Chiếc xe ngựa gầy vụn. Bốn cái xác nằm phơi bên chiếc hố phá toang mặt đường. Những hạt bắp vàng tươi, Những bó rau cải xanh non. Thế là có nhiều người mất bữa ăn trưa nay. Thế là có bốn người đã không kịp về

nhà. Để bế đứa con, cho nó miếng bánh mới mua trên chợ. Để chiên những con cá, làm chén nước mắm chanh ớt thật ngon cho người chồng. Để... Không biết trước lúc mìn nổ, những người ấy đang nói chuyện gì với nhau ? Tôi bàng hoàng không thể tin nổi giữa sự sống và sự chết lại chỉ có một biên giới mỏng manh đến thế. Nhất là con người. Con người lớn lên với bao nhiêu nuôi nấng và nước mắt. Con người thấy chiếc móng tay hơi dài đã cắt, thấy tóc hơi dơ đã gội, thấy có nốt mụn đã vội tìm thuốc. Vậy mà chỉ trong khoảnh khắc mọi sự chăm sóc ấy vụt tan rã. Cái hơi thở thơm tho vì súc miệng hàng ngày đã mất, đã hết. Làm sao tôi tin con người chết dễ như thế được ? Bốn người nông dân. Một con ngựa. Bốn cái xác nát bầy. Một con ngựa gục đầu dưới nước, và hai mảnh da vẫn bít kín đôi mắt.

Lúc Huyền mang nước sang, hỏi tôi sao chú không ngủ trưa. Tôi mỉm cười, muốn kể câu chuyện buổi sáng. Nhưng thêm một người nữa biết thì có ích lợi gì. Nhất là Huyền. Đừng làm Huyền buồn thêm nữa. Huyền ngập ngừng hỏi tiếp :

– Chú uống nước nhé. Nước còn nóng.

Tôi thấy trong người khô ran :

– Chú sợ nước nóng lắm. Huyền cho chú ly nước mưa hạ thổ.

Huyền há mồm cười rồi nói chịu chơi. Phút chốc bước chân đã thoát ra ngoài cửa hậu. Phút chốc, hình ảnh bốn cái xác, một thầy ngựa cạnh chiếc xe nát vụn lại in lên trong óc. Tôi cau mặt lắm lắm thật lắm thật, thật đốn mạt. Thế mà cũng đòi nhân danh một quyền lợi, một lý tưởng để tranh đấu.

Tôi đón ly nước giếng từ tay Huyền, uống ừng ực. Chất lạnh thấm vào cơ thể, lan ra máu, tới tay chân. Tôi nhìn Huyền, chợt thấy màu má trắng như miếng cùi dừa xiêm và đôi môi mọng đỏ. Nếu mình được hôn lên đôi má ấy, đôi môi ấy không biết sẽ sướng đến độ nào. Nhưng lại vụt nhớ ngay đại úy Trọng, Lâu, Đạt, với những cái mồm cười thoải mái, con ấy tốt lắm, nó ở với tao suốt tối qua, đụng nhau đến năm trận, mệt lử. Tôi ngược nhìn Huyền, thiết tha se sắt, có thật thể không em. Có thật thể không em, Huyền. Bỗng nhiên nước mắt tôi muốn trào ra. Huyền ơi, anh vẫn chỉ dám mong được hôn em một lần, thật nhẹ, thật nhẹ lên má em, rồi thôi. Anh ao ước thật tâm thường không em. Có thể em sẽ cười, sao anh không nói với em. Và người khác đã ôm em chắc không bao giờ nghĩ tới.

Huyền đặt bông hoa xuống bàn, nhìn tôi. Vẫn cái nhìn lạnh lẽ thật dài :

– Chú có gì buồn trong buổi sáng nay ?

Tôi trả lời :

– Bây giờ chú mới chợt buồn đấy chứ.

Huyền nghiêng đầu, nhướn đôi mắt;

– Thế ra cháu làm chủ buồn? Chú cho cháu biết để cháu xin lỗi

Tôi cố bình tĩnh để nói một câu mà chính tôi chưa muốn nói nhưng đã định nói từ lâu :

– Tại sao Huyền không gọi chú là anh cho thân ?

Huyền lặng im, hai chiếc răng cắn mơn trớn vào làn môi. Rồi đầu Huyền gật gật :

– Một vấn đề đấy nhé. Chắc chú không còn thích có một đứa cháu bé bỏng như cháu Huyền của chú nữa ? Thật đáng thương cho cháu lắm.

Câu chuyện không ngờ chấm dứt thật đột ngột sau câu nói ấy. Tôi cố nói những câu bào chữa thật vụng về. Có thể Huyền đã biết ý định của mình. Tự nhiên tôi thấy tiếc, mình sơ sài quá, trăm phần trăm là bị Huyền khinh tái đi rồi. Tôi trốn tránh mặc cảm bằng cách bỏ đi làm sớm. Mọi công văn giải quyết quả nhiên đã làm tôi vui và quên hết. Những nét chữ ký đậm mực hơn và cứng hơn mọi khi. Đến bốn giờ thì đã không còn gì để làm. Ở phòng ngoài, chuyện ồn ào. Tuy thế chưa thấy lời nào về chiếc xe

ngựa bị mìn, bốn người và một con ngựa chết tại chỗ, một đứa bé bị thương nặng. Tại họ chưa biết hay biết mà không nói vì đã quá quen ? Mình hãy cố được như họ. Không nghĩ gì hết. Không nhớ gì hết.

Tôi ra sân định gọi anh Hải lái xe ra trại tạm trú thì gặp Dũng đang hăm hở đi vào. Bữa nay Dũng mặc đồ trận rần rì, cũng có một cây súng colt lủng lẳng bên sườn với những viên đạn vàng tươi như hạt bắp. Tôi reo lên mừng rỡ :

– Về bao giờ thế ?

Dũng nhe răng cười, làn da ở hai má anh nhăn lại thành nhiều đường vòng như phác họa một mặt nước gợn sóng. Tôi chợt se sắt và một hơi thở vượt ra dài thê lương, không ngờ Dũng gây đến như vậy.

– Vừa bám trực thăng tới đây này. Buồn quá ông ơi, mẹ, cứ cảnh khổ sai ở miền núi mãi thì sống sao nổi. Cậu sướng quá.

Tôi cười mỉm :

– Chắc không ?

– Ít nhất tớ thấy cậu còn mặc đồ trắng.

– À, hình thức.

– Còn tinh thần thì cũng vậy. Thằng cha quận của tớ quá trời, cậu ơi. Khủng khiếp lắm.

Hai đứa chúng tôi dắt nhau vào phòng. Tôi nhìn Dũng, chạnh lòng hồi tưởng những ngày cùng nhau ngồi trong mái trường học tập, với những lý thuyết cao xa, những hoài bão to lớn vượt trời

cho dân cho nước. Chợt Dững lại nhe răng cười :

– Ở ngoài đó, tớ chưa chết mà sáng nào cũng chỉ được hưởng một xôi nếp với một trái chuối. Không tu hành mà cả tháng cũng chẳng có sợi thịt kết trong khe răng để được hưởng thú cơm nước xong ngồi cầm cây tăm quẹt quẹt. Đã thế súng nó đặt ngay ở đầu giường bắn cả đêm. Ngủ không nổi. Mà thức thì không có việc gì làm.

Tôi nói :

– Bù lại thì phó quận châu thành này được đời chiếu cổ luôn luôn. Hốt rác cũng tới mình. Bắt đĩ cũng mình luôn.

Dững đập đánh đét vào đùi tôi :

– Còn ao ước gì nữa cha. Mấy tháng nay tớ có biết đàn bà là cái gì đâu. Quên

hết rồi. Trời sinh ra của quý mà quanh quẩn chỉ dùng để đi đái.

Rồi anh xuống giọng :

– Tối nay có chỗ nào kéo tớ đi với. Cậu chắc nhiều hả ?

– Tớ bỏ hết rồi. Bây giờ thuê một căn nhà, học hành đêm để hy vọng chuyển nghề... Nhưng tớ nghe thiên hạ đồn tên quận của cậu đào hoa lắm cơ mà.

Dũng gật đầu :

– Chứ sao. Cậu nhớ là mỗi ấp nó đều có một em nằm vùng chờ đó. Nhưng mình thì xơ múi gì nếu không nói là thêm việc làm để nó long nhong du hí. Thôi, tớ nói thật, tối nay đưa tớ đi một chút, nhé.

Không biết sao, tôi bỗng buột miệng nói :

– Tối tớ bận tổ chức học tập ở ngoài trại tạm trú rồi. Cậu tới mấy thằng trưởng ty kia coi xem.

Dũng cúi mặt như nhìn theo một niềm vui vừa từ đôi môi anh rút xuống :

– Bết quá nhỉ. Mai tớ phải về rồi. Cha quận giao hẹn chỉ cho đi mỗi một hôm với nhiệm vụ lãnh văn phòng phẩm. Thôi, để tớ tới thằng Lâu, thằng Trai vậy.

Ngồi tâm sự với nhau chừng hơn một giờ, Dũng mới đứng lên. Tớ ngủ ở công quán, nên cậu về sớm thì tới chơi. Anh em mình mỗi đứa một nơi, nhiều khi nghĩ lại cái ngày còn học mà nước mắt cứ ứa ra như được tin bố chết. Buồn quá, phải không cậu. Đời chúng mình bơ vơ như con chim trên trời. Tôi nhìn Dũng nhưng vội quay đi. Một cảm giác tủi hổ cũng vừa dâng lên bùng bùng trong tim

tôi đến ngọt ngọt. Tôi vội bắt tay Dũng và nắm bàn tay lạnh giá ấy thật lâu. Rồi bước ra sân, gọi xe đi trại tạm trú.

Buổi tối, tôi ở trại, ngủ với ban quản trị. Chi gặp tôi đứng nhìn trời âm u hỏi ông phó không sợ cô cháu giận ư mà dám không về nhà. Về nhà. Mình có nhà đâu mà về nhỉ ? Chỉ có một gian nhà thuê giá sáu trăm đồng một tháng. Chỉ có một chiếc giường gỗ của chủ nhà cho mượn. Một chiếc bàn nhỏ. Một chai nước. Một chiếc ly. Thế là nhà đấy. Thế là nơi an nghỉ sau những giờ phút làm việc mệt mỏi đấy. Cũng đã nhiều lần Huyền hỏi sao chú không mua đồ đạc thêm để tiếp các cô tới thăm. Tôi cười buồn nhưng liệu ngày mai chú có còn ở đây không mà mua cho nhiều.

Trời về khuya, đạn đại bác từ thị xã bắn đi yểm trợ ì ầm xao xuyến bóng tối

và rung rinh ánh sao. Lác đác những trái hỏa châu bùng nổ trong màu đen như nhớp, chao chao rơi như những ngọn đèn bão lớn. Tôi liên tưởng tới những vì sao đổi ngôi. Những vì sao rớt rụng thật chậm để đủ thời gian cho một lời nguyện cầu. Nhưng biết nguyện cầu điều gì trong muôn vàn mơ ước chẳng chịt cho cuộc đời người dân còng lưng tối mắt vì thảm họa ?

3

Khi bóng tối đã loãng nhạt, tôi vùng ngồi dậy, hai tay ôm gối nhìn ra ngoài trời. Thế là thêm một đêm không ngủ. Không ngủ nổi vì nằm trong chiếc chiếu mỏng trải trên mặt đất lồi lõm. Vì thiếu chiếc gối vừa tầm cao. Vì không có chiếc chăn len chần ngực và gây hơi ấm. Mình thế mà yếu. Chịu đựng kém quá. Mai mốt vào lính, đi hành quân ngủ bờ ngủ bụi thì làm sao. Chả lẽ quân đội cộng hòa sẽ có một tên sĩ quan được truy tặng anh dũng bội tinh vì chết trong

trường hợp thiếu ngủ. Một đêm qua thật dài. Người đại diện ban quản trị mới nằm xuống đã ngáy như thụt bể. Thỉnh thoảng lại còn ú ớ la đừng có chen, đừng có chen, ai cũng có phần hết. Nước mắt kỳ này sao hôi quá.

Tôi quay vào nhìn, ông ta vẫn co quắp, hai bàn tay đút vào bẹn, ngủ mê mết. Đâu đây tiếng gà gáy mỗi lúc một nhiều. Trong nhà, tiếng con nít khóc oái oái và tiếng ho xù xụ lại nhiều hơn. Tôi chợt lẩn thần nghĩ, vậy không biết gà nó khóc hay nó ho. Nhưng có lẽ là tiếng reo vui chào bình minh vì gà đâu có những nỗi thống khổ của loài người.

Tối qua, tôi đã thấy những gia đình bên mâm cơm bày ngoài hiên âm thầm. Gọi là mâm nhưng không có chiếc mâm. Chỉ gồm một khoảng đất nhỏ giữa vài người ngồi quay tròn, gồm một nồi cơm,

một miếng cá khô đặt trên mảnh lá xanh tươi, một chiếc chén nhỏ đựng nước mắm. Không gia đình nào có thêm một chiếc đĩa đựng thứ khác hai thứ ấy. Đã thế trời đất còn mang bóng tối và những cơn gió bụi trộn thêm vào chén cơm của họ. Để mặn mà hơn sao.

Hút xong hai điều thuốc, tôi lững thững ra giếng rửa mặt. Chi đang ngồi chống hông đánh răng. Chiếc khăn mặt xanh bỏ trong ca nước đầy lênh bênh như mớ rong nuôi cá vàng. Chi gạt đầu chào, vội xúc miệng quay đi nơi khác nhổ bọt bọt. Tôi cười nhẹ. Mình có mang đồ theo đâu mà ra đây làm gì. Con nhỏ tưởng bỏ nghĩ mình dạn cảnh tán nó đây. Chi chợt hỏi :

– Anh phó lấy bàn chải và khăn em dùng tạm

Bởi xung quanh toàn người lạ nên tôi bạo dạn gật đầu :

– Thế thì hạnh phúc rồi còn gì. Cô Chi cứ rửa mặt trước tôi còn đánh răng mà.

Chi dạ thật ngoan. Rồi ngửa mặt để chiếc khăn bọc bàn tay chà từ đôi má xuống tận cổ và sau gáy. Vài sợi tóc ướt rồi như cành lá liễu sau trận mưa.

Con nhỏ cũng xinh đấy chứ. Tôi cúi nhìn gót chân Chi, Tâm hồn tôi thật cởi mở. Mùi thơm từ chất kem đánh răng khác với thứ tôi thường dùng thấm vào lưỡi ngào ngạt trong miệng. Em Chi ơi, anh đang nuốt chút hơi thở của em còn lại trong chiếc bàn chải đấy nhé. Vậy khác gì anh và em hôn nhau đâu. Bất giác những xúc động ái ân bùng cháy trong các đường gân và mạch máu rung động

khắp toàn thân. Tôi nhìn Chi say đắm, âu yếm. Đẹp thế này mà sao lại đi theo anh trưởng ty bưu điện thì lạ thật. Nó đã có vợ ba con rồi, chả lẽ Chi không biết ? Vô lý, hay Huyền nói dối ? Vô lý, Huyền nói dối chuyện này làm gì. Nhưng ở tại sao mình không lấy khẩu cung của em nhỉ ? Tôi hỏi Chi sau một cái nuốt nước miếng :

– Cô Chi quen anh Độ lâu chưa ?

Chi ngưng mọi cử động, nhìn tôi, rồi rất nhanh lại lấy ngay được dáng điệu tự nhiên cũ. Tôi chợt liên tưởng tới Huyền. Sao Huyền và Chi có những cử chỉ và phản ứng giống nhau thế ? Hai bàn chân Chi day day lên nhau kỳ cọ với những miếng nước từ chiếc ca trên tay Chi hắt xuống :

– Nhà em có họ với bên ngoại của

anh Độ mà. Nhưng anh hỏi để làm gì ?

– Độ có nói với tôi để Chi về quận sớm.

Chi nhìn tôi chờ đợi trước khi nói :

– Thế đến ngày nào thì anh cho em về ?

Tôi cười đùa trong lúc trả Chi chiếc bàn chải :

– Đến một ngày đẹp trời.

Đôi mắt Chi cúi xuống chớp liên liên những cái ngắn và mau. Tôi thấy không thể đứng với nhau lâu hơn. Lỡ đứa nào thấy tán thối một cái thì mất mặt bầu cua hết. Vì vậy tôi tạo vẻ lãnh đạm và nghiêm nghị thường ngày. Chào Chi cảm ơn đã cho mượn, tôi sẽ nhớ, nhớ mãi. Định nói nhớ mãi mùi hơi thở của Chi vương

trong bàn chải đánh răng và mùi da thịt Chi trong khăn. Tôi bỏ bờ giếng đi vào. Giờ này ở nhà, Huyền đã sửa soạn đi học rồi. Và người bán xôi qua cửa, Huyền sẽ mất một tiếng gọi chú ăn xôi không. Liệu trong đêm qua, Huyền có thao thức chờ tiếng cánh cửa cọt kẹt khi mình mở khóa.

Ông đại diện ban quản trị thấy tôi, cười nói ông phó dậy sớm quá, sao không ngủ thêm. Tôi trả lời tại tính ít ngủ. Nhớ đến câu nói sáng của ông đêm qua, nước mắt kỳ này sao hôi quá, tôi hỏi :

– Đồ tiếp tế của tỉnh đạo này có vẻ kém trước, phải không bác ?

Ông đại diện dạ dạ dè dặt chưa dám cho ý kiến thì người đàn ông già lom khom ngồi bên nói gay gắt :

– Ăn cắp hết còn lấy đầu thú tốt cho dân mà hỏi.

Ông đại diện :

– Đừng nói bậy bạ, ông Sáu.

Người đàn ông tên Sáu vành mặt, nhướng đôi mắt kèm nhèm lên như cố muốn nhìn những đường nhăn nổi cồn trên khoảng trán hẹp và đen xạm :

– Bậy gì. Tôi thấy họ ăn cắp phần trợ cấp của mình thì tôi nói. Có chết thì chết, không cần. Gạo thì mục. Nước mắm thì hôi, mặn chát toàn muối. Cá thì phơi chưa khô, con nào lớn nhất cũng chỉ bằng ngón tay. Bộ bắt chúng tôi về đây để ăn những thứ đó à ?

Ông đại diện nói giọng hơi gắt

– Nhưng nếu mua thứ ngon thì phần

chia lại ít đi. Ông chịu không ?

– Không biết. Tôi yêu cầu cho chúng tôi đủ ăn đủ mặc như đã hứa. Các ông mang tội tôi về thì phải lo cho tội tôi chứ. Không thì trả về xã đi.

Tôi nhìn cái thân gầy nhom của ông già, tâm hồn xáo trộn sự bức tức với lòng thương hại. Nhưng bức tức nhiều hơn. Ông lại đập cho vài cái vào mạng mỡ cho đời mày tịch luôn bây giờ. Tại Việt cộng nó nhét phân vào trong đầu nhiều quá rồi nên nói là căm thù là giai cấp. Khuôn mặt hằn choắt lại khiến cái mồm vêu ra. Trên mép lơ thơ mấy sợi râu, Cái mồm ấy đã nuốt được bao nhiêu miếng thịt heo thịt bò rồi. Tôi vùng vằng bỏ ra ngoài. Ông đại diện chạy theo kể lể khổ lắm, mấy người đó lộn xộn hoài. Bao nhiêu lần suýt đánh nhau với cán bộ tới chiếu phim và học tập. Nó bảo đồ cấp phát toàn

là đồ để quốc Mỹ phế thải. Nào là tỉnh ăn chặn ăn bớt nên mua thực phẩm xấu, như ông phó vừa nghe đấy. Tôi gật đầu nói tôi sẽ tới đây luôn và tổ chức nhiều buổi học tập cho thấm nhuần chính sách quốc gia. Ông đại diện đề nghị tiếp theo là xin để những người do các cuộc hành quân lừa về ở riêng nơi nào đó, đừng cho chung với những người tự ý lánh nạn. Không hỏng hết. Tôi thấy có lý, nói sẽ về trình ông tỉnh trưởng để không cưỡng bách ai di cư nữa. Với lại cái hạng người già nua bệnh tật, bất khiển dụng, phế canh như thế phải để cho tụi nó nuôi mới đúng chứ.

Chừng gần chín giờ, xe quận mới ra đón tôi về. Tôi gắt anh Hải tại sao chậm trễ. Anh Hải nhăn mặt nói bà quận sai em chở bà đi lễ chùa, tưởng chóng ngờ đâu bà lễ nhiều quá. Buổi sáng có điện

thoại của tỉnh mời quận tới họp, nhưng đại úy đi khỏi, chắc ông phó phải đại diện. Tôi hỏi họp mấy giờ. Anh Hải lắc đầu không biết.

Tôi bảo lái xe thẳng về nhà để thay quần áo. Căn phòng và chiếc giường vắng xa một đêm mà đã thấy lạnh lẽo. Bao giờ mới có người đàn bà chờ mình ở nhà, lo cho mình những tiện nghi. Bao giờ mới có tiếng nói mỗi khi mình về gõ cửa. Tôi lăm lăm mở va-li lấy quần áo, thay xong lập tức khóa cửa đi. Anh Hải hỏi ông về quận hay lên tỉnh luôn. Tôi nói thôi cho tôi lên tỉnh thà sớm còn hơn chậm. Dù thế, khi tới tòa hành chánh thì buổi họp đã bắt đầu từ lâu. Nhìn vào phòng thấp thoáng những cái đầu, tim tôi đập mạnh, hồi hộp. Còn lại quắc mắt ông đi đâu mà giờ mới lò dò tới cho xem. Nhưng tôi không thể lùi được nữa. Thôi thôi kệ, cha

này, cho uống cà phê tưởng cũng không có gì ngạc nhiên. Tôi đẩy cửa bước vào. Mọi người quay cổ đổ dồn những con mắt vào người tôi. Con cũng ngưng nói khi tôi cúi đầu chào. Ông không kịp để tôi ngồi đã la lên :

– Ông đi đâu mà bây giờ mới lò dò tới ? Ông có biết ông đi họp hay ông đi xi-nê thường trực ?

Tôi đứng thẳng người nói thật mạch lạc :

– Thừa trung tá, tôi mắc chút việc ở trại tạm trú nên về trễ.

– Trại tạm trú. Ông đừng bịp tôi. Ông ra đây từ hồi nào và ra làm gì ?

– Tôi ngủ đêm tại trại vì mắc tổ chức học tập cho đồng bào.

– Chăm nhỉ.

Giọng ông đã chuyển sang giọng mỉa mai :

– Các ông được trời phú cho cái tài báo cáo hay lắm. Có thể đi đêm với gái rồi kể lể là công tác cũng êm tai.

Rồi lại nghiêm ngay nét mặt :

– Tôi nói để các ông biết, cộng sản nó tới sau gáy rồi đấy. Liệu mà phè phỡn, khơi khơi cốt cho hết ngày hết tháng để lãnh lương. Tôi không chịu nổi thái độ đó của các ông. Tôi nói các ông không nghe thì coi chừng tôi. Coi chừng tôi.

Còn nói một câu dài quá. Và kết quả ông thu được ở tôi là những sự bức tức, định trình bày nhiều nhận xét về công việc, thấy không còn cần thiết nữa. Tôi cũng không hồ thẹn. Tôi cũng không nổi

nóng. Tôi bật cười. Giá cha này là vào khung vải như trên màn bạc chắc mình cười phá ra mất. Tôi xuống hàng ghế sau cùng, ngồi bên Lâu và Trai.

Buổi họp có lẽ mới qua chừng mười phút. Trên cuốn sổ tay của mọi người mới ghi nguệch ngoạc được vài chi tiết, họp tỉnh, đặc biệt về kế hoạch bình định, Kế hoạch bình định. Vấn đề của Quang, Vấn đề của chiếc xe ngựa bị mìn. Vấn đề học tập cho dân trước khi nhận trợ cấp. Vấn đề mua cá, gạo, nước mắm, có đổi từ thứ tốt lấy thứ xấu thật không. Liệu mình có nên nói những ý nghĩ này? Côn có nghe thật tâm hay nghĩ mình đái công chuộc tôi nên tán bậy?

Nhưng tôi đã không nói một tiếng. Cũng không ai phát biểu ý kiến ngoài tiếng của ông Cho. Tình hình an ninh như vậy là kém lắm. Tôi quyết định từ

tuần này, công chức phải trực tại sở mỗi tối, năm mươi phần trăm. Vẫn không ai có ý kiến. Thiếu tá phó nội an ngồi rung rung từ cái đầu xuống đôi chân và đang mỉm cười với nét bút đưa trên trang giấy.

Buổi họp tan bằng những tiếng thở nhẹ nhõm của mọi người tham dự. Ông Côn bưng ly cà phê đá ra ngoài hiên sau, một tay chống ngang dây lưng. Tôi nhìn ông, trong đầu tuyệt nhiên không có một ý tưởng nào. Những câu ông nói như ở lại trong phòng này với ông. Tôi lững thững đi ra. Lâu chờ tôi tới gần, cười hình hích đâm vào vai tôi nói có phải em Huyền làm cậu thức đêm đấy không. Tôi nhìn sâu vào mắt Lâu, cười lạt. Cậu chỉ đáng cho tớ trả lời bằng cái cười thế thôi.

Từ trên cao chợt dội xuống những tiếng ầm ầm mông mênh. Bốn chiếc máy bay phản lực đen như những mũi tên

thần vun vút chấp với nhau thành hình thoi. Những vệt để lại phía sau trắng xóa, nở dần bề rộng. Như bốn giải lụa bạch vắt ngang trời. Như những làn mây được thả từ trong máy bay để tô điểm bầu trời. Âm thanh mỗi lúc một ào ào rung động cả không khí. Tôi tưởng đang được ngồi trong thân máy bay, như buổi rời Sài Gòn. Chị Dung đi theo ra trạm khởi hành. Thời buổi này đừng có dở thói anh hùng Tàu làm gì. Ráng nhẫn nhục, tìm nơi quen biết mà nhờ vả, cốt khỏi chết là được. Nước mắt chị ứa ướt diêm mi. Em hãy nhớ cái chết của anh Thắng như một bài học. Nhiều lúc chị giận anh ấy cay nghiệt. Hăng lắm. Lý tưởng lắm. Đang làm việc văn phòng thì xin đi mặt trận. Chị Dung ơi, em vừa chiều lòng chị đấy nhé. Em đâu có anh hùng Tàu phải không chị.

Bỗng có tiếng gọi Đạm, Đạm ở phía sau. Tôi quay nhìn thấy Độ đang rào bước và cười rất tươi. Anh lại định gạ cho em Chi của anh về quận chứ gì. Tôi đứng chờ. Độ hỏi cùng với cái bắt tay thật lâu và lắc lắc, tối qua ngủ ngoài trại hủ. Tôi gật đầu, thỉnh thoảng phải hòa mình với cán bộ xem cuộc sống họ ra sao chứ. Độ vào chuyện ngay. Các cậu ở quốc gia hành chánh có khác. Này có nghe Chi nói gì không ?

Tôi cười :

– Chuyện anh và Chi thì ai mà không biết, cứ gì phải nghe Chi nói.

Độ không che giấu được sự sung sướng :

– Cậu cũng tin lời thiên hạ sao. Chi với moa có họ đấy chứ. Chẳng tin mua

mời cậu về nhà chơi, bà xã moa nói cho nghe. Về nhà moa nhé.

Dứt lời, Độ đẩy tôi lên xe rồi quay sang phía xe ty mục súc, nói lớn Miên ơi moa về nhờ xe của quận Đạm, cảm ơn cậu, nhé. Xong anh nói với Hải. anh chạy về ty bưu điện đi. Tôi toan từ chối để về quận làm việc sợ từ sáng tới giờ nhiều người đợi sốt ruột chửi đồng lắm rồi. Nhưng anh Hải đã cho xe rẽ sang ngã đường khác. Thôi kệ, chậm vài phút đã chết ai. Ngồi trong xe, Độ không chịu bỏ phí một phút nào. Anh hỏi đủ mọi chuyện. Sao chưa thấy cậu gửi điện tín bao giờ cả ? Hôm nào cần đánh điện thì cho moa biết là cậu muốn thảo thông điệp dài mấy ngàn chữ cũng được. Chỉ xin cậu hai mươi đồng, đó là giá tối thiểu để lấy cái số gửi, chịu không. Tôi gật đầu cảm ơn nhưng chỉ sợ phiền anh nhiều.

Độ không để tôi nói hết đã xuể xòa khua tay ồ anh em cả mà lo chi chuyện khách sáo. Tiền thu được thì cũng nạp vô công quỹ chứ bỏ túi đâu mà tính thiệt hơn. Xù chánh án, xù ngư nghiệp vẫn thường dọa vợ bằng những bức điện tín dài cả mấy trang. Bà vợ tưởng ông chống chịu chơi, thương lắm nhưng vẫn xót ruột nhắc đừng biểu diễn kiểu tốn tiền ấy nữa. Moa chỉ mệt nhất là vụ ông giáo viên thi sĩ Triều. Hể ông sáng tác được bài thơ nào là bắt điện ngay về cho các nhật báo ở Sài Gòn. Rẻ bằng thư bảo đảm, lại mau và các ông chủ báo sẵn sàng cảm động bèn cho đăng gấp.

Hết vấn đề ấy, Độ lại gọi những câu ông tỉnh trưởng vừa tặng tôi, trong buổi họp. Có thật không cậu ? Anh em dạo này bàn tán về cậu nhiều lắm đấy nhé. Rồi tiếp với giọng thương xót :

– Chả lẽ cậu bị con Huyền nó xiếc thật.

Tôi nhìn Độ, lòng gợn những ý nghĩ bất mãn. Và không kìm hãm nổi, tôi vụt hỏi một câu sống sượng ;

– Thế anh đã ngủ với nó chưa ?

Độ trề môi nhún vai :

– Không phải riêng moa.

Câu nói của Độ thật bình tĩnh, tuy nhiên tôi vẫn có cảm tưởng không được chắc chắn. Do đó, tôi giả lả phản đối bằng những tiếng thật mạnh :

– Đúng. Không phải riêng anh nói dóc mà cả tỉnh này nói dóc. Đứa nào cũng bô bô là đã ăn nằm với nó, rốt cục hỏi chi tiết về cái nhân vị của em kiến trúc ra sao thì mỗi đứa vẽ một cái, đủ kiểu của thế gian. Không ngờ các anh

chỉ vì tự ái rớm mà vô tình làm chết một người.

Độ quay sang tôi. Tôi nhìn đôi môi cười mím đầy vẻ chế diễu và khinh thường. Chết cha rồi, mình đã tố bậy. Nó sẽ cho mình cả quỷ nh và bị em Huyền cho vào xiếc thật. Tôi chợt nhớ Huyền. Hay mình bị Huyền lừa dối rồi ? Chú đã được uống nước mưa hạ thổ chưa. Chưa. Thật đáng tiếc cho chú. Hôm nào cháu sẽ mang biểu chữ chút ít. Có lý nào mình bị Huyền cho vào xiếc mà không biết ?

Tiếng Độ vang lên trầm trầm :

– Cậu sẽ mắc kẹt ở đấy. Tình yêu của đứa con gái có căn là chồn cáo sẽ làm cậu mù quáng. Moa không có lý do nào để nói xấu nó. Moa đã có vợ con. Và với nó moa đã quá hiểu, không còn gì để thèm tiếc nữa.

Tôi không trả lời Độ, ngồi im cho tới lúc xe ngừng trước ty bưu điện. Độ mời tôi vào căn phòng bên trong, đi qua căn ngoài dùng làm nơi làm việc. Thấy những lá thư tới tấp quăng vào thùng và những con tem, tôi nghĩ ngay tới con tem Hà Tiên. Cả tuần nay chưa có thư nào cho chị Dung đây. Trưa nay phải viết ngay không lại bị trách bây giờ. Ờ mà mãi chưa thấy chị báo tin gì về Thủy. Tâm hồn tôi bỗng xao xuyến như thoảng một cơn gió lạ. Đó có phải là cái xao xuyến tâm linh của người bố như các ông văn sĩ thường tả tình văn hoa ? Tôi mỉm cười, chả lẽ trời đã chỉ định mình giữ vai trò mới lạ ấy rồi. Thủy ơi, đừng nhé, anh chưa đủ can đảm để nhận cái kết quả của một đêm từ biệt như thế. Nặng lắm cho anh đẩy em.

Độ vén những sợi dây nhựa xanh đỏ kết thành tấm màn cửa, nhường chỗ tôi bước vào. Gian phòng bày biện giản dị nhưng đẹp. Anh chàng bưu điện này cũng nghệ sĩ lắm. Vậy thì chuyện móc nối với em Chi không có gì đáng ngạc nhiên. Độ kéo ghế mời tôi ngồi, rồi quay xuống nhà sau gọi lớn :

– Phương ơi, có anh Đạm lại thăm chúng mình đây này.

Tiếng người đàn bà hỏi :

– Đạm nào, anh ? Có phải anh Đạm với con Huyền không ?

– Bậy nào. Nói thế anh Đạm có trách thì ráng mà chịu đấy nhé, Anh Đạm đòi nào lại mê con Huyền. Chính anh ấy đang thăm dò dư luận về cô Chi nên tới đây gặp em mà.

Thoáng sau, người đàn bà hiện ra trước khung cửa. Chúng tôi nhìn nhau, chào bằng cái gật đầu và cười bằng đôi môi mở rộng. Độ lên tiếng :

– Tôi vẫn âm thầm cải chính cho anh hoài hoài nhưng thiên hạ đâu có tin. Đồn bậy đồn bạ gán nhép lếu láo, lung tung.

Tôi vẫn giữ nụ cười im trên môi, nhìn người đàn bà tên Phương và người đàn ông tên Độ. Thế là trên đời này mình lại biết thêm hai người nữa, một tên Phương, một tên Độ. Vợ Độ rót nước ra ba cái tách rồi đặt bình xuống, ngó tôi, lắc đầu nhăn mặt :

– Cảnh giác đề phòng đấy, anh Đạm ạ. Bố mẹ nó đáo để lắm. Lơ mơ là nó làm tùm lum câu chuyện, mang tiếng chết.

Độ đặt tách nước vào góc bàn chỗ tôi ngồi, rồi nổi lời vợ :

– Thôi bỏ chuyện đó đi, anh Đạm có gì đâu mà bàn tán. Em có kể tiểu sử và cuộc đời cô Chi cho anh Đạm nghe thì bắt đầu đi. Đừng để người ta sốt ruột, nhé.

Phương lắc đầu với chồng ;

– Nói về cô Chi thì chính anh mới đầy đủ chi tiết chứ em biết có bao nhiêu. Với lại cô Chi là nhân viên của anh Đạm mà, anh lạ gì nữa. Nhưng anh Đạm để ý cô đó thật à.

Những câu tiếp theo trong ít phút tôi ngồi nán lại chỉ thấy quanh quẩn về Chi và Huyền. Đôi lần, giọng nói của Phương có cái gì xa vời, mĩa mai hờn dỗi. Và đôi mắt tôi gặp lần đầu ấy, thường nhìn tôi thật lâu, như có những thương yêu dồn cho tôi. Nếu được gọi người đàn bà này là chị nhĩ. Những chiều tối, những ngày

ngủ tới với bà chị mà tâm sự, có lẽ đời sẽ bớt sầu nhiều lắm. Tôi đã được đem theo chút ao ước và nhớ tiếc ấy ra về. Nhưng những thắc mắc về nhân vật Độ giữa câu chuyện về Chi và Huyền lại mạnh hơn bắt tôi phải suy nghĩ. Để làm gì khi anh chàng ấy định tâm ghép mình với Chi ?

Làn gió thoảng bơ vơ trên hàng cây chợt gây những xúc động êm ái trong tôi. Hơi thở bỗng như vẫn phảng phất nhiều mùi hương lạ chưa tan từ buổi sáng bên bờ giếng. Nhà em có họ với bên ngoại của anh Độ mà. Nhưng anh hỏi làm gì. Huyền tròn mắt vậy chú chưa biết mối tình của chị Chi với ông trưởng ty bưu điện. Một vấn đề đấy nhé. Chắc chú không còn thích một cô cháu bé bỏng như cháu Huyền của chú nữa ? Thật đáng thương cho cháu lắm. Những điều nhớ lại vụn vặt, mâu thuẫn khiến tôi mông

lung hoang mang. Rốt cục, chỉ còn tiếng bật cười ngao ngán, hết hiểu những con người của tỉnh lẻ rồi. Độ yêu Chi. Chi có họ với Độ. Độ ghép mình với Chi. Mình thi bị Huyền cho vào xiếc. Huyền làm đi, đã ngủ với Độ. Còn gì nữa. Còn gì nữa. Còn gì nữa. Thủy có mang thật không mà chị Dung chưa cho tin.

Tôi trở về quận thật vội vã. Mình phải vùi đầu vào những công việc văn hóa may mới khỏi loạn óc. Đại úy quận trưởng đi kiểm tra nghĩa quân các xã vẫn chưa về. Tin tức của phòng nội an báo cáo cả xấp nhưng không có kết quả về cuộc hành quân An dân 27 mà Đạt tham dự. Thằng cha liệu còn sống để về ty bưu điện lục thư của đứa em trai từ Sài Gòn gởi ra đều đều. Đang lúc ấy, hai cánh cửa chắn gió bật mở. Anh Vinh dẫn bốn người lạ mặt chen nhau bước vào.

– Thưa ông phó, những ông này ở xã Lạc Nghiệp muốn được gặp ông phó.

Tôi gật đầu đứng dậy bước tới chào cả nhóm. Vinh mang tới thêm hai chiếc ghế nữa, đủ cho bốn người ngồi. Một ông già để râu, sợi đen, sợi trắng, đặt xuống trước mặt tôi tờ giấy kẻ ô, nét chữ viết tay đã đen đặc. Tôi đọc thoáng cho đến những tên và những chữ ký, những vệt điểm chỉ cuối đơn mới ngừng lên. Tôi mỉm cười, gây cảm tình :

– Chắc các bác cũng thừa biết là chính phủ đâu có sung sướng gì khi phải đốt mía của đồng bào. Đây là bất đắc dĩ. Việt cộng nó thường ẩn nấp trong ruộng mía để bắn lén mình, hay giật mìn xe cộ. Nếu không khai quang thì làm cách nào để có thể loại được chúng.

Ông già ban nãy chồm nửa thân người tới phía tôi :

– Kính thưa ông, ông phải hiểu cho là cả xã chúng tôi chỉ sống với những ruộng mía ấy. Rồi thuế nước nông giang của hiệp hội nông dân. Rồi tiền phân bón của ty nông tín. Tiền mua gốc của trung tâm mía. Bây giờ đốt hết. Xe thiết giáp quăng quăng hoài đến nỗi không còn một cây để tráng miệng. Ông quận xét coi tụi tôi lấy gì để trả nợ, lấy gì để sống đây.

Một người đàn ông khác, giọng nói xiên xiết giữa hai hàm răng rụng gần hết :

– Tụi tôi đâu có phải là Việt cộng mà nữ giết hại tàn nhẫn thế.

Tôi cố gắng giảm bớt sự bức tức của bốn người :

– Các bác đã biết, ngay với Việt cộng chính phủ còn tha, còn chiêu hồi thì sao lại hãm hại đồng bào. Tôi tin là chính phủ đã nghĩ tới vấn đề bồi thường cho các bác rồi chứ không phải chờ khiếu nại đâu. Các bác tin đi.

Nói mãi các ông già này vẫn không tin gì hết. Họ ngồi im. Có ông chừng hết chuyện, ngồi cắn móng tay và ngắm những ngón tay cong queo, đen thui như cái lạp xưởng nướng để nguội. Nhiều lúc tôi đã to tiếng một cách chủ tâm vì nghĩ biết đâu chẳng đem lại kết quả tốt. Tôi cũng đã định điện thoại tòa hành chánh để xin chỉ thị, đẩy trách nhiệm cho cấp trên. Thôi vội gì, chờ đại úy quận trưởng về giải quyết. Hấp tấp vớ phải Côn Cho là có hy vọng được châu cà phê oan. Vì vậy lời đi tiếng lại dằng dai cho tới giờ tan việc. Tôi đứng đây sửa soạn về, bất

đắc dĩ họ phải theo ra khỏi phòng. Mình có quyền gì đâu trong vụ này.

Buổi chiều, tới quận, tôi đã bị bốn người đó vây lấy đòi giải quyết đơn buổi sáng. Tôi mệt mỏi vì nói quá nhiều. Nói những lời đã nói, lập đi lập lại chỉ có từng ấy ý. Như tên bán hàng quảng cáo trên lề đường. Như ông giáo sư chạy suốt các lớp đệ tứ, giảng một bài thân thế Hồ xuân Hương. Rồi đến sáu giờ, tôi ra khỏi cổng quận với trạng thái tâm hồn thật cô đơn. Nếu Đạt không hành quân hai đứa ra biển chơi thú biết mấy. Tôi thêm một làn gió từ ngoài khơi ào ào tấp vào người. Hương thơm mặn mà tinh khiết như được gấn gửi một sự quen thuộc nào đó.

Nhưng chiều nay không có Đạt. Cũng không có ai khác. Phương mới quen, còn xa lạ quá. Huyền thì rắc rối với những lời

đồn đại. Tôi bỏ về nhà, nằm vật xuống giường im lặng cùng bóng đèn đang dần loang trong phòng. Bên nhà Huyền hình như đang ăn cơm. Tiếng bát đĩa va chạm nhau lách cách. Chợt có tiếng Huyền, con đề nghị lần sau nấu canh rau muống với tôm, má nên đập vung lại. Tiếng bà Phước lầu bầu sao vậy. Huyền trả lời tại má không đập vung nên tôm nó nhảy hết, con chưa tìm thấy xác con nào cả. Tiên sư mày, diều hoai. Tôi trở mình nhìn vào vách tường chắn ngang giữa hai gian nhà. Đứa con gái ấy mà là con điểm thật sao ?

Mãi tới gần tám giờ tối tôi mới đi ăn cơm. Lúc trở về, thấy ông Phước dắt xe ra đường. Đằng sau xe đeo một gói lớn chần mền, Huyền đứng một mình dưới cây trứng cá, bộ đồ trắng mờ nhạt lung

linh như khối ánh sáng của ngày đọng lại đang tan dần.

– Bác đi trực

– Vâng. Số gì đâu mà mới tua đầu đã dính ngay rồi.

Huyền bật cười những tiếng ngắn :

– Con tưởng rồi đây ba sẽ tình nguyện đi trực ấy chứ. Ba sẽ có lý do chính đáng để đi suốt đêm, sướng bằng chết.

Ông Phước quay vào lớn tiếng :

– Màយ tưởng tao đi chơi phỏng ? Tao đi kiểm cơm đồ vào mồm màយ đây mà. Con nhà gì vô ơn bạc nghĩa vậy.

Tôi vội can :

– Huyền nó đùa cho bác vui đấy, giận làm gì.

Huyền nhìn tôi, rồi xoay người bằng hai gót chân, vụt lẩn vào trong đôi cánh cửa mở ngỏ. Ông Phước đứng nhìn theo mãi mới lắc đầu uể oải ghếch đùi lên xe rướn người và đạp chân xuống mặt đường cho hai bánh trườn tới. Tôi đi vào hiên lười biếng không muốn lấy chìa khóa mở cửa. Trong đó có gì ấm cúng hơn ngoài này đâu. Tôi ngồi bệt xuống bệ cửa. Hơi nóng âm ỉ bốc lên đủ nóng khắp mông đít. Tôi bâng khuâng rút điều thuốc gài lên môi, rồi quẹt cây diêm cho ánh sáng lóe lên. Tuổi trẻ cũng như cây diêm chỉ cháy được có một lần thôi. Giờ này chị Dung ở đâu và đang nghĩ tới em không, chị. Em buồn quá, buồn hết chịu nổi nữa rồi. Tuổi trẻ của em đang bập bùng cháy. Thân xác em sắp chỉ còn là nắm than, nhưng em có đốt được sợi tóc nào đâu. Tôi thở dài xong hít một hơi dài, nhắm mắt lại và ngậm khói trong

mồm. Tại sao mình lại ra tới cái vĩa hè xứ này mà ngồi nhĩ. Vì sự nghiệp ? Vì hạnh phúc ? Vì tổ quốc ?

Đang mơ màng, tôi chợt nghe tiếng động nhẹ từ cửa nhà bên. Linh tính tôi nghĩ tới Huyền, nên vội quay sang. Huyền khi ấy đã đứng trong vùng ánh sáng giữa khe cửa. Chiếc bóng đồ dài nằm ngang trước mặt tôi. Lòng tôi tự nhiên vui lên, phơi phơi đón những làn gió簸 ngỡ rớt từ cành cây trứng cá xuống. Huyền đi lại gần tôi thêm vài bước. Vẫn chỉ có tiếng gió rung rinh như những lời vui xa. Mãi sau, Huyền mới hỏi hút thuốc có đỡ buồn không chú. Tôi không đáp nhưng hỏi tại sao Huyền không vào học bài; sắp thi rồi. Tôi không nhìn rõ mặt Huyền nhưng vẫn tin có tiếng thở dài trong câu nói :

– Cháu không thấy ham thích cái gì cả nữa là làm sao. Cháu chỉ còn một cái thú là đi lang thang trong bóng tối, một mình.

– Ngồi đây với chú. Lát nữa tới giờ giới nghiêm, chú chở đi chơi.

Huyền ngoan ngoãn ngồi xuống bên tôi. Chúng tôi cùng lặng yên. Tôi nói những điều thuốc trên môi không bằng ánh lửa diêm. Huyền ngồi thu người tròn nhỏ lại. Khuôn mặt đặt trong hai bàn tay đan hình chiếc nạng chống trên đầu gối. Lưng Huyền tạo thành đường cong êm ả, thanh thoát. Như vậy cho tới mười giờ. Những người cảnh sát với những chiếc xe đạp loảng quảng, thổi tu-huýt và hô lớn vào nhà đi, vào nhà đi, đóng cửa lại, tới giờ giới nghiêm rồi. Tôi bảo Huyền lên xe ngồi để các ông ấy vui, nhé. Huyền không nói, lăm lũi đứng dậy theo tôi trèo

lên xe. Mỗi người ngồi riêng một ghế và sự im lặng lại tiếp nối.

Chưa nghe tiếng súng đại bác nào bắn đi trong tối nay. Sự thiếu vắng ấy bỗng gây nên niềm chờ đợi thấp thỏm. Và riêng đường phố hoang vắng trong giờ giới nghiêm như hoang vắng thêm một chút u hoài. Tôi bỗng cảm thấy lạnh. Hơi thuốc đã tê đầu lưỡi và khói thuốc quện vào làm cay mắt. Nếu bây giờ nước mắt mình ứa ra thì không biết vì khóc tủi, vì gió lạnh hay vì khói thuốc cay nữa đây.

Tôi cho xe chạy trên những ngã đường không định trước. Con phố nào lúc này cũng giống nhau. Những cửa hàng chỉ còn buôn bán sự im lặng bí ẩn. Những thùng rác trên vỉa hè thấp thoáng những con chó ngẩn ngơ nhìn không đi. Tự nhiên tôi thấy thêm cất tiếng hát. Ngày

ấy có em đi nhẹ vào đời. Tôi tiếp tục những câu không thuộc bằng những lời ngêu ngao nhưng đầy vẻ say sưa. Do đó, sự buồn thảm đã chìm xuống. Hình như sống giữa cảnh vật cô đơn, tâm hồn tôi lại tìm được sự ấm cúng và tin yêu nhiều hơn. Tôi quay sang Huyền. Không rõ em đang nghĩ gì lúc này. Ôn lại cuộc đời đã trải qua, hay tưởng tượng tới đêm nay, sẽ chịu cùng mình cộng tác tìm lạc thú. Huyền vẫn ngồi yên. Những mái tóc bay giạt về phía sau thành một vệt đen lớn ôm kín bầu má. Mình có gì hãnh diện nếu được ôm Huyền ngủ trong đêm nay ?

Bởi nó đã qua bao nhiêu người rồi. Nó đã qua bao nhiêu người rồi. Tôi bực tức đập mạnh chân ga. Chiếc xe vọt trườn lên vội vã với tiếng rú lớn.

Khi xe tới công trường Tự Do, tôi

chợt gặp luồng ánh sáng của hai ngọn đèn pha khác quét trên lùm cây ngủ lặng. Một chiếc xe jeep không mui trườn tới. Tôi bật lên hai tiếng Côn Cho. Trung tá tỉnh trưởng trong thoáng giây đã nhào tới ngang tôi hỏi sang đi hóng gió hay đi tuần đấy, cậu ? Tôi cố cười cùng với cử chỉ cúi đầu chào thưa trung tá, tôi đi tuần.

– Ai ngồi bên anh ?

– Cô này đi trong giờ giới nghiêm, tôi bắt về quận.

– Đổ xe lại.

Như vớ được con mồi, trung tá tỉnh trưởng hấp tấp đi vòng qua đầu xe, tới chỗ Huyền.

– Cô ở đâu ? Làm nghề gì ? Đi đâu lúc giới nghiêm ?

Huyền dương mắt nhìn tôi. Tôi nhìn Huyền. Bỗng một tiếng bốp trên má Huyền. Cả thân người Huyền lạng vào phía trong. Bàn tay của trung tá tỉnh trường vẫn còn giơ cao. Tôi hốt hoảng kêu :

– Trung tá.

– Anh mang nó về quận, sáng mai gửi sang cảnh sát gấp. Con gái ở ngoài phố giờ này tất nhiên không phải hạng lương thiện rồi, anh tin đi.

Rồi ông hùng hục cúi đầu bỏ đi. Ngọn đèn sau xe ông đỏ rực như con mắt của loài yêu tinh. Tôi bỗng thấy con mắt ấy rời khỏi xe, chập chờn trong phố xong bốc lên cao cùng với những vì sao. Cứ lơ lửng như thế mãi, mỗi lúc trôi đi một xa. Như đèn hiệu của con tàu trong chuyến bay đêm trinh sát. Tôi bắt đầu sang số,

lái xe chạy sang ngã đường khác. Về thôi.
Tiếng động cơ đều đều êm ái. Hơi xăng
cháy không hết phảng phất thơm như
ngồi bên người yêu đang tô móng tay.
Chút ánh sáng từ bảng đồng hồ mờ mờ
như của ngọn đèn ngủ đầu giường.

Tôi đợi tiếng khóc nức lên của Huyền,
nhưng chưa thấy.

4

Em đã hai mươi lăm tuổi, còn bé bỏng gì nữa đâu. Hãy tự tạo và vui với cuộc sống ấy, một mình, như trước đây em vẫn thường khuyên chị. Chỉ khi nào mệt quá rồi, em hãy cấp tốc chấm một nàng kiều nữ nào đó, và chị sẽ ra mai mỗi chiều hồi về làm hoàng hậu cho em. Chịu không. Đã yêu ai chưa đấy. Ngoài ra, chị tưởng chuyện được đổi về Sài Gòn thành hay bại cũng có gì quan trọng như em viết đâu. Với chị em mình thì bây giờ, chỗ nào mà không là quê người đất khách ?

Tôi chợt nghe tiếng Đạt la lớn lắm nhảm cái thằng Tùng. Trong khi đó, anh vẫn cúi mặt trên trang thư. Và nụ cười nở giữa đám râu lởm chớm cử động gật gù của chiếc đầu bồm xồm. Đôi giày da cũng rung ngoe nguẩy như cái mồm chó. Anh chàng này thích chí dai thế. Chả lẽ lại vì những trang thư đánh máy do cậu em gõ lấy nhân buổi vớ được bàn máy của nhà trường bỏ không, nên lấy điệu với ông anh. Tôi lại tiếp tục xem những đoạn đáng chú ý trong thư chị Dung, lần nữa. Quái, vẫn không thấy bà này đả động một câu nào về Thủy. Nếu chưa gặp Thủy thì cũng phải cho tin là chưa gặp. Nếu Thủy chữa... Nhưng tôi vội bình tĩnh ngay. Không, Thủy chỉ báo động giả mà thôi. Bằng cứ rõ nhất do chị viết đây đã yêu ai chưa đấy, chị sẽ ra mai mỗi chiều hồi làm hoàng hậu cho em.

Một lúc sau, Đạt ngừng lên nhìn tôi cười, nắm tay đập nhịp trên bàn :

– Trưa nay phải nấu cơm tây mới được. Đói bốn hôm rồi.

– Nếu có vợ để được ôm nhau ngủ một giấc, có sướng hơn không ?

– Sướng. Nhưng vẫn phải đi ăn đã. Một là thèm, hai là vừa vợ được món bỏ khá lớn.

Tôi đùa :

– Cây được bao nhiêu cái răng vàng trên những xác chết ?

Đạt trợn mắt, bàn tay nắm lại chừa ngón cái cong ra, hất về phía sau qua vai, chỏ vào bức tường văn phòng quận trưởng :

– Do thằng Trọng nhà mày nộp cho

tao đấy chứ. Nó được tin kỳ này hành quân, tao vớ khá nhiều súng bèn đến nham nhở hỏi xin. Tao đầu cho, bắt mua, mỗi cây năm trăm. Nó mua liền mười cây thành ra tao có tiền khao mày cơm tây đây, đừng láo, cu.

– Nó mua súng làm gì ?

– Mua để kiểm điểm. Một ngày mưa gió nào đó, nó giả vờ hành quân chạm địch, rồi tuyên bố um lên là địch nghèo mấy ngoe, lấy được mấy súng. Thế là đủ để lượm một huy chương ngon lành. Còn tao thì cóc cần vì chẳng lợi lộc gì thêm khi mang về hai cây hoặc hai mươi cây.

Tôi nhận thấy những nét thờ ơ trên những cử chỉ của Đạt. Mắt anh vẫn mãi nhìn những hàng chữ của Tùng trên phong thư. Ba giòng chữ viết theo kiểu

in, rộng rãi rải gần hết mảnh giấy hình chữ nhật. Hai con tem đặt sâu chệch góc phong thư, rõ rệt một tính nét cầu kỳ bay bướm. Tôi chống tay lên cằm nói với Đạt tao tưởng mày ngòm cù tỷ rồi nên cứ chạnh lòng nghĩ sẽ không có ai tới nhà bưu điện lục những phong thư như thế này nữa. Đạt cười bĩu môi khó lắm tao mới chết cho chúng mày. Sau đó, tôi kể những chuyện mới xảy ra trong mấy ngày nay, và hỏi Đạt để được nghe Đạt nhắc lại những sự sung sướng âm ỉ và kiêu hãnh tiềm tàng. Riêng cái tát trên má Huyền, tôi cố quên không đá động tới. Không sợ vì ông Cho, nhưng sợ thiên hạ đồn mình chở em Huyền đi chơi. Rõ ràng là đã bị em Huyền cho vào xiếc rồi, còn cãi chi.

Ngồi được một lúc nữa, nhân có tiếng chuông điện thoại báo, Đạt đứng

dậy. Thôi tao đi cắt tóc, tắm rửa một cái. Còn đến chiều em Thanh của tao chứ. Tao sẽ xin phép ông bà cho em đi ăn với tụi mình trưa nay. Tôi nói vội mày chạy qua tiệm cơm bảo nó đừng để phần đi, đỡ năm chục. Rồi cũng tới đặt cơm tây của mày luôn chứ, không lại nhịn à. Đạp gậy đầu ô-kê, đi ra. Tiếng huýt sáo líu ríu của Đạt chạy ngược vào phòng. Cha này có vẻ mê em Thanh thật rồi. Vậy chả lẽ nó lại ái nam ái nữ ? Khó hiểu. Khó hiểu.

Tôi mở ngăn kéo, cất lá thư của chị Dung. Em đã hai mươi lăm tuổi, còn bé bỏng gì nữa đâu. Giữa những mớ giấy tờ lộn xộn, tôi vẫn thấy ngay phong thư viết cho Thủy đã lâu nhưng chưa gửi. Quên hết, không biết tả oán những gì trong ấy nữa. Dám rủ em ra chơi lắm. Anh nhớ em muôn vàn. Ước gì có em ở bên anh

mãi mãi, để quên đi những phút cô liêu... Tôi cười thầm nhưng không ý kiến. Một phong thư khác của Đồng mới tới hôm qua, từ Kontum. Dấu bưu điện cho biết thời gian di chuyển mất mười một ngày. Vậy là hai tỉnh sát nhau, có những con đường trải đá thuộc liên tỉnh lộ nối liền nhưng đã bị cắt đứt, đã trở thành xa xôi với khoảng cách ngăn mỏng mênh, phải đi mười một ngày máy bay. Đồng báo tin sắp lấy vợ. Người đẹp của tao làm giáo sư, tốt nghiệp đại học sư phạm Sài Gòn, ban vạn vật. Như vậy cộng chỉ số lương của tụi tao bây giờ đã gần bằng lúc mày về hưu. Do đó tao khuyên mày, nếu muốn lấy vợ thì hãy theo tao. Con đường duy nhất để khỏi chết đói đấy. Cùng thư ấy, Đồng phớt qua về tin Hoạt vừa bị cha quận trưởng chơi về vụ thực phẩm viện trợ. Hoạt đã bị ty an ninh quân đội tạm giam để điều tra. Thôi, như thế là xong

một mộng ước, một hoài bão. Mai kia, các bạn sẽ là công chức cao cấp, điều khiển guồng máy quốc gia, vậy xin các bạn hãy giữ kỷ luật, im lặng nghe tôi giảng tiếp... Biết đến bao giờ tôi mới quên được câu nói ấy, thốt ra hàng tuần từ một cái miệng ngoác rộng, cong hai bên mép như trăng mùng bảy. Đôi kính trắng của ông ta có cặp gọng ai cũng tưởng uốn bằng nan hoa xe đạp. Đồng nhận xét, tại lúy nói nhiều quá nên mồm nó biến thể đó, mày.

Bây giờ, thư cho Đồng, liệu viết những gì đây ? Ngày tháng đã qua đi, để lại chỉ có những dấu vết nhỏ, thật nhỏ, không đáng ghi lên giấy. Còn cảnh bom đạn, chết chóc, chắc chắn nơi Đồng ở hiện không thiếu. Thốt nhiên tôi luyện tiếc những ngày còn đi học, những ngày sống hồn nhiên. Viết chữ ba mươi lăm

vào mảnh giấy nhỏ, rồi cài vào cổ áo người ngồi bàn trước là đủ cười với nhau từng hồi. Lúc này thì cù nách cũng không toét miệng ha ha lấy nổi một tiếng là cái chắc.

✱

Đến giờ tan việc, tôi tới tiệm ăn ngay. Đạt đã ngồi một mình ở chiếc bàn nơi góc phòng có chiếc quạt máy gắn trên tường, chỗ xuống quay vào quay ra. Tôi hỏi nhỏ em đâu. Đạt cười thật tươi nói ồm rồi. Em trách tao đi lâu làm em nhớ, đã thế khi về lại không có quà gì cả. Khổ cho tao là em tưởng tao đi du lịch, mày ạ. Tôi cười theo sao không xẻo vài cái tai về tặng em kỷ niệm. Đạt gật đầu ô-kê, để lần sau, đã hết đâu mà lo.

Những bàn khác lần lượt có người tới chiếm. Khuôn mặt nào cũng quen.

Giơ tay làm hiệu chào nhau tất cả. Huyền nhìn tôi, hai bàn tay quạt quạt vào mông ngực phanh ra nói, đồ gà chết gì mà cục nước đá cũng không có, bết thật. Tôi đáp mình định nếu thất nghiệp thì làm nghề buôn nước đá chở máy bay từ Sài Gòn ra bán đấy. Chắc không lỗ. Huyền gật gật, không lỗ thật chứ đùa sao. Đạp xen vào với giọng nặng và hơi sảng, thời buổi này đừng có yêu sách, nghe. Mai kia vào lính, hành quân trong rừng, thấy nước đái voi còn vục đầu mà húp để sống, biết chưa. Cũng như con chó cả chứ khác gì.

Tôi bỗng nghe tiếng Chung hỏi lớn :

– Khóa Thủ Đức bắt đầu gọi rồi, mày có tên không, Đạm ?

– Không biết nữa. Khi nào nhận được giấy thì đi, nghĩ ngợi làm gì cho mệt.

Huyền tiếp lời :

– Cứ cái điệu sống ăn đong ngày tháng này mãi, chán lắm rồi. Khóa này không hiểu đã dính chưa.

Chung :

– Moa định nếu tỉnh nó can thiệp hoãn cho moa không nổi moa sẽ tình nguyện đi cho nó lệ.

– Khởi cần. Bạn cứ ngồi nhà rồi quân cảnh tới đón có lẽ lệ hơn nhiều chứ.

Nhiều người cười sau câu nói của tôi, vang trong phòng. Giữa lúc đó, thiếu úy Xuân bước vào. Bộ quần áo rằn ri hoa lá và dây đạn đeo xệ bên sườn khiến khuôn mặt hiền hậu trắng trẻo của anh lính văn phòng giờ đây cũng hình như đượm chút ít phong sương. Xuân mang vào cho chúng tôi tiếng hát nheo nhéo từ

chiếc máy thu thanh nhỏ kẹp gọn trong nách. Không nghe rõ lời ca. Mình không có thì giờ bắt đài buổi trưa nên không biết ban nhạc nào. Chị Dung có cộng tác với họ không.

Xuân ngồi chung bàn với trung úy Khoan, thiếu úy Hùng. Sau khi tháo dây đạn và súng treo lên mắc, anh mở máy lớn hơn. Vừa đến cuối câu hát. Giọng ngâm trầm trầm dợn như sóng lăn trên mặt hồ. Tôi buột miệng kêu sẽ như hơi thơ chị Dung. Rồi nói vội với thiếu úy Xuân :

– Mở lớn thêm chút, cho nghe nhờ với.

Tiếng hát rõ ràng :

“Tình yêu còn đó xin anh đừng buồn,
Đừng cho rằng xa cách nhau thì thôi.

Dù anh vượt núi với ngàn trùng
dương,

Xa em giữa mùa chinh chiến,

Tim em vẫn một mình anh.”

Một người nói :

– Lại bài “Tình yêu còn đó” của
Phạm mạnh Cường rồi. Kim Dung ca
phải không ?

Xuân lắc đầu. Đôi mắt vẫn như mơ
màng nhìn những tiếng ca đang trải dài
trước khoảng trời thu hẹp trong phòng :

– Em nào mới chứ không phải Kim
Dung.

Trung úy Khoan nói cùng một lúc
với đôi dũa thò xuống đĩa đồ ăn :

– Mình nghe ai nói hình như chồng

em này mới chết nên buồn, bỏ cả hát, định tự tử mấy lần, phải không ?

Xuân nhìn thẳng vào mặt Khoan :

– Chồng chết thì đúng, nhưng Kim Dung mà tự tử thì còn lâu. Chính vì em đòi các, thay dạ đổi lòng nên thằng chồng nó mới ngóm đấy chứ. Thằng chồng nó tên Thắng, học cùng khóa Thủ Đức với moa mà.

Đạt đập đũa vào chén, nói cho tôi nghe :

– Quen con nhỏ đó hay sao mà chăm chú nghe thế, mày.

Tôi nhìn Đạt, cười nhẹ, rồi lại theo dõi mọi người. Một người nói :

– Thắng cha ấy tự tử à ?

– Cũng gần như thế. Nó đang làm ở nha Hành ngân kế tại Sài Gòn ngon ơ. Thế mà chỉ vì vợ nên xin đi đơn vị chiến đấu. Rốt cuộc ngòm tại Bồng Sơn như con chó.

– Cho thêm chi tiết đi chứ.

– Trước ngày vô lính, hai đứa nó yêu nhau khỏi có chê. Chính tao thấy em tới quân trường thăm chồng, mang quà bánh vô số. Em đã ôm chồng trong bộ đồ lính rồi khóc rưng rức, vuốt ve những mảng da cháy nắng, xoa chiếc đầu lờm chờm như bàn chải. Nhưng những ngày về sau, hình như em nhận thấy những vết cục mịch trên con người chồng em. Nên em buồn, em bất mãn, đủ chuyện. Thằng chồng sống bên vợ mà cứ tưởng sống với ông đại đội trưởng. Tất nhiên là hẳn xin đổi đi

Đặt cười khô khan :

– Thành ra chỉ khổ mấy tên Việt cộng gặp nó.

Tôi cảm như tiếng cười rộn xung quanh chói xoáy vào cơ thể. Mặt da rờn rợn, nổi gai. Thiếu úy Xuân và tiếp một miếng cơm rồi bình thản nhìn những món ăn trước mặt. Chiếc máy thu thanh chọt như kêu to hơn. Người ta đang trình bày một bài hợp ca. Những giọng hát và tiếng đàn trèo lẫn vào nhau lao xao như tiếng guốc của nhiều người tranh nhau lên dốc, bậc bằng đá. Tôi đặt đĩa, muống xuống bàn. Ly bia không có đá, bọt xùi xùi đóng kín trên mặt. Như miếng mây phôi đầy trời, vương vào cánh máy bay. Thắng chum môi nói như độc thoại, thanh niên tội mình phải nhận lấy trách nhiệm trước lịch sử. Đừng để khi nước mất lại than thở, lại trách móc. Không

ai thuyền chuyển anh đi hết. Không, anh cũng không buồn chuyện gì với chị. Anh thương chị lắm, thương cháu lắm.

Tôi ngó khuôn mặt thiếu úy Xuân. Đôi mắt thật hiền từ, nhân ái. Đôi mắt của ông giám khảo dễ dãi ngồi trầm tĩnh đợi thí sinh vào vấn đáp. Trời ơi, tại sao mày không gân guốc, xắc láo du côn một chút để tao đủ can đảm đập cái vỏ chai này vào mặt mày, hả Xuân. Đầu óc tôi nặng trĩu, choáng váng. Tôi vùng đứng dậy :

– Về.

– Thằng này kỳ. Mới ăn hai món đã đòi về. Bộ mày sợ con Huyền nó đuổi ra khỏi cửa à ?

Tôi nói lớn :

– Huyền. Huyền. Cái gì cũng phải nhắc đến tên ấy là có sao ? Con đi mà...

Một người reo to :

– Như thế mới chịu chơi chứ, Đạm. Tao tưởng cậu giữ độc quyền khai thác, không chịu cho anh em tí nọ tí kia thì xấu quá.

– Được rồi, thằng nào muốn tối nay cứ đến tao. Cứ đến tao. Nghe chưa. Cứ đến tao.

Tôi nhìn sòng sọc suốt lượt. Cái miệng nào cũng nhe ra cười. Một tên gục đầu xuống chiếc đĩa. Răng đứa nào cũng lem nhem những đồ ăn. Chiếc máy thu thanh vẫn kêu ran. Xuân ngồi im, nghiêng đầu ngó tờ lịch treo trên tường. Tôi bỏ Đạm ra cửa, vẫy chiếc xích-lô, ông cho tôi về đường Lê Lợi.

Ông già đạp xe cẩn thận hỏi lại, đường Lê lợi hả, thầy. Tôi gật gật. Lê Lợi hay Lê Lợi cũng được. Nếu là Lẻ Loi càng hay.

Chừng nửa giờ sau, Đạt trở về. Anh nhìn quét ngang thân người tôi đang nằm dài trên giường :

– Tào tháo đuổi à ?

Tôi cười, xoay người ngồi dậy. Đạt cúi xuống, lúi húi cởi dây giày. Không một tiếng động. Căn phòng dịu mát, êm ái. Tưởng như có thứ ánh sáng nào khác, thấp lên thật điều hòa, ấm cúng. Tôi chưa từng gặp, chưa thấy sự thân mật nhẹ nhàng trong khung cảnh quen thuộc này bao giờ. Hay anh Là thương tôi ? Anh Là tiết ra những nhiệt tình sưởi ấm tâm hồn tôi ? Tôi nhìn Đạt. Cánh tay vạm vỡ đen xạm. Tắm áo lót tuột một

đường chỉ dài trên vai. Ở nơi gáy loang một đám nhỏ, màu đỏ từ chữ Đ tô đậm bằng nét bút nguyên tử, đánh dấu cho tiệm giặt ủi. Giá mình là đàn bà, là vợ Đạt. Hai đứa sống với nhau như thế này thôi. Tôi muốn ôm chầm lấy ngang lưng Đạt, vật anh xuống rồi ôm nhau ngủ.

Đạt chầm thuốc hút. Anh quảng bao diêm lên người tôi :

– Nhất khoái xong, giờ lại thềm tam khoái.

– Thằng cha Tần cho biết có mấy em ở Đà Lạt mới lưu diễn tới phòng ngủ Phụng Hoàng vài hôm nay. Được lắm. Lại kiểm xem.

– Tôi đã vài ngày thì còn gì mà kiểm. Có lẽ lại cha Tần còn ngon hơn.

– Áp-phe vụ gì với nó ?

– Trước ở Phan thiết tạo bắt bồ với tên trưởng ty cảnh sát nên có nhiều mục hay lắm. Hắn cho tao biết em nào sắp được thả mà lại có tí nhan sắc, để tao tới giả vờ can thiệp xin bảo lãnh. Thỉnh thoảng gặp em nào khó, a-lê nhất tới gần giờ giới nghiêm mới thả. Lúc đó mình đóng vai hiệp sĩ tới chở em về, em mừng bằng chết.

Tôi hờ hững đáp khi Đạt dứt lời :

– Thế bây giờ đến Phượng Hoàng kiểm xem.

– Tao mang về đây, nhé.

– Thôi.

Đạt quay sang tôi, cười khì :

– Mà yêu em Huyền rồi, phải không ? Ban này vội vã vì buổi sáng em ban

lệnh trưa phải về để em mớm cơm chứ gì. Mày. Nhưng hãy coi chừng kéo sa lầy, thối cái thân mày đấy, con.

Tôi cười, ôm bờ vai Đạt, đáp yên chí. Đạt nằm im nhìn khói thuốc bay lãng đãng tan vào không gian. Chỉ một thoáng, tôi đã nghe tiếng anh ngáy. Còn riêng tôi, nằm vắn vơ bên thân thể Đạt bất động. Sẽ có một ngày, Đạt vĩnh viễn nằm bất động thế này. Nằm ở một xó xinh nào, bên gốc cây nào, ở một nơi nào đó. Nằm như Thắng. Thế là mình không bao giờ được ôm Thắng ngủ một lần. Chỉ với sự sống nhỏ bé thế thôi cũng mãi mãi không có. Rồi, chỉ với những phút giây này, cũng sẽ là kỷ niệm với Đạt. Khi tấm thân này trở về cát bụi.

Lát sau, biết không thể chợp mắt nổi, tôi lồm lũi ngồi dậy. Đi. Đi đâu? Còn năm mười phút nữa. Tôi mở cửa, hé nhìn ra

ngoài đường. Lùm cây trứng cá đan hoa nắng trên mảng hè xi măng. Những viên sỏi gom từng đồng nhỏ trong những vạch phấn trắng vẽ hình ô quan. Hôm nào, Huyền ngồi đây thêu khăn gửi tặng các anh chiến sĩ. Huyền nói chán lắm chú ơi, nhiều lúc cháu chẳng thiết gì nữa đi lang thang cho quên bớt... Nhưng đi lang thang có chắc quên bớt được không, Huyền. Em đã quên nổi cái tát của Côn Cho trên má chưa ?

Tôi quay vào, viết lên mảnh giấy nhỏ mấy chữ. Anh Hải, đừng chờ tôi, cho xe về quận. Rồi ký tên. Rồi dính lên cánh cửa. Như thế, Đạt sẽ yên tĩnh ngủ một giấc dài sung sướng.

Khi bước xuống đường, tôi tưởng bị rớt đắm vào vùng trời khác, ngập lụt ánh sáng và nóng bức. Tôi đi như có công việc, bình tĩnh lấn vào những bóng râm

bên hè phố. Tuy nhiên, trong đầu tịnh không một chút ý nghĩ rõ rệt và mạch lạc.

Tới tiệm giải khát, tôi liền tưởng tới cục nước đá trong suốt nhẹ nhẹ bốc hơi, nên tạt vào. Cho ly chanh muối, bác. Ông chủ tiệm nhắc lại ly chanh muối để đứa con gái nghe và làm. Còn ông tới chồng đĩa hát, lấy chiếc trên cùng đặt vào bàn máy rồi cho máy chạy. Tôi bỗng hồi hộp đợi khúc nhạc dạo nổi lên. Nhưng đã không phải. Một bài ca quen của Thanh Thủy. Giọng người ca sĩ ảo não, ảm ức như vừa bị đánh thức dậy, tơ vương vì nghiệp dĩ.

Đứa con gái đặt ly nước xuống bàn. Tôi vỗ nhẹ vào tay nó, bảo em mang cho anh chồng đĩa hát, nhé. Nó gật, lùi tới chỗ ông già. Ông già gật. Lúc đó nó mới mang tới tôi. Tôi lật tìm, thấy ba bìa đĩa

hát in hình Chị Dung, Mỗi đĩa, một nét mặt khác nhau. Nhưng chung một nụ cười nghiêng, tay tì lên phím đàn. hay cành hoa tươi. Trên một hình, đĩa nào đã lấy bút nguyên tử tô quanh mắt chị chiếc gọng thật lớn. Chị in hình để được cái gì, chị ?

Tôi bỏ ra đường. Đi đâu ? Hay đi cắt tóc ? Tóc còn ngắn quá chưa được một tuần. Thế đi đâu ? Tới bệnh viện ? Thôi, tội nó tưởng mình là mật vụ riêng của tỉnh trưởng bây giờ. Về. Lúc nào gặp Huyền, phải hỏi thảo xem đi lang thang có quên được gì không.

Trong nhà. Đạt vẫn nằm dài, hai bàn tay ấp trên bụng. Tôi tát nhẹ vào má Đạt. Đạt. Đạt. Dậy đi làm. Đạt. Đạt ú ớ may quá nay tao nghỉ. Tôi nói không đi lấy tai Việt cộng về tặng em Thanh à ? Đạt vẫn nhắm mắt, yên chí, thiếu gì cái thứ đó.

Tôi nhất định không cho Đạt ngủ tiếp :

– Dậy đi. Về trại mang chiếc M113 chở tao đi chơi một vòng về mấy xã ấp, Đạt.

Đạt cười ô-kê, nếu mày muốn tao sẽ làm tài xế. Thế là ý tưởng bất chợt bỗng thành sự thực. Một lát sau, chúng tôi tới quận, bảo đại úy Trọng biết rồi về trại. Đạt lấy thêm năm người lính đi theo trên cùng một chiếc xe M113. Anh thấy cho tôi chiếc mũ sắt, này úp lên đầu may ra cũng giúp mày cơ hội trở về. Từ đó, chiếc xe hùng hục băng bờ bụi, mương cống như một con vật dũng mãnh nhưng ngang bướng ngu ngốc. Tôi thích chí cười luôn. Giá tụi nó mang súng ra đùa chơi với nhau tí chút, có lẽ vui. Để xem cha Đạt đánh nhau cách nào. Để xem mặt mũi thật của thằng Việt cộng ra sao.

Gần tới một thôn ấp, Đạt nhìn trong ống dòm nói xã Hương Long của mày đây. Tôi nhắc lại Hương Long đó à. Không thấy một đặc điểm nào để về kể cho Quang nghe, cho mọi người liên hệ trong vấn đề ấy nghe. Tôi hỏi Đạt, vào được không. Đạt lắc đầu, từng này mạng mà nhào vô thì ngỏm ngay. Mày nhìn thấy cờ tụi nó treo ở cổng ấp chưa ? Chỗ cái mái nhà đấy. Tôi gật đầu. Đạt cho xe chạy sấn tới thêm nữa. Rồi điều khiển cây đại liên về hướng đó. Một người linh nói vội, trung úy để cho em. Đạt nói ô-kê. Lập tức, anh binh nhì ấy điều chỉnh bộ máy nhắm, nheo một mắt nhìn vào lỗ chiếu môn. Em phơ đây. Một tràng tiếng nổ tuôn ra vang dội cánh đồng. Tôi nhìn lại, cây cờ vẫn phơ phất lay lắt.

Đạt gật gù, ngó nghiêng mọi phía. Ê, thôi cho xe chạy về hướng trái uống

nước dừa đã. Bốn cây dừa của một trang trại giữa cánh đồng mỗi lúc một gần chúng tôi. Khi tới nơi, theo lệnh của Đạt, chiếc xe chồm lên, đâm sầm vào gốc cây. Mọi người vừa cười vừa reo xung phong. Cây dừa từ từ ngã dài dưới đất. Chùm quả xanh mơn mẫm mỡ bám vào thân lúc nhúc, như đàn lợn con tranh bú.

Sau đó, Đạt đưa tôi về thẳng nhà. Mới năm giờ mười phút. Căn nhà yên lặng ánh sáng ngả màu xanh tối. Một mảng nắng đỏ xiên ngang trên mái bếp xuống sân sau hình dung những nét mong manh tàn úa của một cánh hoa đã đến giờ tàn. Chiếc gối vuông duy nhất phơi trên bờ tường, một con sẻ non từ đâu tới nằm co ro lại càng lộ liễu cảnh lạc lõng đơn côi. Chúng tôi không còn gì để nói với nhau vì ngay cả Đạt, sự mệt mỏi cũng đã nhuộm đầy khuôn mặt từ

lúc nào. Anh nằm dài, gác chân lên bàn, hút thuốc. Rồi dướn người móng tay với đồng nhật báo trên chiếc ghế đầu, lật coi hờ hững. Một lát, nghe Đạt nói tình hình ở trung ương vẫn lộn xộn quá sức thì đánh chác cái chó gì. Không hiểu sao mà mà chính phủ nào lên cũng xúi dục đả đảo, tuy rằng họ chưa có thì giờ để làm bất cứ một việc nhỏ nào. Tôi nói thì ngay ở tỉnh mình cũng vừa biểu tình thôi. Ông trưởng ty cảnh sát dẫn đầu đoàn người mới ngộ chứ. Đạt hỏi hình như họ chiếm đài phát thanh ? Tôi gật đầu, nghe nói vậy nhưng không hẳn là chiếm. Các ty sở trong tỉnh vốn quen nhau cả, anh này vào thì anh kia nhường êm ru. Mấy ông ở quận thuật lại mà buồn cười. Đoàn biểu tình chỉ có độ năm chục, trong đó hầu hết là con nít. Từ sáng đến trưa thì hăng lắm, nhưng lúc đến bữa cơm, một phần con nít đói quá bỏ về nhà, một phần

bị ông bố bà mẹ vác roi tới gọi ới ới, dọa không phần cơm, là đoàn biểu tình chỉ còn trơ ông trưởng ty cảnh sát. Ông này ngơ ngác một tí rồi cũng đông tuốt. Khỏi cần ai dẹp. Đạt cười, tụi tao đi về mấy làng vùng sồi đậu cũng vậy. Bà con cô bác ủa tới vây kín xe, hô hào đả đảo. Tay người nào cũng có một lá cờ đạo phát phát. Tiến không được mà lùi thì tụi nó xả đại liên theo. Lúc ấy tụi tao muốn nổi điên.

Buổi tối, chúng tôi định ra biển ngồi thì Đạt được lệnh đi họp trên tiểu khu. Vắng Đạt, tôi lúng túng thờ thần mỗi một. Viết thư ? Định viết cho chị Dung những nhớ đến nét mặt và câu chuyện của thiếu úy Xuân, ngón tay lại buồn bã, mỗi một không cầm nổi bút. Hay mình đi tìm Xuân ? Tìm Xuân để làm gì ? Tôi bỏ nhà, lái xe ra phố. Vào tiệm bán đĩa

nhạc, xem hình chị Dung bày trên quầy, cười với tất cả mọi người. Vậy lý do nào Thắng bỏ nha hành ngân kế xin ra ngoài mặt trận ?

Một khối vô hình ngọt ngào đè nặng tâm hồn tôi. Khí trời oi bức như ông trời muốn mưa mà mưa không nổi. Ông trời bị táo bón, rặn đỏ mặt. Tôi bỏ thị xã, phóng xe ra quốc lộ. Mình tới trại tạm trú chơi có lẽ cũng hay.

Ở trại, mọi người đã chuẩn bị giấc ngủ. Chỉ thấy tôi, chạy đến tận nơi hỏi có chuyện gì khẩn mà anh ra, anh ? Tôi đáp cộc lốc, không, tôi đi kiểm soát, tôi về ngay bây giờ. Máy người cán bộ của tôi đã đủ mặt, bên tôi. Mỗi người nói một chuyện lào rào, khiến tôi bỗng cảm động mau chóng, chớp chớp giữ nước mắt khỏi ứa ra. Không ngờ những người thật xa lạ này cũng lo nghĩ cho mình, cũng

thương yêu mình. Vậy mà có khi nào mình đối xử thân tình với họ đâu. Chỉ có lệnh. Chỉ có công tác.

Tôi vui vẻ bảo cả năm người, tụi mình ngồi ngoài này một lát, đừng vào trại kh-
iến họ hoang mang. Chúng tôi ngồi lên
những cây gỗ sắp làm nhà, lên chiếc chắn
đàng trước xe. Bóng đêm thành một
khối dày đặc, bao phủ mịt mù nặng
nề nhầy nhựa như đủ sức chèn ép vạn
vật lún xuống lòng đất. Mùi lá cỏ đượm
hơi sương ngai ngái dịu nhẹ thoảng qua
như từ một sợi tóc vương trên gối người
yêu sau đêm vĩnh biệt.

Bỗng, một tia sáng vụt lóe ngang
mắt. Một tiếng nổ chát chúa. Thân thể
tôi dội ngược, loạng choạng, đảo lộn.
Quỳnh hét lớn tụi nó câu móc-chê rồi.
Nằm xuống. Chi la thất thanh nằm đâu,
nằm đâu. Một tia sáng nữa lại lóe lên.

Một tiếng nổ rung chuyển cả đất. Bật ra bao nhiêu tiếng khóc, tiếng chân chạy rầm rập trong trại. Tôi chui đầu vào bụi cây, đen thui, chỗ đó mặt đất thoải thoải dốc. Có lẽ là bờ cống. Đất văng từng cục trên lưng tôi, rơi thõm như vào thật sâu trong thịt. Bàn tay tôi xoa khắp lượt, không thấy nham nhám nước. Yên chí. Chợt có tiếng thở hỗn hển. Tiếng cào lạo xạo trên ngọn cỏ. Tôi hỏi sẽ, ai ? Tiếng đáp yếu ớt :

– Anh Đạm phải không ?

– Chi đấy à ?

Chi đã xoải tới, run run vỗ lấy vai tôi. Rồi cả thân hình Chi trườn như con rắn, quấn chặt người tôi :

– Cho em nằm với. Sợ quá. Chết mất anh ơi.

Một tia sáng khác xẹt qua xanh lè. Tôi chột nhìn thấy đôi mắt Chi phản chiếu, sáng như mảnh chai. Chi hốt hoảng ôm chầm lấy tôi, đẩy, anh ơi lại nổ. Tôi bịt miệng Chi, đừng nói nữa, nằm im. Tôi rúc mặt vào dưới cánh tay Chi. Lỡ mảnh đạn rơi trúng, thế nào cũng thành sẹo.

Không biết đạn đã rơi những đâu. Nhưng chắc chắn gần lắm. Có thể đã trúng trong trại vài quả. Hai cánh tay Chi xiết quanh vòng lưng tôi chặt cứng. Đôi chân tôi cũng bị kẹp chặt trong cặp đùi Chi co lại. Tôi bỗng thấy hơi nóng từ người Chi thấm sang. Thịt Chi thật mềm. Chiếc áo cánh quá mỏng. Không có áo lót bên trong. Bây giờ tôi mới biết tóc Chi phủ đầy trên mặt tôi. Hơi thở Chi dồn dập tấp vào má tôi. Tôi nắn nắn vai Chi. Nắn nắn ngang sườn Chi. Đầu óc tôi tự nhiên thật bình tĩnh. Mình sẽ

giả vờ như sợ hãi, nếu Chi phản đối. Hai cánh tay tôi siết chặt người Chi. Một tia chớp lóá mắt. Nhân cơ hội ấy, tôi hất chân, chồm lên nằm gọn trên bụng Chi. Chỉ kêu rên trong họng :

– Gì đấy anh ?

Tôi không đáp. Đôi môi tôi tới tận chộp xuống bất cứ chỗ nào ở người Chi. Tay vội luồn vào giữa hai cái bụng. Nằm được một vạt áo, giật mạnh. Những chiếc khuy bấm nổ lách tách. Chi quặn quại như con cá nằm trên thớt.

Khi về tới thị xã, nhà cửa đều đóng kín, những thân cột đèn trơ vơ như bóng những kẻ không nhà đang ủ ê cô đơn. Một chiếc xe đang lượn vòng vào phía chợ. Ánh đèn pha nháy nhót như giỡn nghịch với màn đêm. Khi xấp gần, thì ra

Tân, Tân thắng xe, ghé mắt nhìn sang hỏi :

– Đi đâu về khuya thế, bồ ?

Tôi cười :

– Kiểm soát hả ? Vừa tổ chức khóa dân vận ngoài trại tạm trú đây.

Tân cười theo :

– Suýt chết phải không ? Mai tớ có việc làm rồi. Ban nãy mang lính bắt một đám bạc ở đường Võ Tánh. Không ngờ gặp toàn những mặt thối tụi mình cả, trưởng ty lâm vụ, trưởng ty tiểu học, trưởng ty tài chánh, nên vội biến thành chuyến thăm xã giao ngay cho chúng nó khỏi toác cái họng ra chửi đồ cò bót mật vụ.

Sau đó, lại gặp chiếc xe jeep không mui của trung tá tỉnh trưởng. Ông vẫy tay ra hiệu cho tôi đứng lại. Tôi bước xuống, tới bên ông, kể sơ mọi chuyện vừa xảy ra. Ông gật gật, bước tới bước lui và khen tốt.

5

Tôi hất mạnh tay lái, chiếc xe quẹo chồm lên lề đường. Rồi đập mạnh vào bàn thắng. Luồng ánh sáng của hai chiếc đèn pha bùng lóa trên hai tấm cánh cửa đóng kín. Chiếc khóa nhỏ đen thui bám vào hai lỗ đánh khuy giống hệt một con dơi đu trên xà nhà buổi sáng. Bỗng tôi chợt thấy thấp thoáng ở ngoài vùng bóng tối một bóng người. Huyền, Huyền chưa ngủ ?

Sự xuất hiện của Huyền khiến tôi xao xuyến. Hình như mùi tóc Chi, mùi

dịu êm của hương ngọc lan còn phảng phất trên mặt tôi. Và suốt ngực áo, suốt hai ống quần hiện ẩm hơi sương và lá cỏ bị nghiền nát, hay cũng có gì của Chi vương vấn? Quái lạ, vừa rồi mình rõ rệt không nhớ gì, một chút nào về Chi, sao giờ lại ám ảnh nhiều thế. Như viên kẹo chanh quá trơn ban nãy đã trôi xuống cuống họng làm chút nước chua không kịp thấm vào chân răng, lúc này bỗng bập bênh trong miệng.....

Tôi tới bên Huyền, ngồi bệt xuống nền xi măng. đối diện nhau, Huyền hỏi thật nhẹ, chú đi đâu mà về khuya thế. Tôi đáp chú ra trại tạm trú của đồng bào tị nạn. Tiếng Huyền vẫn êm như hơi gió, chú ra đấy thăm chị Chi, phải không ? Giọng nói ấy đã lao vào tâm hồn tôi như chiếc xuồng máy phóng trên một con rạch. Những làn sóng loang loáng mỗi

lúc một rộng và xa, làm những ý nghĩ của tôi đập dềnh lắc lư. Tại sao Huyền nói câu ấy ? Bất giác, tôi chụm mười đầu ngón tay, đưa lên trước miệng, để mũi ngửi xem có còn gì của Chi chưa tan hết. Rồi tôi nói sang chuyện khác :

– Ngồi nghĩ gì một mình mà quên đi ngủ ?

Huyền cúi đầu. Những ngón tay lơ đãng gỡ rối những sợi tóc trước trán :

– Ban này chú không có nhà mà xem gia đình cháu diễn kịch. Loạn như sân khấu lúc sắp buông màn. Ông cụ chửi anh Long có gì lại tình nguyện đi lính. Tại sao không nhờ chú vận động về chỗ yên ổn. Bà cụ chửi ông cụ có gì lại đi đánh bạc. Sau cả hai quay sang chửi cháu có gì lại cứ đi chơi lang thang khiến thiên hạ đồn là đi làm tiền...

– Rồi kết luận ?

– Kết luận là cháu bỏ nhà đi lang thang như mọi khi. Vừa về đây trước chủ ít phút. Chán chưa muốn vô ngủ. Ban nãy có gặp ông tỉnh trưởng, nhưng ông ấy không nhìn thấy cháu.

Tôi nhìn Huyền. Đôi mắt mở lớn nhưng vẫn không tìm được nét nào hằn lên trong màu đêm. Khuôn mặt Huyền mờ mờ,朦胧 lung xa xôi như hồn người hiện về qua màn sương. Thốt nhiên, một chút gì se sắt, tựa như cơn gió chớm đông đang hiu hắt thổi qua lòng tôi. Huyền đang nghĩ gì lúc này ? Và tôi, tôi đang nghĩ gì lúc này ? Nghĩ gì à ? Nghĩ tới trái lựu đạn nổ tung lên. Để cả hai đứa cùng được chấm dứt mọi chuyện thật mau thật đẹp, thật thoải mái. Và biết đâu khi ngỏm rồi, hồn hai đứa lại không thành đôi bạn thân thiết, và lấy nhau chưa biết

chùng. Chứ cứ mỗi cái điệu sống ray rút này mãi thì chịu làm sao nổi. Mỗi một lần. Có cái để chờ đợi đâu ?

Những ngón tay tôi không để lại dấu vết nào của Chi. Như vậy là trước và sau khi xảy ra vụ lộn xộn này, đời cũng chẳng có gì ghê gớm, cũng chẳng có gì hơn, cũng chẳng có gì khác. Nhưng riêng cái phiền phức thì chắc là không thoát. Ngày mai em sẽ đòi về quận. Ngày mai em sẽ ra vào căn nhà này tự do. Ngày mai em sẽ, em sẽ cả trăm thứ để bắt mình giải quyết. Tôi thở hắt một hơi. Miệng nhạt tanh. Giá được hùng hổ chửi thề một hơi thì sướng biết mấy.

Huyền chợt đằng hắng. Tôi vội nhìn lên đợi câu nói :

– Chú giới thiệu cho cháu một công

việc gì đủ sống ở Sài Gòn để cháu được đi khỏi đây, nhé chú.

Tôi chậm chậm hỏi lại :

– Huyền bỏ học ?

– Vâng

– Huyền không nghĩ tới tương lai nữa ?

Hình như Huyền bật cười :

– Tương lai ? Nhiều lần cháu đã nói với chú, tương lai của cháu sẽ là bà chuẩn úy, bà thiếu úy nào đó, vậy có gì phải nghĩ thêm ? Cháu cần phải đi khỏi thành phố này. Nơi đây đã không bao dung cháu nữa rồi.

– Huyền.

– Trước đây, cháu đến nhờ chú ký thị

thực giấy tờ để lấy tiền của mấy đứa bạn, chú có nghĩ là cháu làm tiền chú không.

– Huyền.

Tiếng Huyền thốt ra từ cuống họng, đơn độc bay lên thình không. Huyền lại im lặng cúi đầu xuống giữa hai đầu gối thu tròn. Tấm thân bé bỏng, mềm mại yếu đuối như cô gái bán diêm trong đêm giáng sinh ở một thành phố âu tây nào. Tôi muốn ngồi sát vào Huyền, Muốn ôm lấy cái cơ thể giá lạnh ấy mà ru những điệu buồn ca dao. Nhưng, sau đó, sau đó sẽ là gì ? Có lẽ cũng chẳng là cái gì. Cuối cùng thì cũng lại như với Chi vừa rồi. Tôi bâng khuâng, thò tay vào túi lấy bao thuốc, moi một điếu gài lên môi. Mùi thuốc chưa có lửa, thơm ngai ngái quyến rũ êm ái như loài hoa rừng. Khi que diêm xòe sáng, Huyền ngược nhìn tôi. Đôi mắt không như mảnh chai. Đôi

mắt như tìm thấy bên bờ suối khi có ánh đèn trên nón người thợ săn.

Tôi cố rít mạnh và liên tiếp những hơi thuốc để ánh sáng đỏ rực lên lan tới chỗ Huyền ngồi. Nhưng đóm lửa nhỏ nhoi quá. Như con đom đóm lập lờ. Tâm hồn tôi vì thế cũng chợt hoang vu nhưng xao động như những hạt cát bay lăn tăn trên bãi biển đập vào cổ chân còn ướt nước. Tôi nhìn Huyền thật lâu. Rồi đứng dậy.

Huyền cầm lấy điều thuốc, hút xem có vui không. Xong tôi về trước cửa, nắm lấy chiếc khóa và gục đầu vào cánh tay.

Sáng hôm sau, tới quận, tôi vội gọi điện thoại cho Tân. Mời cụ tới đây đi ăn sáng đoạn ra phi trường xem Air Việt Nam lên xuống. Tân cười khanh khách bộ định điều tôi hả ? Lát sau đã nghe

tiếng còi xe của Tân ở ngoài cổng quận. Tôi bỏ lại đồng giấy tờ trên bàn, đi với Tân. Chiếc xe như con ngựa quen đường, chạy thẳng tới quán Hương Giang. Tân nói tình hình dạo này bê bối quá. Chỗ nào cũng có tụi nó. Đêm qua mới vớ được một con bự lắm. Đọc tài liệu về nó mình tưởng ít nhất nó cũng phải ba đầu sáu tay, mặt mũi thế nọ thế kia, ai ngờ khi tóm được, nhìn nó mình chán đến độ không thèm giơ tay đập một cái lấy le như thường lệ. Tôi nổi lời Tân bằng câu chuyện đêm qua, diễn biến của trận pháo kích vào trại tạm trú của đồng bào tị nạn. Tân bảo nhân viên của moa báo cáo về có ba người bị chết và chín người bị thương.

Câu chuyện bỗng nhiên gây cho tôi cảm giác mỗi mệt. Sự mỗi mệt mỗi lúc một rã rượi tay chân. Bởi vậy, khi xe chạy

ra quốc lộ, tôi nói với Tần, cậu lái xe, tớ ra bằng sau làm một giấc nhé.

Tần không nói gì. Riêng chiếc xe từ từ giảm bớt tốc lực. Tôi leo qua chiếc ghế, xuống bằng sau. Bằng ghế quá nhỏ, quá ngắn đối với thân thể tôi khi nằm. Tuy thế, tôi vẫn dúm thân người tôi xuống, hai chân gác lên khung mui xe. Tần nói đêm qua moa lại chạm trán với Côn Cho. Xếp bắt moa dừng xe, rồi hỏi sao chịu khó đi tuần thế? Giọng nói có vẻ cảm động mới chết chứ. Im lặng. Gió lùa qua khe cửa và người Tần phe phẩy trên mặt tôi. Tần cất tiếng cười. Máy xe nổ trầm ấm. Những nhịp xóc đều đặn. Trong khung cảnh đó, tôi thiếp đi trong tiếng cười của Tần.

Và tôi ốm luôn từ đấy. Suốt hai ngày không ăn một hột cơm. Tôi không lê nổi tới tiệm. Đạt thì đi hành quân miết. Chỉ nằm uống nước mưa hạ thổ với bánh

mì và thuốc cảm cúm, nóng lạnh. Một mình, một bóng. Nghe được cả tiếng thở của mình. Thèm từ làn hơi bốc lên từ ly nước trà nóng. Thèm từ miếng dầu cù là con hổ bơi vào rốn những khi bụng quặn đau. Những lúc đó, tôi đã khóc như một đứa trẻ khi mẹ không cho đi theo ra phố.

Rồi một buổi sáng tỉnh dậy, tôi chợt thấy Huyền ngồi lặng lẽ bên đầu giường. Màu trắng mát từ chiếc mũ tròn, từ khúc đùi căng cứng bó trong làn vải đập vào mắt tôi. Huyền ngồi cách tôi không quá một gang tay. Nếu mình không ốm, có lẽ đã ngửi thấy mùi thơm da thịt Huyền rồi. Huyền đang học bài. Trang vở lật gấp lại phía tôi đầy những nét bút chì xanh đỏ. Bây giờ mới được thấy chữ của Huyền. Chữ g dài quá, vòng rộng giống hình lưỡi dao bầu. Chữ t gập thành dấu thánh giá. Chiếc áo Huyền mặc màu mỡ

gà, nhưng tôi biết ngay trước kia nó màu trắng; một chiếc áo dài nội hóa. Ở nách, ở cánh tay rải rác những chỗ mạng, những chỗ khâu riu lại, những chỗ sợi vải đã mòn sờn mỏng, thấy cả màu da. Người con gái này thật đáng thương, đáng thương hơn cả cái thân phận chó má của mình nhiều. Bao nhiêu tai tiếng, bao nhiêu chịu đựng sự nghèo túng... Thốt nhiên, nước mắt tôi ứa ra. Nhưng có phải mình đang khóc không ? Mình thương Huyền thật sao ? Chú ơi chiều nay chú có đi xem niềm vui tỉnh nhỏ với cháu không ? Những chỗ mạng trên tấm áo cánh phá may lại từ chiếc áo dài cũ. Màu vải trắng đã thành màu đục như tờ giấy in ronéo, như bản nghị định tổng cổ mình ra đây. Mắt tôi nhìn đã không thấy mặt vải bó kín bắp đùi Huyền nữa. Nước mắt rơi xuống và đang chạy vòng vèo trong những đường rãnh trong vành tai.

Bây giờ nếu Huyền thấy mình khóc thì sao đây ? Huyền sẽ òa khóc theo rồi cúi xuống hôn lên mắt mình ? Mình sẽ bá cổ Huyền, nói anh yêu em như với Thủy, hay không cần nói gì như với Chi ? Đầu tôi bỗng phát nóng. Hai lỗ mũi tắc nghẹt, hơi thở phì phò ran ran.

Giữa lúc đó, chợt có những tiếng đập cửa cộc cộc mạnh và vội vã. Huyền vụt ngừng đầu nhìn ra. Tay đặt cuốn vở xuống giường, sát ngay má tôi. Đoạn ngáp ngừng đi ra. Tiếng đàn ông, giọng nam, anh Đạm có nhà không, cô ? Quế. Anh chàng tới mình có việc gì ? Huyền đằng hắng, đáp dạ thưa ông ấy đang ngủ ạ. Đau à ? Thời buổi này mà đau sao ? Đâu, cô cho phép tôi vào thăm ông ấy một chút. Dạ thưa ông ấy mê sảng cả đêm qua, bây giờ mới chợp mắt, nếu được xin ông để ông ấy ngủ một chút cho lại sức.

Ồ, không được, tôi phải gặp ông ấy vì có chuyện cần lắm. lát nữa tôi về Sài Gòn tôi đồi vào trong ấy rồi, cô không biết sao ? Dạ thưa ông...

Bước chân Quế nặng như chân người lính đi cơ bản thao diễn, tiến lại phía tôi. Ở phía sau se sẽ rít lên tiếng cọt sạt của cánh cửa với sàn nhà khi khép lại. Tôi vội nhắm mắt, quay úp mặt vào gối. Bàn tay Quế mát lạnh đặt lên trán tôi, cảm xoàng thôi mà có chi. Ê, Đạm, Đạm, moa tới thăm cậu nè.

Tôi giả vờ uể oải xoay người lại rồi chớp chớp một hồi trước khi nói :

– Giáo sư. Có chuyện gì đấy, anh Quế ?

– Chiều nay moa về Sài Gòn rồi, phải tới già biệt cậu chứ. Anh em mình cả mà. Hồi trước hoạt động cho cái phong trào

học đường ấy là để giải trí lãng nhãng với các em nữ sinh, ai ngờ bây giờ thành trúng số độc đắc. Bà cụ moa tìm nơi chạy tiền mà chưa nổi, ấy thể mà moa mới năn nỉ vài lần là ô-kê. Cho nên bây giờ cầm giấy trong tay mà nhiều khi cứ sợ sai tên, phải lòi ra coi lại hoài.

Tôi mỉm cười đáp lễ Quế. Rồi cố gượng ngóc đầu nhìn ra ngoài, xin lỗi anh, tôi ở một mình nên không có nước mời anh dùng. Không sao, không sao, anh em cả mà. Câu nói của Quế khiến tôi mỉm cười. Rõ thôi, người ta nói cho qua chuyện, thực ra là cốt tìm Huyền, chứ nước non gì, Huyền đã đi khỏi. Căn phòng như tối sầm lại. Thế là anh chàng này hại mình. Đã vậy còn hờn hở mang cái tin ngàn vàng ấy ra khoe nữa. Tôi nhìn Quế, thấy khuôn mặt thật xa lạ. Tôi hỏi hơi to tiếng :

– Thế anh đã sang cái chức quý báu ấy cho ai chưa ?

– Rồi. Cả trường tranh nhau, xô lấn. Cái phong trào ấy bỗng phát triển vùn vụt,

Tôi bật cười. Quế cũng bật cười theo. Tiếng cười của Quế rộ lên và kéo dài thật dễ dãi và cởi mở. Đôi gò má anh hây hây đỏ, gồ một cục căng mỡ như trái roi chín trên cành. Đôi mắt anh sáng nhìn lảo liên khắp mọi vật xung quanh, nhưng tôi biết anh không chú ý cái gì. Bởi có lúc thấy anh như suy tư, trầm ngâm. nhìn xác con muỗi bẹp dí trên tường đã khô, giống mảnh bụi. Tôi mỗi mệ thêm. Cánh tay trần trên trán rõ ràng bất lực không chèn ép được những cơn rậm rứt trong óc. Tiếng nói của tôi thều thào, mấy hôm nay tôi đau quá, mê man chẳng biết gì. Quế nheo mắt cười, đầu hơi cúi xuống,

cậu ở đây thì còn ồm nhiều. Anh em tới thăm đều cho cậu là anh chàng thư sinh nào đó trong truyện liêu trai. Ban nãy moa không xông xáo thì đâu có được vào thăm cậu. Em cấm hết, có lẽ cậu dặn em làm thế chẳng ? Tôi mở mắt nhìn Quế, nhìn thấy mỗi nụ cười rộng rãi tươi tắn. Thế ra Huyền vẫn săn sóc mình mấy hôm nay ? Huyền. Huyền. Mắt tôi từ từ khép lại. Anh bỗng thương em hơn cả thương cái thân anh bệnh hoạn, em biết không. Cháu ao ước có một người chú y như chú mà không được, chú biết không ?

Những phút tiếp theo, Quế nói những ý nghĩ của anh về tương lai, tôi chỉ nghe mơ hồ như gió thoảng. Tâm hồn sôi bỏng vì cơn sốt của tôi lại càng sôi bỏng thêm vì hình ảnh Huyền. Thôi, cậu mau mau về cho con nhờ chứ. Nếu Quế

về, mình sẽ nằm một mình rồi mặc cho muốn khóc thế nào thì khóc. Và Huyền sẽ sang, hỏi tại sao chú khóc.

Tưởng chỉ thêm dẹt thế thôi, không ngờ sau khi Quế về, tôi đã khóc thật. Nhưng không biết khóc vì cớ gì. Ngay cả khi nức nở, nghẹn ngào và nghe thấy dòng nước mắt ấm bờ buồn trên má. Trí óc tôi thật tỉnh táo, thanh thoát. Tôi mơ hồ nghĩ tới pha diễn xuất trước máy thu hình và những giàn đèn pha. Riêng vẫn không thấy bóng dáng Huyền hay tiếng đằng hắng nhè nhẹ, lúc nào cũng như sợ làm phiền người khác. Vào giờ này, có lẽ Huyền đã đi chợ rồi. Sao có một cái gì chán nản lạ thường khiến chân tay bải hoải rã rượi. Một mái nhà, một gia đình, lẫn quẩn mỗi một mình với người đẹp khỏa thân suốt tháng năm không khoèo

trên tấm lịch. Không biết bao giờ em mới là Giáng Tiên ?

Câu ấy, ban đầu chỉ là lời nói đùa với bạn bè, nhưng sau bỗng trở thành một ước ao, thêm khát. Và tôi đã nói thầm nhiều lần. Căn nhà trống hoang không có gì để so sánh mỗi lần định bước ra khỏi cửa. Cuộc đời do đó mãi mãi chòng chành như con thuyền không có một cây neo. Tôi khép mắt lại, lười biếng nghĩ tới cái chết mà lòng không xúc cảm.

Cho đến khi bóng tối bắt đầu dâng thì trời đổ mưa. Những ánh chớp lòe sáng ngoài cửa sổ. Những hạt nước nhẹ như bụi lất phất bay vào trong phòng, toát ra cái lạnh lẽo, điều hiu xa vắng. Chi đã tới bên tôi lúc đó. Tiếng gọi của Chi dịu dàng, anh Đạm, dội vào tâm hồn tôi như tiếng hú trước hang núi trùng trùng

điệp điệp. Chi ngồi sụp xuống chân giường, bàn tay luồn vào trong chăn tìm kiếm bàn tay tôi. Rồi sờ soạng, nắn nắn những ngón tay, những đốt xương. Tôi nằm lặng, tê liệt không nói được một câu, không phác họa được một cử chỉ. Trong ánh sáng mờ của ngọn đèn ống quay ra phía ngoài, đôi mắt Chi long lanh rạo rức. Tôi chợt xúc động nhớ tới màu mắt của đêm pháo kích, xanh rờn một thoáng như đom đóm bay.

Nếu lúc này Huyền sang thì chết. Buổi chiều không thấy đâu, tối thế nào cũng gặp. Tôi vội bảo Chi :

– Ra tắt đèn đi, mau lên.

Bàn tay Chi rút khỏi lớp chăn. Chi nhìn tôi lặng lẽ, tới tôi ngược lên mới từ từ cúi xuống, nói thật khẽ :

– Anh còn đau mà.

Tôi bật cười :

– Anh có nói anh khỏe đâu mà em lo.

– Thế thì tại sao lại tắt đèn ?

– Anh thích thế. Em ra tắt đi.

Chi đứng dậy, bước tới cây đèn, ngón tay trở đặt lên chiếc nút đỏ nhưng không ấn xuống. Chi ngoái cổ nhìn tôi. Rồi mỉm cười. Nét mặt chan chứa sự nhẫn nhục. Lúc đó ánh sáng mới bay vụt ra khỏi căn phòng. Ngoài trời vẫn mưa. Khuôn cửa sổ trắng nhạt như miếng vải xô treo trên vách. Những giọt mưa gieo xuống sân, xuống chậu nhôm, cái nhỏ rửa mặt hay cái lớn giặt quần áo, xuống vại nước tí tách tí tách thánh thót. Bóng dáng Chi ngồi ghéch bên giường nhòa

nhật, phảng phất hình ảnh Huyền đêm nào ngoài hiên. Chú ra thăm chị Chi, phải không ? Tiếng Chi :

– Anh không muốn nhìn mặt em, phải không ?

– Mình đã nhìn nhau ba tháng rồi, sao nay mới hỏi ?

– Thế sao anh bắt tắt đèn ?

– Với bóng tối anh có cảm tưởng được hưởng hạnh phúc hơn.

Nói xong, tôi mở miệng cười, rúc mặt vào cánh tay đang gối dưới đầu. Liệu em có biết mình xạo không ? Ờ nhưng mà mình nói dối hay nói thật ? Cũng không biết nữa, nhưng có điều chắc chắn là sau khi tắt đèn, tôi đỡ hồi hộp sợ Huyền sang bất chợt. Bàn tay Chi úp trên bờ vai tôi, nắn nắn. Chiếc xương quai xanh chưa

bao giờ nhô ra cùng với các mẫu xương khác một cách lộ liễu bằng lúc này. Một tia chớp chợt lóe sáng trong khoảnh khắc không kịp nhận rõ màu áo Chi. Giọng Chi trầm trầm :

– Em nghe tin anh ốm, em lo quá. Không biết làm cách nào để gặp được anh, em chỉ còn cách ăn chay, cầu cho anh chóng khỏi để đi làm. Thế anh có giận em không ?

– Anh Độ cấm không cho em tới thăm anh, chứ gì.

Hai ngón tay Chi véo tai tôi, xoáy nhẹ như bút một chiếc lá :

– Nghĩ nhảm nhé. Tại em sợ người ta cười, ai đời nữ nhân viên lại đến thăm ông xếp độc thân bao giờ.

Sau vài giây, giọng nói xuống thật thấp :

– Người ta đâu có biết tình của anh với em.

Những câu nói của Chi thấm vào cơ thể tôi thật mau, như mũi thuốc calcium đang bơm vào mạch máu. Nhiều lúc tôi đã quên mất cơn đau liệt. Tôi ôm cánh tay Chi, vuốt ve để hợp lấy cái mát rượi của khối da thịt mỡ màng. Nhưng nếu lúc này Huyền sang ?

Ý nghĩ ấy thoáng qua cũng làm máu trong tim tôi dội ngược lên.

– Nằm xuống bên anh, em.

Hình như Chi hứ nhẹ, rồi nũng nịu :

– Thôi, kéo nhẫu áo em.

– Thì em cởi áo ra.

Lần này tôi nghe rõ tiếng hứ cùng với lúc cái mũi bị bóp nhẹ bằng đầu hai ngón tay :

– Lại nghĩ nhầm rồi, anh. Anh Đạm ơi, anh có thương yêu em nhiều không, anh nói thật đi.

Tôi nói không ngập ngừng :

– Em có những thắc mắc lạ nhỉ. Không yêu em mà anh lại có những cử chỉ đối với em như đêm ngoài trại ư? Anh đâu phải là con heo.

Tự nhiên Chi vội đặt mình xuống giường, hai chân co chống và kéo chiếc chăn đặt làm ranh giữa hai người. Tôi bắt đầu ngủi thấy mùi thơm của những sợi tóc mới gội phảng phất, ấm áp gần gũi. Chi nói, tiếng nói siết trên môi như tiếng gió

– Những ngày ở quận, em đề ý thấy anh lãnh đạm với em lắm cơ mà.

– Chả nhẽ anh lại phê vào công văn rằng, cô Chi, tôi yêu cô, hay sao ? Hàng ngày ngồi tần mẫn viết mòn vài cây nguyên tử trên những lễ tờ giấy, chỉ có tên em, anh nghĩ, liệu trên đời này hồ đã có mấy ai si tình bằng anh. Suốt dọc cuộc đời em, đã có ai viết tên em không biết mỗi như anh chưa ?

Chi lại hứ, tiếng hứ phát xuất từ cuống họng :

– Tại em làm phần hành công văn nên anh phải phê như thế chứ bộ. Anh nói vơ vào hay lắm. Người ta gọi những lời nói đó là lời chót lưỡi đầu môi, anh biết không ?

Tôi cười áp mặt vào vai Chi :

– Tiếc rằng anh ốm, nếu không em đã được biết chót lưỡi đầu môi rồi. Có thể anh cũng tưởng anh nói vu vơ tán tỉnh, nhưng với hai mươi bốn giờ một ngày, trừ mười hai giờ của đêm, còn mười hai giờ để sống, anh đã sống với em tám giờ, em chưa cho là đủ sao ?

Không thấy Chi trả lời. Nếu Chi nói, em xin anh nốt những giờ còn lại, có phải tình không. Tôi thấy hối tiếc, vì thiếu lời đáp ấy. Tôi nhìn nghiêng trông đường trán, sống mũi, nét môi mím, bóng chiếc cằm hơi hếch trước khi thỏm xuống cổ, thành một hình đen in lên khuôn cửa sổ trắng nhạt. Những ngón tay Chi hờ hững buông lỏng trên thân thể tôi, không một cử chỉ bám víu, bắt giữ. Phút giây im lặng như thế từ từ trôi đi khá lâu trong bóng tối. Ở ngoài, trời vẫn mưa rả rích. Tôi sờ soạng trên ngực Chi thư thái hưởng thụ

sự tinh khiết căng chín. Lời anh nói là chót lưỡi đầu môi. Mơ hồ như có ai hát theo bài ca thời trang, chớ nói tình yêu bằng chót lưỡi đầu môi, xa xa gần gần.

Chừng một giờ sau, Chi nói thôi cho em về, khuya rồi. Tôi đứng dậy theo Chi, và trong khi Chi chải tóc, tôi vội bước tới mở cửa, thật nhẹ cho không gây tiếng động. Rồi thò đầu ra ngoài, xem có ai lảng vảng không. Mọi cánh cửa đã đóng kín. Cây trứng cá lù lù che hết ánh đèn từ trên đỉnh cột cao khiến nơi cửa càng động nhiều bóng tối. Tôi quay lại nói, đêm mai nhớ tới với anh, nhé. Chi gật đầu vâng, anh muốn ăn gì không để em mua. Tôi vung tay ôm chầm lấy tấm thân đã bó kín trong chiếc áo mưa, anh chỉ thèm một thứ mà em đã có sẵn, em cho anh chứ. Giọng Chi bùi ngùi, em còn gì để được hứa hẹn cho anh nữa. Câu nói

ấy khiến tôi cảm động, xao xuyến. Tôi ghì chặt hai cánh tay, hôn lên má Chi tàn bạo, với ý thâm anh yêu em thật rồi,

Rồi Chi đi. Tôi đứng nhìn theo chiếc bóng lấm lũi trong mưa gió và bóng đêm cho tới khi khuất nẻo mới quay vào. Chị ơi, có thể nào chúng mình thành vợ chồng không. Mùi thơm của da thịt em êm ái đọng trên những đầu ngón tay anh, khi nào mới tan ?

Sự thực, ngay lúc cánh cửa đóng, tôi đã chợt thấy không còn chút nào hương yêu tạm bợ vừa qua. Tình của Chi giống như chiếc áo và đã cởi khỏi người. Bóng tối trong phòng lại nhẩy nhụa vây hãm tôi. Bóng tối lại tiết ra những chất quạnh hiu, lạnh lẽo thấm thía. Ngoài trời, những hạt mưa vẫn đều rắc những âm thanh trên mái ngói rào rào ròn rã. Y như giọt buồn dầm dút rơi trên thân thể tôi, mà

thân thể tôi là chiếc lá già nằm bên bờ con rạch giữa rừng. Dù sao căn nhà này cũng phải có thêm một người. Một người đàn bà như Chi, như Huyền, như Thủy, như Vân hay như ai cũng được. Có một người để được biết thế nào là bữa ăn khi tan sở, biết mùi vị của ly nước trà nóng khi uống thuốc, biết thủ tâm sự cho qua đêm ồn ào tiếng đại bác bắn đi yểm trợ.

Cái đau mỗi của căn bệnh không tên lại trở về gặm nhấm những đốt xương, những miếng thịt đến buồn tê rời rã, Lỗ mũi nghẹt cứng, chỉ thoát ra những hơi thở vụn vặt, nóng hổi. Tôi muốn có ánh sáng trong phòng. Tôi muốn biết lúc này là mấy giờ. Nhưng cây đèn để xa quá. Nhưng chiếc đồng hồ đã chết vì không lên dây từ nhiều hôm nay. Với trạng thái đó, tôi lại thiếp đi.

Cho đến lúc tỉnh dậy, trong phòng

đầy ánh sáng trắng nhẽ nhại như dòng sữa. Huyền ngồi bên giường, thân hơi xiên về phía tay chống nơi đầu tôi. Hình như một chiếc khăn nhỏ đang lau xuôi trên trán xuống má. Chú uống thuốc nhé. Chú nóng quá. Chú nói mê sảng hoài. Tôi chỉ loáng thoáng nghe qua đôi môi mấp máy và đôi mắt chớp chớp. Huyền đưa cho tôi những ống thuốc và ly nước. Chú lấy thuốc uống đi, kéo nước nguội, chú.

Ly nước chè nóng thấm vào miệng tôi, khiến tôi nhớ những ao ước vừa rồi. Tôi nhìn Huyền. Hai mắt loang lạnh. Mái tóc rối lòa xòa. Làn má mịn chum gân mặt tôi. Trái tim tôi nhói đập và thái dương giật giật. Mình chưa thể chết được, phải sống chứ. Tôi hỏi Huyền :

– Máy giờ rồi, Huyền ?

– Cháu không biết nhưng có lẽ khu-ya lắm.

– Huyền lấy cái đồng hồ ở bàn, lên dây hộ chú.

Huyền đứng dậy, bước đi khoan thai. Chiếc áo cánh nhàu nát làm nổi bật bộ ngực không có áo lót, xung động những đường nét khêu gợi. Bỗng nhiên, một nỗi xót xa lại nhen nhúm, trời ơi, em còn đầy dáng đẹp của một nữ sinh, và hiển như một người vợ mới cưới thế này mà lại lưu lạc thật ư ? Tôi gục mặt vào gối, không dám nghĩ tiếp, sợ những khuôn mặt của Đạt, của Trọng, của Trai lại hiện ra với những hàm răng cắn cỏi, tro chất xương. Nhưng Huyền đã lại chỗ cũ, đặt vào lòng bàn tay tôi chiếc đồng hồ, cháu đã hồi sinh nó rồi đây chú. Kia, chú lại đau à ? Tôi lắc đầu. Huyền tiếp :

– Chú uống thuốc ngủ, nhé. Cháu có sẵn ở nhà, để cháu vào lấy.

– Uống thuốc ngủ có ngủ luôn được không ?

– Nếu chú muốn thì cháu cũng còn đủ thuốc, nhưng tội gì mà chết. Còn phải mở mắt xem đời đổi trắng thay đen đến thế nào đã chứ.

– Vậy thôi, cảm ơn Huyền. Chú hết đau rồi.

– Ban này, chú làm cháu sợ muốn hết hồn. Cái gì khiến chú khóc đấy, chú lại cười đấy, gọi tên một người để xin cứu giúp rồi lại mỉa mai chửi rửa người ta tức khắc. Sao vậy ?

Tôi hốt hoảng vùng dậy :

– Chú gọi tên ai ?

– Chị Dung. Chị Dung là chị của chú à ?

Đầu tôi đổ vật xuống gối, mắt không gượng mở nổi nữa. Chị Dung. Chị Dung. Ca sĩ Kim Dung. Tại sao anh Thắng tình nguyện đi đơn vị chiến đấu ? Tại sao anh Thắng chết ? Chị Dung. Ca sĩ Kim Dung. Tiếng Huyền ngọt ngào, bây giờ chị Dung ở Sài Gòn, hả chú. Cháu không thể hiểu nổi chị ấy như thế nào, để chú vừa thương yêu vừa khinh ghét, để chú uất chỉ khi mê sảng mới thốt ra. Chú có thể kể cho cháu nghe không.

Tôi cố mở mắt, nhìn Huyền :

– Chị ruột của chú đấy. Đầu óc chú không được Chúa hay Phật khai thông nên ngu muội, không biết người chị ấy tính nết ra sao nữa. Chị ấy đáng khinh hay đáng thương ? Chị ấy là nạn nhân

của thời đại hay chị ấy đóng góp sự tan vỡ cho thời đại ?

– Thôi, bây giờ chú ngủ đi. Lặn丹田 một mình một bóng thì đáng can đảm, tự lo cho mình chứ biết làm sao hơn. Ngày trước anh Là sống lủi thủi, như chú, nhưng thấy giản dị hơn chú, kể cả cái chết của anh ấy. Còn chú, chú suy tư quá. Cái óc, trời sinh ra để bắt con người phải chịu cái khổ qua những ý nghĩ, những kỷ niệm. Sách vạn vật không dạy, nhưng cháu nghĩ có lẽ ai óc càng lớn, thì người ấy càng khổ, phải không, chú ?

Chị Dung. Chị Dung ơi. Lời mẹ êm ái như đồng lúa chiều rì rào. Tiếng ru bên thềm trăng tà soi bóng mẹ yêu... Từ lúc đó, tôi cảm thấy biết rõ cái đau đớn, có tên bệnh, có ngọn nguồn. Trí óc tôi rần rạt nóng, mồ hôi toát ra lấm chấm xung quanh miệng. Tôi nằm im, tâm hồn nghĩ

ngôi tịch mịch như bóng tối. Không lâu, tôi đã nghe thấy nhiều tiếng động, mở đầu thêm một ngày mới. Rõ ràng tiếng con Phượng lâu bầu, hết thuốc đánh răng rồi mẹ. Tiếng bà Phước, mày để ống thuốc xuống sân rồi lấy sống dao miết dần lại xem, liệu lại không dùng được năm ngày nữa ấy chứ. Tiếng Huyền, chỉ có con mới hiểu ý mẹ, có phải mẹ mua ống thuốc này, trước là lấy thuốc đánh răng, sau là lấy đồ cho ba con cạo râu, phải không ? Sao lại cạo râu bằng ống thuốc ? Tại mẹ bảo miết ống để lấy thuốc, thì vỏ ống sẽ mỏng thành dao cạo, mấy hồi.

6

Chi đặt ống nghe xuống cần máy bằng một cử điệu không được tự nhiên lắm nhưng rất bình tĩnh. Đoạn, từ khuôn mặt hơi cúi, mắt Chi ngược nhìn tôi cùng với nụ cười chúm chím nửa như mơn man triu mến nửa như che dấu kín đáo phản ứng do mẩu đối thoại vừa qua với Độ. Tôi định lên tiếng trước nhưng chấp nối mãi vẫn không thành một câu. Làm sao để chúng tỏ tâm hồn mình chẳng thấy chút nào gọi là

xao động cả. Nhưng, tôi chợt bỏ ngỡ tự hỏi, mình muốn chứng tỏ với ai sự bình thản đó chứ. Và tôi không tìm ra được giải đáp cho tiếng nói thâm ấy. Ban nãy, Độ hỏi tôi đã hết bệnh chưa mà đi làm hay nhớ ai rồi. Tôi định trả lời còn đau lai rai nhưng nằm nhà buồn quá, chịu không nổi thì Độ đã tiếp Chi có trong văn phòng không, anh. Làm ơn cho moa nói tí chuyện riêng. Tôi buột miệng cốt cho vui, hện hò nhau giung giăng, giung giẻ, hả ? Lập tức bên kia đầu giây vang lên chuỗi cười khích khích rồi Độ tiếp, anh định hại tôi sao ? Nghe Chi nói cuối năm nay anh cưới vợ ăn tết mà cứ giỡn nhau hoài.

Hình như Chi đang quan sát và phân tách thái độ im lặng tôi từ nãy giờ. Mãi mới nghe tiếng nói nhuốm dụng ý giải thích, thật nhẹ :

– Anh ấy kỳ thật. Tưởng chuyện gì ngờ đâu chỉ hỏi mạnh khỏe không.

Tôi nhìn Chi, mỉm cười. Em định che mắt anh nữa sao ? Mới tối qua, Huyền nhắc chị Chi định chài chú rồi đó. Chị ấy khôn lắm thế mà cũng bị bà Trưởng ty bưu điện quạt một mách, cấm không cho tới nhà nữa. Giờ chị ấy định đi với chú để che giấu thiên hạ đấy. Thế thì anh chàng Độ phải nhấn nhủ điều gì quan trọng lắm có chi lại hỏi thăm sức khỏe. Hay, tôi bỗng thấy người nóng bừng, Độ hỏi thăm sức khỏe thật vì biết đầy đủ diễn biến hàng tháng của Chi, để sắp đặt chương trình. Tôi nói :

– Chiều về thử lại anh ấy xem.

Chi nhìn tôi bằng đuôi con mắt. Rồi nhếch môi cười cùng lúc với khuôn mặt hếch lên, kéo dài đuôi mắt thành vệt sắc

sáng như bóng chiếc phản lực vút vào trời nắng sau khi oanh tạc :

– Tới em tới anh.

Tôi lắc đầu, nhưng chưa kịp nói thì hai cánh cửa đã mở toang. Đạt hiện ra, hai cánh tay vươn chống ngang hai cánh cửa, ngang tàng như một hiệp sĩ trong phim cao bồi. Cặp môi Đạt mím chặt, bành bạch không nhất định diễn tả tâm trạng vui hay buồn. Chỉ riêng ánh mắt rõ rệt hừng chiều những tia thật nghiêm nghị. Anh ngắm Chi theo chiều dọc của thân thể lên xuống nhiều lần như ánh đèn pin lùa tìm con chuột nhắt sợ hãi lẫn trốn trong khe tủ. Tất nhiên Chi không chịu nổi vai trò của một tội nhân lâu hơn nữa, nên luống cuống vớ lấy kẹp hồ sơ trên bàn rồi khép nép đi ra.

Tiếng nói đầu tiên của Đạt :

- Không được nghỉ nữa sao ?
- Tại nằm nhà buồn quá, chịu hết nổi.

Tôi nghe thoáng giọng hừ hừ từ cổ họng Đạt :

- May. Thôi ra tao chở đi khám coi.
- Bỏ đi, bệnh gì mà khám.
- Mất tiền chó đâu mà mày lo. Tao không thích và không có thì giờ để lý luận. Mày cứ đi rồi ông bác sĩ trả lời mày.

Nói xong, anh ngừng mặt nhìn tôi. Tia mắt anh trong thoáng giây chột dụi hẳn xuống. Một cái gì mát rượi ào tới như cánh đồng buổi trưa đang nắng gắt bỗng được đám mây đen đặc bay ngang mặt trời. Đạt thương mình như một người anh. Nhận xét ấy gieo rắc vào tôi những

xao xuyến rung động như mặt nước đang chịu những chiếc mỏ mỗ liên liên của đàn gà nhỏ. Và như thế, tôi không còn gì để nói, mặc cho đôi chân khuất phục theo anh ra xe để chạy thẳng tới phòng mạch của bác sĩ Viên.

Noi phòng mạch của bác sĩ Viên đã tụ tập vô số xe xích lô và người. Từ xa chỉ cần nhìn cảnh đó cũng đủ biết chỗ làm việc của bác sĩ, trừ ngày trong tỉnh có bán thực phẩm theo thẻ tiếp tế. Nhưng những ngày đó, cũng thực sự khó lắm bởi nơi này còn chiếc xe jeep willys sơn xanh lá cây với những chữ thập đỏ choán hết hai bên hông và cánh cửa sau của ty y tế đầu thường trực khi bác sĩ có mặt ở nhà. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc và mùi nước sôi. Đâu đó những thân hình nhỏ thó giấu trong những mảnh vải đen đứng ngời lộn xộn khắp chỗ. Một thiếu

phụ nằm không khoeo trong chiếc ghế ny-lông đan hình vỏ sò. Mảnh chần xám bờ xờ những chòm lông xô chần trên ngực không phủ kín mảng vai áo màu hồng như nhuộm nước củ nâu non đang dở. Máu. Máu. Tôi chợt thấy ngay đằng sau ghế, một cái vồng quần tròn, manh chiếu lót bên trong loang những vết thâm tím đặc sệt. Này Đạt, tôi hích khủy tay vào người anh, ê, đạn của mày hay của tụi nó đây. Đạt nhìn theo, rồi nhún vai cười, cần gì biết. Bỗng, anh hỏi tôi nhưng tiếng nói hơi to :

– Sao không đưa những người bị thương này tới bệnh viện ?

Mấy cái mặt ngửng lên và không biết cái miệng nào nói :

– Phải tới đây trước thì bác sĩ mới cấp cho giấy nằm. Nếu tới thẳng đằng đó

thì không có giường,

Đạt bật lên mấy tiếng chửi thề :

– Thằng cha này đáng thối quá rồi đấy.

Như để trả lời Đạt, ngay lúc đó một giọng nói từ phía trong tấm vách vọng ra thật trong, hai trăm đấy, đếm xem có đủ tiền không rồi hãy cởi áo. Tôi nhìn Đạt, cười. Đạt quay đi, đôi mắt vẫn còn chịu nặng những vết nhăn trên mi, như bắt đầu để ý tới những người ngồi dưới đất lồn nhồn với tấm lòng thân thiết hơn.

– Điện ảnh nước ta còn lâu mới cảm thấy phim màu là cần, nhỉ.

– Mà y định bán Sài Gòn cho nước nào đã ? Tôi cười xuề xòa, nhận lời phản đối nóng bỏng của Đạt bằng những cái gật gật. Phải, tôi nhớ rồi, Sài Gòn. Sài

Gòn thì phải dùng những cuốn phim màu mới hy vọng khơi động trung thực linh hồn ngày đêm thao thức. Những chiều thứ bảy. Những tấm thân lượn dạo óng ả. Những tiệm nhảy chói lọi hào quang và bóng tối dung dưỡng những tấm thân ngà ngọc mời gọi hiến dâng mà không cần quen biết. Thật mau, tôi cảm thấy hối tiếc lạ lùng. Tâm hồn tôi ghen ngào nổi xót xa như kẻ ly hương nhìn ra sóng nước lúc đã biết không hy vọng một chuyến trở về. Huyền cũng mong được sống ở Sài Gòn. Sống ở trong ấy chắc tự do, chú nhỉ. Cháu chỉ ao ước có một gian gác nhỏ, một chiếc xe solex và đi làm ngày hai buổi với số lương đủ sống. Thế là vui, là mộng rồi. Chợt hình ảnh Bắc lại lù lù hiện lên như khung vải đón ánh sáng đầu tiên từ máy chiếu phim rọi tới. Thủy mơ hồ có có không không phía sau. Tôi cố xua đuổi hết để nhìn xuống bụng

Thủy. Thủy. Thủy ơi, bây giờ em bảo anh phải làm gì ?

May mắn cho tôi khỏi đưa sự tưởng tượng xa thêm mãi, lúc ấy cánh cửa phòng hé mở. Một người đàn ông lách ra với tờ giấy trên tay. Thấy tôi và Đạt, ông ngã đầu chào thật lễ phép. Tôi chào lại nhưng không biết là ai. Riêng Đạt còn nói một câu, đi bác sĩ để lấy giấy nghỉ vài ngày, phải không. Tiếp theo, ở khe cửa mở, nửa thân hình một thiếu phụ lọt ra. Mái tóc uốn kiểu cách với nhiều lọn cong lớn. Tôi nghe tiếng Đạt chào chị ạ. Tiếng chào khiến bà này quay lại rồi nét mặt chuyển thành vui tươi :

– Có việc gì đấy, trung úy ?

– Tôi lòi cổ tên phó quận tới để ông ấy khám xem là mắc bệnh gì kéo rồi cả tỉnh chết oan thì vui lắm.

Người đàn bà quay sang nhìn tôi, mỉm cười. Làn môi hơi đầy, tô son nhạt chúm chím, nhưng sao tôi cứ vẽ ra một vẻ buồn trên đó. Tôi nghĩ tới một người đàn bà có học, trang nhã được gặp trong một khung cảnh gia đình điển viên chồng con. Nhưng còn lời nói ban nãy với bệnh nhân là của ai. Bà bác sĩ hỏi tôi :

– Bận sau anh cứ gõ cửa chứ thì giờ đâu với lại việc gì phải chờ. Nhà tôi với anh như thế cũng là chỗ quen biết cả...

Tôi đáp :

– Tôi tưởng ai đến trước vào trước..

– Ồi dào, nguyên tắc. Người ta khác, các anh khác..

Đạt vẫn giọng bông đùa :

– Vào thì được nhưng sợ ông ấy đang

đề cô nào ra mà khám thì sao đây ?

Bà bác sĩ hơi đỏ mặt, nguyệt Đạt :

– Trêu tôi đấy phỏng? Sao ở cái tỉnh này ai cũng đồn là tôi ghen nhà tôi mỗi khi khám các nữ bệnh nhân trẻ tuổi là làm sao nhỉ ? Tôi đâu có ghen. Chẳng qua thấy ông ấy vất vả thì phụ giúp với ông ấy một chút. Đó cũng là cách giải trí ở cái tỉnh này đấy chứ, anh.

Đạt vẫn lè nhè :

– Thôi đi, thiên hạ đâu có mù. Chị đây nghiến anh ấy câu nào, ở vụ khám cô nào đều được thông báo cả rồi, giấu sao nổi.

Bà bác sĩ hơi cau mày :

– Ai thông báo ?

Đạt bật cười ha hả :

– Lại định véo ông ấy rồi chẳng ?
Nói thật chứ đàn bà ai cũng ghen, nhưng riêng chị thì nhất ở trên đời đấy ạ. Chị nhớ coi, dạo này các cô có tí nhan sắc đâu dám tới phòng mạch của anh ấy nữa. Khổ cho họ là đau muốn chết mà cũng chỉ lết đi ông lang thôi. Tại chị hết.

Bà bác sĩ cổ cãi :

– Anh nói thế mà nói được. Nếu thật điều đó thì do lỗi của tôi hay của nhà tôi nhỉ ? Ờ...

Câu chuyện cò cửa sẽ còn dài nếu lúc đó bác sĩ Viên không thò đầu ra vì mãi không thấy bệnh nhân vào trình diện. Bác sĩ Viên cười, giơ tay bắt thân mật, vô đây, các bố, gì mà hội thảo từng bừng vậy ? Đạt nháy mắt vừa nói về tính ghen của bà chị. Bác sĩ Viên giơ hai tay như muốn kết luận một cách khôi hài, à các anh

cũng biết. Tôi thấy khổ nhất trong vụ này là cô y tá của tôi bị thất nghiệp. Đã thế còn bị chê là tại sao cô lại đẹp, tại sao ông nhà tôi muốn cô mà không muốn người khác... Bà bác sĩ cầm ống nghe đưa cho chồng, cười chịu đựng. Mọi câu nói từ nãy giờ đều tỏ ra rất vui nhưng tôi cứ nhớ mãi âm thanh của câu nói đếm đi rồi hãy cởi áo. Nó làm cho mọi tế bào trên thân thể tôi tê liệt và buồn bã chán ngán. Bác sĩ khám một lát xong kết luận anh hơi mất sức đấy, cần nghỉ ít ngày.

Ra khỏi phòng mạch, Đạt bảo tôi thôi đừng về quận nữa, bỏ đó đi chơi với tao cho khỏe. Tôi tỏ ý ngần ngại, mấy hôm nghỉ công việc để đồng nghiệp quá, nghỉ không tiện. Nhưng Đạt to giọng :

– Mà cũng lão nết. Giấu tao hả ? Mà muốn về quận ngồi rồi gọi em Chi vào tán nhau chứ chớ gì.

Tôi cười :

– Tùy cậu nghĩ, và điều đó cũng đúng. Nhưng nếu quả thật chỉ có một mục đích đó thì yếu. Sao không gọi em tới nhà nhĩ ?

Đạt đập vào vai tôi khá mạnh :

– Mà. Bộ giống hả, tao đâu phải con nít. Mà điều em Chi về nhà cũng được nhưng hơi ngại em Huyền một tí, đúng không, em ?

Đến đó thì tôi hoàn toàn bế tắc, thú nhận sự chiến thắng với tỷ số năm không của người bạn tinh quái. Đạt cho xe chạy ra phía bờ sông. Đường phố buổi chiều vắng ngoe vài cái xích lô lững thững như muốn tấp vào bất cứ bóng râm của lùm cây nào. Tôi định hỏi Đạt đi đâu nhưng lại thôi. Đi đâu thì cũng thế, cốt cho hết

buổi chiều với sự mệt mỏi rã rượi, lười biếng chổng chất trong người.

Xe quẹo khỏi khúc quanh thì con đường chạy dọc theo dòng sông đã trải dài trước mặt. Tre từ phía bờ nước mọc thành từng bụi nối tiếp nhau phủ kín giải đường, nhiều khúc tạo thành những chiếc hầm nổi lè tè thơ mộng. Màu trắng sáng của mây trời, của mặt nước chỉ loáng thoáng hiện ra từng mảng nhỏ ở những chỗ cây thưa lá mỏng. Gió của khoảng trống phân phát thổi thật nhiều, Lòng xe phồng lên những làn hơi mát rượi ngọt ngào thành lạnh. Tôi hứng khởi căng lồng ngực hít thở từng nhịp dài như phương pháp thể dục hồi ở sân trường tiểu học. Và một cảm giác khoan khoái lâng lâng từ những lỗ chân lông tỏa ra sưởi ấm tâm hồn. Tôi chợt nghe Đạt nói :

– Thằng Tùng nhà tao sau này lỡ giống tên Viên thì không biết tao phải làm gì, mà ỷ nhĩ ?

Tôi cười :

– Bắt nó nằm xuống, quất đủ một trăm gậy vào mông đít.

– Ăn thua gì. Mình phải biết nhiều khi thằng con trai hư đốn, tồi tệ chính vì con mẹ vợ nó sai khiến.

– Nếu thế thì chả lẽ không nên lấy vợ ?

Đặt gật gật với dáng mặt thật trầm tĩnh :

– Tao thì khỏi rồi đó, nhưng thằng nào lấy thì cứ việc chú, miễn là khôn ngoan một tí.

– Thí dụ cho sự khôn ngoan một tí ?

– Tao với mày cả mà, cần gì giảng giải lý thuyết, Nhưng mày cứ lẩn quẩn với con Huyền và con Chi thì đời mày có thể buông màn một cách tối tăm lăm lăm đấy, con.

Tôi cười dài, tao đâu có ngu như mày tưởng. Yên chi đi, cưng. Ở tỉnh này mà không phát phơ với mấy em thì mốc từ khuya rồi, mày lạ chi điều đó. Nhưng Đạt hình như không chú ý tới lời tôi nói. Anh trầm trầm tiếp :

– Lúc nghe tên Độ tự thuật cuộc đời tình ái và sự nghiệp của nó mà tao thương mày không để đâu cho hết. Sao nó khôn thế, ăn xong biết cách chùi mép thật kỹ, lại còn vẩy tí nước hoa nữa mới hách, Vợ nó bây giờ như rút tằm xuống cái hố, mơ mơ thực thực không biết chuyện chồng mình và em Chi có đúng như người ta đồn không, Tao chịu nó lắm.

Tôi vội nói để ra điều cũng biết như Đạt :

– Thì ai lại không biết vụ con Chi với thằng Độ ?

– Biết sao mà còn lao đầu vô ? Đây, thằng Độ sẽ đóng vai ông mai cho mà, để mà cưới vợ hai của nó, sau khi vỡ lẽ, ăn vụng không trôi nữa đấy. Ưng không ?

Tôi nói lớn, hơi xẵng để đàn áp Đạt :

– Mà nghĩ là tao sẽ lấy con Chi sao ?

Dạt nhún vai, cười nửa miệng :

– Kế hoạch của mà là tới giai đoạn nào đó sẽ rút lui, nhưng mà sẽ không thoát vì còn kế hoạch bắt chồng của thương nữ Thị Chi và kế hoạch kiếm chồng cho vợ hai của Văn Độ. Chúng

nó sẽ gây một sì-căng-đan nào đó chẳng hạn, mà chạy đi đâu ?

Ngừng nói, Độ quay sang tôi, nhún vai lần nữa rồi tiếp, mà có biết thằng Độ nó bày cho con Chi từng đường đi nước bước không, mà tưởng em tới với mà, rủ mà đi chùa là do sáng kiến của em khi đã yêu chắc ? Tôi không trả lời Đạt nhưng trong lòng vẫn ngoan cố không chấp nhận chi tiết do Đạt vừa kê khai. Vậy chả lẽ đêm ở trại tạm trú, hai đứa ngủ với nhau cũng do Độ sắp đặt nốt ? Còn sự liên lạc giữ Chi và Độ tôi cũng nghi ngờ lâu rồi. Duy một điều tôi chưa quả quyết nổi là sự liên lạc đó với mức nào, có phải là vợ bé hay mới chỉ tâm phào lãng nhãng như kiểu người em văn nghệ. Tôi ân hận hết sức vì bỏ qua một tang chứng trong đêm bất ngờ ấy.

Bỗng Đạt reo lớn :

– Mà, có mấy em đang câu kìa, Nhào vô không ?

Tôi ngẩn cổ nhìn xuống lòng sông. Nổi bật giữa khối màu xanh xám của nước và lá cỏ, những màu áo hồng, trắng, vàng rộn ràng như những lời chào mời gọi. Chiếc xe lữ đừ thông dong tiến tới nơi đó. Dáng chiều êm ả chợt tạo trong tôi một buổi chơi xuân, tà bóng ngả về tây, thanh lịch của chàng văn nhân nho nhã. Bởi vậy, tôi bật cười, mình mà văn nhân chó gì. Cả cha Đạt cũng vậy. Tôi quay nhìn anh vừa lúc xe đỗ lại, mặt hớn hỏ, hăng hái như đi săn thú rừng đều đều mà văn nhân. Đạt và tôi bước xuống. Chúng tôi chưa đến gần thì chính từ đám thiếu nữ đã phát ra tiếng kêu :

– Anh Đạt. Lại đây mau, nhiều cá quá.

Đạt buột miệng :

– Thanh.

Rồi anh cười với đôi môi trề xuống và đầu ngoẹo một bên, tưởng các em nào mới, ai lại đi bắt gà nhà trong chuồng. Tôi đáp cũng văn nghệ lắm chứ sao. Xong nhìn ba thiếu nữ đang cười khanh khách tỏ ra vô cùng khoan khoái. Hai cô kia mặc quần ống chật, kéo không quá đầu gối. Chỉ mình Thanh là hở thêm hai khúc đùi vì cô mặc chiếc quần cộc, rộng rãi như xé ngắn đi từ chiếc quần tây dài cũ. Chiếc áo may-ô ôm phần trên thân thể Thanh không che giấu nét mềm mại rung rung của hai bầu vú căng tròn mỗi khi cười. Mái tóc Thanh bó gọn trên cao để lộ hai bên má trắng đầy, lấm tấm nhiều giọt nước, như một lá cải bắp non vừa rửa xong. Thanh giờ giở cá vào mặt Đạt :

– Nhiều không ? Mới câu có mấy tiếng đấy thôi nhé.

– Ăn thua gì. Để anh liệng một trái lựu đạn rồi em muốn khiêng bao nhiêu thì khiêng.

Thanh nhảy bổng lên, hai tay vỗ đôm đốp, khoái quá, anh có mang lựu đạn không. Đạt nhe răng cười, không. Thôi để tụi nó sống đến mai cho béo thêm. Em đổ cả gói mồi xuống tặng mấy tử tội đi. Thanh phụng phịu lắc đầu ý muốn diễn tả vẻ thơ ngây, thế thì thôi để em câu. Chúng tôi xúm vào câu. Cả bọn bây giờ là năm người nhưng mới chỉ có hai người nói. Tiếng Thanh :

– Hôm nay anh không đi đâm chém sao lại rủ anh Đạm đi lông nhông thế ?

– Bắn cũng phải tùy từng ngày, xem

lịch tam tông miếu được hay không đã chứ.

Thanh cười, nháy mắt, le quá ta, tụi mày thấy chưa, bồ của tao hách không. Mọi người vui vẻ cười theo. Đạt thản nhiên châm thuốc hít một hơi rồi đưa cho Thanh.

– Sao anh không mời anh Đạm ?

– Mời gì thằng đó. Đang ngắc ngư dở sống dở chết mà hút gì.

Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên :

– Anh Đạm chưa khỏi cơ à ? Em nghe tin anh cảm tử tuần trước mà.

Đạt hỏi :

– Tin ở đâu ?

Thanh nhìn tôi thật nhanh, cười toe

như con cá quẫy đuôi búng mặt nước :

– Bồ của anh ấy nói hôm đi mua cam ở chợ. Bao giờ cưới đấy ?

Đạt ngắt ngang :

– Bồ nào ? Nó có cả chục cô bồ chứ đâu như anh.

Tôi thấy một lúc cả ba người con gái đều hướng về tôi :

– Đào hoa quá nhỉ, nhưng em mới nghe cô Chi nói...

Tôi vội nhìn nghiêng sang Đạt, đã thấy Đạt ngăm ngăm ngăm tôi từ lúc nào. Anh hất đầu tỏ một ý không mới lạ nhưng để chứng minh, đấy tin chưa con. Tôi gật gù nửa như tự kiêu, nửa như thú nhận và sẽ xin chừa từ đây với Đạt. Nhưng sự im lặng của tôi thật bất

lợi. Ngay cả sự trang nghiêm đứng đắn khi tôi muốn đóng vai một ông phó quận cũng không có chút hiệu quả nào trong khung cảnh này. Ba người đàn bà thi nhau nói về những mẩu chuyện đầu đầu những lúc nào vai chánh cũng là tôi, ông sinh viên hành chánh mới ra trường đổi tới, ông phó quận nguyên tắc nhất từ xưa tới nay, ông thuê nhà con Huyền mà nó gọi là chú. Một cô thủ thỉ nhưng cốt cho tôi nghe, ông chú này dám đã yêu cô cháu từ khuya rồi chưa chừng, cậu nhỉ. Sau đó, ba giọng cười vang lên, hòa vào nhau dội ngập trí óc tôi. Tại sao thiên hạ cứ thắc mắc với tin tাম thường ấy thế? Huyền là điểm thật ư?

Giữa lúc tôi phân vân sắp bảo Đạt cho về lấy cơ còn đau thì khắp bầu trời rền vang tiếng động. Máy bay phản lực tới. Mọi người đều bỏ những cái phao,

ngửa mặt nhìn đảo tròn các hướng đang âm ì bồng bồng rung chuyển. Một tiếng reo mừng rõ kia kia, bốn cái. Những âm thanh của tiếng reo khác vút lên. Lạy trời thả bom đi. Đứng ngoài này xem từ đầu súng lăm đấy nhé. Bỗng nhiên, tôi nhớ Huyền. Tôi thì thầm, niềm vui tình nhỏ của em đó ; Huyền.

Những bốn chiếc máy bay đã làm thất vọng ba thiếu nữ. Những đôi cánh sắt ấy chỉ đảo qua một vòng tròn rộng trên rặng núi xong lặn vào trong mây mù tăm. Thanh cau có hỏi Đạt :

– Sao nó không thả bom vậy, anh ?

– Lịch tam tông miếu đã ghi rằng hôm nay không ai chết hết thì thả bom làm gì. Nhưng thôi, bỏ đi các em về chùa nào ?

Thanh lắc đầu trước nhất. Còn sớm mà, nắng... Có lẽ Thanh muốn chỉ ánh nắng nhàn nhạt tràn lan xung quanh và nói một câu dài hơn đẹp hơn. Tôi nhìn đôi môi ngậm ngừng, ánh mắt hấp háy nghĩ Thanh đẹp đấy chứ.

– Được rồi. Chờ anh nhé. Anh chờ cụ quận về kéo cụ lại trồng cây si hai cô bạn liền bây giờ thì khổ.

Câu nói dứt, mọi người cùng tung lên những chuỗi cười ròn như một tấu khúc trẻ thơ vừa bật ra từ các cây đàn,

Sau đó, Đạt đưa tôi về nhà. Với những chuyện tầm phào xoay quanh thời cuộc chúng tôi đã không hay lúc trời bắt đầu nhạt nhòa bóng tối. Chính những tiếng nói bên nhà Huyền quanh bữa cơm chiều đã đánh thức chúng tôi. Đạt ngồi bật dậy, giơ đồng hồ về phía cửa sổ, rồi

hấp tấp mặc quần áo. Tới đón em Thanh và rửa em nhậu luôn. Mày vẫn ăn cháo ở nhà hả. Tối tao lại, chờ tao.

Nhưng làm sao tôi có thể ngồi chờ Đạt như lời anh dặn. Bữa nay tôi không còn ăn cháo nữa. Tôi đã tiếp tục lê cái thân tới tiệm cơm, ngồi ở đó, khỏi cần nói, người chủ cũng sẽ lặng lẽ bưng đặt lên bàn một ly chè đá. Tôi cố vươn cổ nuốt những miếng cơm khô cứng, nhạt đắng. Ăn cơm hàng mà đi muộn thì chỉ có ăn đồ thừa như con chó. Tôi biết điều đó rồi nhưng tôi đâu cần ăn nhiều. Chỉ cần đi khỏi nhà. Chỉ cần tiếp cho thân thể một chút gì khả dĩ, bởi thứ tôi thèm khát có lẽ chỉ là một ly sữa nóng và mẩu bánh mì. Trời tối hẳn và phố đã lên đèn. Những chiếc xe nhà binh chạy qua chạy lại chậm chậm và thường đứng sững bên đường vài giây. Bỗng nhiên, khuôn mặt

Đạt hiện ra trước mắt. Rồi khuôn mặt Chi. Rồi khuôn mặt Huyền. Ba khuôn mặt dịu dàng như ba vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Liệu có khi nào ba người ấy cười với nhau vì cùng vui, và nói với nhau vì cùng thương yêu ? Đến khi mình nằm trong quan tài, họ đến ném những hòn đất lên, liệu được như vậy không ?

Tôi ra khỏi tiệm, thả những bước chân mất hút vào bóng tối như thả thân xác xuống lòng vực thẳm. Gió hiu hắt từng hồi lạnh se. Chiếc áo mỏng dán vào ngực không làm lẫn được những gai thịt vừa rộp nổi khắp người. Giờ này Đạt đã ăn xong chưa ? Giờ này Chi đã sửa soạn để tới mình chưa ? Và giờ này Huyền có nhìn qua khe vách rồi ngạc nhiên tự hỏi, quái, ông này chưa khỏi mà đã liễu ra gió. Mọi tình tiết, như vậy Thượng Đế đã an bài tất cả, cũng như tôi, tôi đang đi,

tôi đang đi trong mơ hồ thảng thốt, bốn bề chỉ có những khoảng trống rùng rợn, quái ác rộng dài hun hút.

Từ xa, những âm thanh của một khúc hợp ca bay tới, thoang thoảng nhưng còn đủ sức làm rung trái tim tôi đang dòn dập đập. Không ngờ mình lại sống như con chó hoang thế này. Chi ơi. Đạt ơi. Huyền ơi. Sao ba người đều bỏ tôi một mình ? Sao bỏ tôi một mình ? Không. Không thể được. Chúng mình phải gặp nhau đêm nay. Phải gặp nhau ngay bây giờ. Tôi vội đảo mắt nhìn xung quanh xem đang đứng ở đâu. Bóng tối thật nhiều nhưng những nét quen thuộc của con phố mới phóng chưa đặt tên đưa tới nhà Chi, tôi đã nhận ra ngay. Chả lẽ vào nhà Chi ? Cũng nên lắm chứ, vì ít ra Đạt sẽ không nói được sự việc này là do Độ đặt bày. Tôi bắt đầu lần thêm vào

vùng bóng tối của những căn nhà không thẳng hàng tù mù những ngọn đèn dầu đỏ quạch. Tiếng những đứa trẻ ê a học bài như những ông sư trên chùa đọc kinh. Bây giờ gặp Chi, mình sẽ nói chuyện gì cho tự nhiên đây. Chẳng lẽ ông xếp lại mò tới cô nữ nhân viên ban đêm không lý do thì thiên hạ buộc cho hết lỗi chạy. Ý nghĩ ấy khiến tôi dừng bước. Thôi chẳng đại, mình chờ em ngoài này cũng được.

Thế là tôi lùi ra, ẩn mình vào bóng đèn mù mịt dưới cây dương mới lớn xum xuê. Mùi khai của nước tiểu bốc lên nồng nặc. Những con muỗi lao vào tai với tiếng kêu veo veo. Tôi kéo cao cổ áo rồi gài nút. Gió hình như nhiều hơn và mang theo hơi lạnh của những đám mây đen giăng gần kín bầu trời.

Chừng nửa giờ sau Chi mới xuất hiện. Thân thể Chi gói trong chiếc áo

dài màu xanh biếc, phản chiếu ánh đèn loáng thoáng, trông rùng rợn như một con rắn lục lớn đang trườn mình theo con mồi. Tôi há miệng gọi Chi. Đôi chân Chi dừng đứng lại như có bộ thắng tốt :

– Trời. Anh.

Chi vội đến gần tôi :

– Anh ở nhà chờ em có hơn không, tới em làm gì, đường lầy lội bẩn chân.

Hai hàm răng tôi đã va vào nhau nhiều lần.

– Ở nhà buồn quá, anh muốn đi với em đêm nay..

Giọng Chi ấm như làn hơi hắt ra từ lò sưởi mùa đông :

– Anh định đưa em đi đâu ?

– Anh đưa em đến con đường mang tên tình yêu...

Chi cười khanh khách trên vai tôi :

– Anh giống văn sĩ quá.

Giống văn sĩ ; hừ, anh vừa giống con chó ghẻ đấy, em ơi, đừng theo cái mồm anh mà cũng tán nhảm nữa. Tôi cúi đầu bỏ đi. Đôi guốc của Chi đặt những tiếng gọn và mạnh đầy tự tin bên tiếng gót giày kéo lê lẹp xẹp của tôi như âm thanh đệm cho khúc độc tấu. Mình và Huyền chưa bao giờ đi chơi ngoài đường thế này, trừ một lần ngồi chung xe trong giờ giới nghiêm. Tại sao không rủ Huyền tới con đường tình yêu, tức con đường ranh tỉnh, trồng đầy dương nhưng không đèn và không bao giờ tu bổ. Chợt một người cỡi xe đạp đi sát vào chúng tôi. Cha nào vậy, lạ hay quen mà dòm hoài ? Tôi

cố nhìn đuổi theo và phân tích nhưng không kết quả. Được một quãng, chúng tôi bỗng lọt vào trong hai luồng sáng chói bỗng bênh đang trôi về từ một chiếc xe hơi phía trước. Tôi cúi mặt làm những cử chỉ che giấu. Ánh đèn quái ác xoáy vào thân thể tôi như bóc hết quần áo để rồi lại hơ tôi trên lửa bỏng. Trong khi đó, Chi vẫn thản nhiên kể câu chuyện gì đó với nhiều lần ngừng để cười.

Đi gần tới khúc phố có nhiều ánh đèn, tôi ngập ngừng đứng lại, chỉ lên trời bảo Chi :

– Sắp mưa, em ạ.

– Mình đi mau về, anh.

Chi chờ chiếc xích-lô đang lững thững đạp tới, giơ tay vẫy. Về đường Lê Lợi nhé, bác. Đoạn không chậm trễ, tôi

leo ngay vào để chiếm phần ngời trong. Chi lên sau. phải ngồi gá phía ngoài. Tầm lưng Chi áp vào ngực tôi vừa nặng vừa ấm. Mái tóc Chi bay giạt vào mặt tôi như đùa ghẹo gây những cảm giác lâng lâng vui vui buồn buồn. Thế này mình tha hồ giấu cái bộ mặt thối khi nào cần được rồi. Tôi vững bụng hơn, đưa tay ôm ngang người Chi.

Rất nhanh, những xúc động da thịt đã bùng bùng sống dậy trong những đường gân mạch máu. Hai bên má nóng ran như hong nắng sớm mùa đông. Tôi không nghe thấy tiếng gió gọi những nhú gai trên cánh tay nữa.

Xe về gần tới đường Lê lợi. Tôi chợt nảy một ý nghĩ thật lãng mạn. Lập tức tôi vẩy vẩy ra hiệu cho người phu xe thắng lại. Chi hỏi xuống đây sao, anh. Tôi cười, mạnh dạn hôn lướt trên má Chi, không,

anh đã nói là sẽ đi chơi với em đêm nay rồi thôi. Tôi xuống xe, móc trong ví lấy tờ giấy một trăm đưa cho người phu xe :

– Bác cầm lấy tất cả. Bây giờ bác cứ đạp, muốn chạy đường nào thì chạy, miễn là khi nào hết tiền thì cho chúng tôi xuống chỗ này.

Người phu xe cười, lặng lẽ cho lăn vòng bánh xe. Chi rúc mặt vào gáy tôi, khinh khích cười, anh hay quá. Tôi cười theo, hai ngón tay bẹo má Chi thật âu yếm. Rồi chợt nhớ ra. tôi bảo bác phu xe, bác bỏ hộ cái mũ xuống, trời sắp mưa rồi. Chiếc xe từ đấy thông dong qua các con đường trong thị trấn. Chúng tôi không còn biết phía ngoài bức màn vải này có những gì và đang xảy ra chuyện gì.

Tiếng Chi rót vào tai tôi :

– Sao không về nhà, anh ?

– Anh không thích.

Chi cười, lả lơ kẻ áp má :

– Thôi đi, anh không muốn cho em tới thì có. Con Huyền cấm anh phải không ?

– Không,

Sự thể bắt buộc tôi phải mở vội cuộc tấn công Chi. Tôi nói :

– Anh muốn xa cái giường khi có em để được bình tĩnh hỏi em ít điều. Em và Độ thật sự ra sao ?

Chi ngồi im một lát

– Em biết. Em biết anh vẫn thắc mắc về sự liên hệ giữa em và anh Độ. Thôi để em kể anh nghe, bắt đầu từ ngày anh ấy

đổi tới tỉnh này. Gia đình em và anh ấy không có họ hàng xa gần gì, nhưng vì có người giới thiệu nên má em bằng lòng cho anh ấy ở trọ, ăn cơm tháng trong nhà. Đạo đó, anh ấy đã có một con, đứa con trai và chị ấy không chịu theo chồng lấy cớ này cớ nọ. Có lần anh Độ buồn, uống rượu say rồi bảo em vợ mà cứ đòi xa chồng, không dám sống cực khổ thì còn gì tình nghĩa. Em khuyên can anh ấy, do đó giữa em và anh ấy có một sự hiểu biết, thông cảm nhau nhiều lắm. Ngoài chuyện đó, anh Độ lại còn là thầy học của em nữa. Nhất nhất cái gì, anh ấy cũng lo cho em. Rồi ngay cả việc đi làm của em cũng chính anh ấy ngược xuôi xin hộ Có thể vì những lẽ đó nên thiên hạ môi tình nghi chúng em có gì với nhau. Người ta nhỏ to báo em là vợ hai của anh ấy nữa chứ. Mỗi khi nghe những lời như thế, em chỉ cười. Thôi hơi đâu

mà lo bịt mồm thiên hạ. Em chỉ mong giữ kín để má em khỏi buồn, khỏi bệnh là em mừng rồi. Bây giờ em hỏi anh, anh trả lời thật nhé, anh cũng nghi ngờ em lắm phải không ?

Tôi lắc đầu không do dự :

– Không..

– Như thế là anh không thành thật tí nào. Đàn bà chúng em tuy ngu nhưng đâu đã bằng con heo.

Tôi cố gượng cười to và xua mười đầu ngón tay chạy cùng khắp mọi chỗ trên người Chi, cốt để biến chút hờn giận vừa nhen nhúm ấy thành một lời hài hước. Nhưng Chi không thay đổi :

– Biết bao nhiêu đêm, nghĩ tới anh là nước mắt em lại ứa ra ướt đầm cả gối. Em thương em lắm. Em trách trời, oán

trời vô cùng sao lại xui em gặp anh làm chi cho khổ. Bởi em đâu xứng đáng với anh. Dưới mắt anh, em chỉ là một thứ giải trí của tỉnh nhỏ, một trò chơi của tuổi trẻ hiếu thắng.

Giọng nói của tôi thật yếu ớt :

– Hôn nay em của anh cũng như một văn sĩ.

– Nếu em thành một văn sĩ thì cũng không lạ, vì em đang viết lại những gì ai oán, oan nghiệt của đời em, đời một đứa con gái như bông hoa sớm nở tối tàn.

Tâm hồn và trí óc tôi như đã rời tôi bay bổng để chỉ còn lại một khối thịt ngu ngơ, dật dờ theo chiều xao động của những lời Chi nói. Hai cánh tay tôi ôm Chi thật chặt. Má tôi cọ vào gáy Chi. Những chân tóc gãi nhẹ lơ mơ như gọi

buồn chối dậy. Chỉ thêm một lời nữa, chỉ cần một giọt nước mắt là đủ để tôi lã chã khóc theo rồi.

Chiếc xe vẫn lăn chậm chậm. Sỏi đá êm ái nghiêng rào rào như vật lộn với nhau để tránh cái chết bị thương dưới những vòng bánh nhựa. Ngoài trời, chỉ còn những cơn gió thoảng mơ hồ lạc lõng. Bóng tối u uất giăng mắc tới tận cùng cảnh vật khiến chiếc xe như trôi trong hư vô.

Bỗng một tiếng nổ vang dội vào lồng ngực. Chi kêu trời cùng với cái giật mình hai tay ôm chầm lấy tôi. Nhưng chỉ thế thôi chúng tôi lại bình tĩnh ngay được, và thanh thản nghe, chờ những trái đạn trọng pháo bắn đi từ đồn phía bắc.

– Buồn quá anh ơi.

– Em hãy tưởng tượng chúng mình là quốc trưởng và phu nhân đang tới viếng một quốc gia nào, và ở đó họ đang bắn hai mươi một phát để chào mừng, em.

7

iang dẫn tôi quẹo sang bên trái, con đường cũng chỉ là những vệt bánh xe quằn quại và những lá cỏ xác xơ. Chắc tới chiếc lều nằm giữa mấy cây antenne đâm nhánh khẳng khiu ngắc ngơ như đám trúc bị đốt trụi kia chứ gì. Tôi định hỏi Giang, nhưng thôi kịp. Hỏi làm gì, mặc cho hần ba hoa, thế nào mà rồi chẳng biết.

Từ đằng sau, những cánh quạt của hai chiếc trục thẳng vẫn thả gió, đuổi thốc theo với những cỏ rác, đất vụn ném

lên người chúng tôi rào rào. Tôi chợt chú ý tới giọng nói của Giang. Hồi trước hẳn như một đứa con gái nhà lành xuất hiện nơi công cộng, chú đâu có tía lia đến nỗi xù cả bọt mép thế kia. Lúc xáp lá cà, ác lắm, anh. Tôi cam đoan là chỉ có ông tiểu đoàn trưởng của tôi mới đủ máu mặt để chơi nhau như trận Thanh Phú vừa rồi. Ba mươi tám con nằm lại tại trận địa. Hơn một trăm con khác được đồng bọn mang đi. Còn vũ khí thì... Bỗng nhiên tôi bật cười. Giang ngừng nói lập tức. Khoảng một phút sau, Giang mới hỏi thật nhẹ, cười gì thế. Tôi nhìn người bạn cũ nói hết sức thành thật, tại nghe mấy tiếng đồng bọn mang đi. Giang cười theo nhưng nét mặt vẫn lặng lẽ. Tưởng tụi này bịa hả. Tôi đáp, không phải đâu, mấy chữ ấy là mấy chữ thời đại và moa cười là vì thế.

Những chiếc lều rải rác mọc hai bên đường hiện ra một vẻ thanh bình lạ thường. Không thấy cây súng viên đạn nào. Ban nãy từ trên máy bay nhìn xuống, tôi định nói với Huyền, tôi không nói là vì có Chi, trông những chiếc lều nhẵn nhúm giống như những con dơi gãy cánh nằm trĩu thương ngay trên mặt trận. Bây giờ tới gần mới hay sự so sánh như thế cũng hơi xa sự thật. Bởi lẽ bên vài chiếc lều đó, còn có những tấm tôn sáng loáng ghếch lên. Có lều làm một chòi con bám víu như một hình thức thủ công trò chơi trại. Trong một chiếc lều, một người đàn bà chỉ với chiếc áo lót quá ít vải đang quì sau lưng người đàn ông ngồi bó gối cúi đầu. Vậy thì kể cũng ấm cúng, hạnh phúc hơn mình rồi. Có chi phải tổ chức cái ủy ban yểm trợ chiến trường làm gì cho tốn công và vô duyên. Tôi quay sang Giang, cười thật thân mật.

Giang nói, ông này đã đeo lon thiếu tá hơn sáu năm rồi đấy, anh. Tôi hỏi, sao chậm quá thế. Tôi được biết có người mỗi năm phải thay hoa một lần. Giang cười, thường quá. Tụi này gọi là các cụ chơi hoa đó. Rồi Giang tiếp, tại người ta liệt xếp của tôi vào thành phần chế độ cũ.

Tôi trả lời sau một tiếng à thật dài, thì ra đến các anh mà cũng phần biệt cũ mới. Thật thâm. Lũ chúng mình còn ngu hơn viên đạn của kẻ thù. Ngu hơn viên đạn của kẻ thù. Mới nói đến đấy, bỗng tôi tịt luôn. Sao mình lại có thể thuộc những lời giáo huấn của Côn Cho đến cỡ ấy. Tôi mỉm cười. Hình ảnh của trung tá Trần bá Cho lúc lồng lộn gào trước đám công chức, các anh còn thì giờ để chia rẽ nữa ư, các anh ngu hơn viên đạn vô tri của kẻ thù, chập chờn hiện ra đầu đấy. Tôi nghe

như tiếng tim đang đập mạnh hơn với một chút xao xuyến nhẹ nhàng.

Chúng tôi tới cửa chiếc lều đó. Một sĩ quan mang một bông mai trắng trên ngực áo tác chiến màu xanh, mà tôi nghĩ ngay tới người chuẩn úy Giang vừa nói, đang ngồi ghéch đùi lên mép bàn nghe điện thoại. Giang khẽ nói thiếu tá tiểu đoàn trưởng.

Lúc đó, ông tiểu đoàn trưởng cũng nhìn thấy chúng tôi. Ông đứng dậy. Ngón tay cái của bàn tay trái co lên rồi móc vào dây đeo thắt lưng. Cái đầu ông gật gật. Không biết ông đang chào tôi hay bằng lòng câu chuyện với người bên kia đầu dây. Tuy thế tôi vội cúi ngay xuống, cử chỉ thật lễ phép mười trên mười. Xong tôi quay đi chỗ khác. Tia mắt lơ đãng chột dừng lại ở phía trong lều. Một người đàn ông bị trói co ro ngồi dưới đất. Ai ?

Lính ba gai hay một chàng mang tên Việt cộng. Tôi nhìn người ấy thật kỹ. Chiếc áo bà ba đen rách toạc mảng lớn ở bên vai phải. Hai bắp đùi thò ra khỏi chiếc quần xà lỏn đen vắt chéo nhau, giơ hai chiếc đầu gối lên nhưng không tới cầm dù chiếc đầu đã cúi gục. Không biết trong giây phút này, những hình ảnh nào đang rạn vỡ nổi lên sau mái tóc ấy.

Cuộc điện đàm xong, thiếu tá tiểu đoàn trưởng đi nhanh tới chỗ tôi với bàn tay mở rộng. Tôi đọc được chữ Quyết trên băng vải trắng nơi nắp túi áo ông.

– Xin chào. Bạn ở ủy ban yểm trợ chiến trường ?

– Thưa thiếu tá, vâng. Chúng tôi được lệnh tới thăm thiếu tá và tiểu đoàn nhân chiến thắng Thạnh Phú.

– Hay lắm.

Giang hấp tấp xen vào :

– Thưa thiếu tá, anh Đạm là phó quận châu thành. Hồi xưa em và anh ấy học chung một lớp.

– Hay lắm. Nhưng thôi, xin hỏi các bạn tới đây bao nhiêu người và định yểm trợ những gì ?

Tôi cười theo vị sĩ quan, nhưng thấy có vẻ cầu tài, hèn hèn một chút :

– Thưa phái đoàn gồm mười bốn người. Chúng tôi có mang theo hơn trăm lá thư của các em gái hậu phương gửi chiến sĩ...

Đôi môi thiếu tá Quyết gò lại thành chữ o rồi cười phà hơi thật mạnh như khi phủ tay hoàn tất một công việc chán ngấy :

– Lại bắt lính của tôi làm giám khảo kỳ thi viết văn. Vậy ngoài ra còn...

– Còn một ít khăn thêu.

– Và hết ?

Tôi bẽn lễn gật đầu. Lập tức một tràng âm thanh rộn rã vượt khỏi mồm thiếu tá Quyết ào ạt tấp vào người tôi như đàn nhặng xanh. Cùng lúc ấy đầu ông hơi nghiêng sang bên trái một chút, cái cằm hơi nhếch lên một chút. Ừ, trông cũng được lắm. Trong vở kịch thơ ẩm ương nào mà có vai loại tráng sĩ say, để cha này thủ diễn thì dám ăn khách không chừng. Tôi nghĩ thế và thấy lòng bình tĩnh đến độ lạnh lùng nghiêm khắc. Tiếng cười của vị sĩ quan đứng tuổi như vậy là không lây sang tôi. Nhưng với người đàn ông bị trói phía trong thì chắc có ảnh hưởng. Tôi nhìn cái khuôn mặt bất động ấy đang

hướng về phía chúng tôi. Không rõ mình sau khi bị thu vào hai cái lỗ mắt tối om sâu hút kia sẽ biến thành gì? Cầm thù, phần nộ hay ngậm ngùi, thương yêu, ao ước ? Ý nghĩ của tôi đang phiêu du thì bàn tay của thiếu tá Quyết vỗ lên vai tôi làm tan mất.

– Tôi định nói với bạn vài điều, nhưng thôi để lát nữa chuẩn úy Giang, sĩ quan tâm lý chiến sẽ tâm sự với bạn, tiện hơn. Bây giờ, tôi yêu cầu một điều là các bạn hãy để lại đây tất cả thư, khăn. Rồi tôi đưa các bạn tới thăm người lính với hai tay không nhưng với tấm lòng thương yêu thành thật. Các bạn chịu không ?

Tôi vội gật đầu đáp liền mấy tiếng dạ dạ tùy thiếu tá định. Vị sĩ quan ngó tôi, mỉm cười. Khuôn mặt ông thật khả ái, tin tưởng. Tôi lạy trời thăm cái miệng kia đừng mở rộng, kéo làm vỡ những sự

kính trọng mới gây được trong tôi. Và, may mắn quá, thiếu tá Quyết giữ nguyên nét môi chúm chím, rồi đi vào chỗ mấy thùng đạn xếp chồng nhau cao tới ngực. Ông lấy chiếc mũ vải để bên chiếc máy thu thanh Philips có một bông hồng cài ở mép bao da. Thôi, mình ra với họ, anh.

Chuẩn úy Giang và tôi bước theo ông như hai đứa học trò nhỏ. Chúng tôi đồng chìm ngộp trong vùng ánh nắng rực rỡ và trắng tươi. Gió lồng lộng từng hồi. Những hơi nóng oi bức đã bị cuốn đi nên tôi chỉ còn mơ hồ cảm thấy những mùi hương mát ngọt dịu dàng của cỏ hoa ẩn tịch trên triền non phía trước. Tôi nheo mắt như làm tình với một người rồi cười vu vơ. Giá quê hương này đừng có chiến tranh thì đẹp biết bao nhiêu. Đường thiên lý sẽ đưa đi khắp nơi, từ biển, từ cánh đồng, tới núi. Những cảnh

bình minh, hoàng hôn đều hiu. Mình sẽ du sơn du thủy. Và sẽ sống giản dị trong một túp lều tranh với đám dân hiền hậu. Túp lều tranh, tôi mỉm cười nghĩ, nhưng còn trái tim ai sẽ là trái tim vàng ? Huyền ? Liệu mình đủ chì, ngồi xổm lên dư luận, tỉnh bơ trước ánh mắt của tụi nó để cười Huyền không. Câu hỏi chưa được trả lời thì câu hỏi khác đã tiếp nối, mình đã yêu Huyền chưa. Thế còn Thủy. Thủy bây giờ ở đâu và ra sao ? Thế còn Chi. Với những lời hứa mê cuồng và những đêm chăn gối hên hò thềm khát ?

Chỉ có Thủy vắng mặt thôi. Hôm qua Huyền đòi theo, tôi nói đi làm gì, ở nhà mà học hành, thì Huyền cười, đi thăm chiến sĩ mà chú không khuyến khích ư. Rồi cười ngay, đôi mắt hơi liếc, đùa đẩy chú, cháu muốn biết cái cảm giác đi tàu bay xem sao, chú cho cháu đi nhé. Tôi

đành gặt đầu. Sau đó, tôi nói với Chi, có Huyền ở trong phái đoàn yểm trợ ngày mai. Lập tức Chi đòi theo liền. Tôi không muốn nên nói để Chi bỏ cuộc, bộ em ghen với Huyền sao. Nhưng Chi chỉ thản nhiên, không, em nghĩ nếu anh cho em đi thì em sẽ có thêm một kỷ niệm mà nhớ thôi chứ em mà dám so sánh với ai.

Vừa lúc đó, chúng tôi tới bãi đáp trực thăng. Thật nhiều người, có cả trẻ con len lách trong những cặp đùi đứng song song, xúm xít vây quanh đoàn yểm trợ chiến trường của tôi. Một điều lạ là không biết có gì thích thú khiến họ cười nói lao xao nhiều thế. Tôi nảy ý khôi hài, muốn nói trông y như cảnh đoàn xiếc Quảng Đông đang hành nghề ở đầu ngõ hẻm để bán thuốc. Nhưng, có ai đâu để nói. Nên tôi đành im lặng nhìn vào trong đám người. Huyền đứng ngoài cùng một mé bên,

khuôn mặt có ánh nắng rạng rỡ. Nụ cười như cánh bướm đậu hoài trên môi. Còn những cô học trò khác thì xúm vào nhau chuyện trò như ở trong sân trường ngày khai khóa. Chi lẫn trong số người này. Cũng màu áo trắng. Tôi chỉ nhận ra Chi qua những giải băng giấy màu đỏ gói các tặng phẩm mà Chi lãnh nhiệm vụ mang theo. Từ này giờ chắc hai em dò la nhau dữ lắm. Tự nhiên, một chút vui ủa vào tâm hồn tôi như cơn gió thoảng. Ủ, nếu hai em chịu chung sống với nhau cả đời thì mình cũng không thấy gì trở ngại. Ở lá tử vi mẹ lấy hồi nhỏ, cũng nhắc tới vụ mình hai vợ rồi thôi. Mới lơ mơ đến đây tôi đã bật cười trách yêu, vô duyên chưa. Nào, đã có gì chứng tỏ rằng Huyền yêu cậu đấy nhỉ. Cậu yêu cầu Huyền gọi bằng anh cho thân mật, nhưng Huyền có chịu đâu.

Khi tới sát đám đông, thiếu tá Quyết đứng lại. Hai cánh tay ông co lên từ từ đoạn từ từ chống vào cạnh sườn. Chuẩn úy Giang như nhận được hiệu lệnh, vội bước xấn vào đám người lộn xộn. Tôi nhìn thoáng dọc khúc cổ Giang, có những đường nổi lên sau làn da. Thiếu tá tới. Nghiêm. Tuy thế, nhiều cái đầu vẫn cựa quậy. Thiếu tá tới mà coi, đẹp ác. Tôi đưa mắt về phía phát ra tiếng nói lè nhè, nhừa nhựa đó. Một người lính trẻ. Tóc bù xù. Chiếc áo tác chiến thiếu hai ba cái khuy, phanh hết bộ ngực không mặc áo lót ra hong nắng. Chắc dân quân dịch. Chợt hấn tiếp, dân chịu chơi cả chứ có ai xa lạ đâu. Xong nghiêng đầu về chỗ các thiếu nữ đứng, cười khẩy, nhún vai. Ánh nắng có lẽ thấm vào thân thể tôi nhiều rồi. Mà định ám chỉ ai đây. Bất giác, tôi nhìn Huyền. Huyền đã nhìn tôi từ lúc nào. Hai tia mắt giao nhau ở một điểm

không tìm thấy như trên khúc cầu vồng mờ ảo mà mỗi người một phương trời vừa tung lên hòa hợp. Nhưng khuôn mặt Huyền vẫn thanh thản. Mấy chiếc răng như cụm nhị của nụ cười vẫn lấp lánh ánh nắng.

Từ bên tôi, thiếu tá Quyết bắt đầu nói. Nhưng tiếng động và những âm thanh khác chìm dần. Tôi lơ đãng nghe những câu là một vinh hạnh lớn cho tiểu đoàn chúng tôi, tình quân dân như cá với nước, chúng ta sẽ thắng trong một ngày không xa. Đoạn không biết làm gì, tôi lại lãnh đạm ngó suốt mọi người. Gặp toàn những nét mặt nhăn nhó, mồm há hốc, mắt mở ti hí, chớp chớp, hấp háy. Tới Chi. Dừng lại. Nếu mà quay phim thì cảnh này phải gros plan. Đầu Chi cúi thấp. Một lọn tóc nếp uốn cong như đợt sóng biển động xả xuống và vương ra

trước trán, Ánh nắng vẽ trên thân thể Chi những đường cong, những đường gãy mạnh mẽ. Tôi nhìn hai chiếc gò tròn căng choán hết bộ ngực nhô ra che râm cho cả khúc bụng sườn lẳn. Tôi không nghĩ gì nhưng hình như tim tôi đập mau hơn và nặng hơn.

Vậy mà mình vẫn muốn xa Chi càng sớm càng hay. Tiếng Chi như những giọt mưa đêm mỗi khi bước ra khỏi cửa để vào bóng tối, lại mơ hồ vang lên, chắc anh chán em lắm rồi, phải không. Không, anh chưa nói như thế. Anh chưa nói nhưng em biết. Em mong anh cứ nói thẳng với em tiếng lòng anh hơn là mỗi khi gần nhau xong, anh lại nhắc chuyện em và anh Độ. Đôi mắt Chi mở lớn, nhìn thẳng vào mặt tôi, bất động. Bây giờ Chi chợt như nhỏ lại. Cho em đi để có thêm một kỷ niệm mà nhớ. Liệu có

nhớ thật không, em.

Vừa lúc đó, thiếu tá Quyết buông ba tiếng chào các bạn. Lập tức những âm thanh bùng lên rần rần. Những cánh tay giơ cao. Những chiếc mũ tới tấp bay khỏi những đỉnh đầu. Và không khác gì những chiến lợi phẩm của một mục tiêu vừa thanh toán, đoàn thiếu nữ yểm trợ chiến trường bị chìm ngấm trong khối màu xanh di động ấy. Về thăm trung đội tôi, mấy cô. Có anh hùng sản xuất ngô lắm, coi chơi cho biết. Thêm một giọng quát tháo, ê thiếu tá bảo mỗi trung đội chỉ được một cô mà sao cậu vợ những ba cô. Không tớ vợ cô nào đâu. Tớ có vợ rồi thôi. Ôi chao, các bồ, ham gì mà dành, có phải cán bộ hộ lý chó đâu. Tôi vội đảo mắt kiếm tên vừa nói. Không thấy gì cả. Tôi cúi kính chửi thầm trong mồm một câu tục tĩu.

Thốt nhiên, tôi nhớ Đạt. Liệu lính của ma gà này có khá hơn tí tẹo nào không. Ôi, nó đã cô hồn đi điểm thế thì còn mong đợi chi. Hôm qua đưa em Thanh đi vi vút tới quá giờ giới nghiêm mới mò về, đập cửa âm ẩm. Rồi quăng súng, lựu đạn, dao găm, thắt lưng một đồng ở chân giường. Rồi khích khích cười tả những gì vừa mới làm. Tùm lum hết, khiến mình bản thân xao xuyến tưởng như đã mê mên những thú của người con gái ấy. Tao mệt em thật mất mảy ời. Có khi tao phải xin đôi đi nơi khác mảy ạ. Mảy nói thế gọi là yêu cô ấy à, Đồ sở Khanh. Đạt nhe rằng, tao yêu thật chứ nhưng tao chưa muốn lấy vợ vì còn phải nuôi thằng Tùng. Chờ nó ra trường đã. Nó mới gửi thư cho tao. Thư chó gì mà có một trang; mảy. Tôi im lặng, nghĩ khác hay thằng

cha ái nam ái nữ thật. Xong, lại nghĩ hay nó cũng tính nước bài như mình với em Chi.

Tôi nhìn trời xanh, mỉm cười băng quơ. Chuẩn úy Giang chợt bước tới, nắm cánh tay tôi lôi đi, chúng mình vào trong lều tán láo anh. Họ được lính chiếu cố hăng hái thế kia thì hơi lâu đấy. Tôi gật đầu, chả sao miễn đừng ngủ đêm ở đây thôi. Giang hỏi ngay.

– Có vợ rồi hả ?

– Chưa, còn cậu ?

– Thì cũng vẫn nằm trơ một mình. Tưởng cậu có điều kiện hơn nên đã êm ấm rồi. Mẹ, thời buổi này điu dám làm cái gì cả, há, cậu. Ngày mai tớ lại đông về tỉnh để gặp người em gái hậu phương của tớ, này.

– Mơ mộng nhỉ. Tên em là gì và học ở đâu ?

Giang thích khuỷu tay vào người tôi :

– Đú phải dân của cậu đâu mà đòi lấy lý lịch. Tận Sài Gòn kia, cậu ơi. Tại tớ sống lả lướt một cách bất đắc dĩ như trong tiểu thuyết thời tiền chiến ấy.

– Nói rõ hơn một chút coi.

Giọng Giang ngọt ngào :

– Em tớ làm tiếp đãi viên hàng không. Mỗi khi em có chuyến bay qua đây thì em cho tớ cái điện hỏa tốc. Tớ bèn xoay một cái công tác nào đó để biến về phi trường chờ em. Những bận như thế thì hai đứa gặp nhau được chừng một giờ, sáng nửa và chiều nửa. Cực lắm và buồn lắm cậu ơi. Luôn luôn sống với cảnh ngộ

em chẳng được ngó lâu, ngó em một chút đỡ sầu mà thôi. Và nhất là buổi trưa, khi em bay ra Huế, mình lòng không chạy chỗ này chỗ kia cho tới giờ trở lại phi trường, nản chịu không được. Chả lẽ rúc vào đâu mà khóc.

Tôi cúi đầu, nói như một lời an ủi :

– Đời cậu thế là nhất rồi còn đòi gì hơn.

Và Giang vẫn dịu dàng kể tiếp :

– Em chung tình lắm cậu ạ. Tụi tớ quen nhau hơn bảy năm. Dạo tớ học chung với cậu ở cái lớp luyện thi toán lý hóa Tiến Bộ thì tớ đang kèm em học. Bây giờ thú thật với cậu, đôi khi tớ có ý định gây một sự hiểu lầm nào đó để em hờn dỗi, em bỏ tớ đi lấy chồng cho tớ đỡ khổ. Chứ chả lẽ bắt em chờ mình tới lúc giải

ngũ ? Bao giờ ? Liệu súng đạn có buông tha mình không hay thân đã sớm vùi sâu trong năm cỏ.

Tôi vẫn cúi đầu :

– Cậu bi quan quá. Vậy mà cậu làm sĩ quan tâm lý chiến thì lạ quá.

Câu chuyện từ đây chuyển qua phần công việc hằng ngày của Giang. Giang nói mau, trầm ấm, mạch lạc như đọc lại một bài luận văn. Nước miếng lép nhép gợn thành những bọt nhỏ nổi trắng bờ môi dưới. Tôi thấy sự ngăn cách giữa hai người đã không còn. Nên, lòng tôi bùi ngùi nhớ nhung những bóng hình thoáng hiện lại tan mau. Bây giờ trời Sài Gòn mưa hay nắng. Và hơn hai triệu người trong các phường phố ấy, có ai nhớ tới mình không. Thủy. Thủy. Thủy xịch che kín tâm hồn tôi bằng mái tóc rối

đêm nào. Tôi mù mịt rồi rượi. Như con bè thêm lần vượt thác, đang từ từ chìm vào dòng nước mênh mông sóng cuộn. Không thêm một lời nào với Giang. Cho tới lúc ra bãi đáp trực thăng, tôi mới nắm bàn tay người bạn cũ, nói thôi tạm biệt. Khi nào về tỉnh, nhớ lại tớ, có chỗ cho cậu ngủ đêm đấy. Giang cười, ánh mắt rạng rỡ, ô-kê, ô-kê, ngày mai có tớ ngay.

Giống như chuyến đi, Huyền và Chi lại cùng lên chiếc máy bay với tôi. Người chuẩn úy trong phi hành đoàn đón chúng tôi bằng câu hỏi, thế nào, lính có đáng yêu không, các cô. Huyền trả lời, thì vẫn đáng yêu từ lâu. Riêng tôi thân hình thu vào một xó lạng lẽ nhìn qua khung cửa xem cảnh vật đang trôi dần phía dưới. Con đường cái quan bò giữa cánh đồng mang nhiều vết đứt loang lổ. Một cây cầu sắt ngã gục xuống dòng sông. Phía

trong, những người em gái hậu phương vẫn rộ từng trận cười. Một lúc, bỗng có tiếng Huyền gọi, chú ơi. Tôi quay phát lại. Nhưng nét mặt Huyền đang hướng về người chuẩn úy ngồi gần cửa bên kia. Huyền đã nói tiếp, giọng thanh thanh :

– Có khi nào chú lái máy bay này vô thẳng Sài Gòn không ?

Người chuẩn úy cười, nhún vai :

– Thường quá. Thứ bảy nào mà tụi anh không làm một đường lả lướt trở về thành đô, nhót cho đỡ buồn đôi cặp.

Mắt Huyền như sáng hơn :

– Thích nhỉ. Thế hôm nào cho tụi cháu đi nhờ, được không ?

Chợt thoáng thấy Chi đang theo dõi, nên tôi vội ngó lơ sang chỗ khác. Từ đấy,

chỉ còn nghe những lời đối thoại giữa hai người.

– Đi Sài gòn có mục chi thế ?

– Chơi. Để biết Sài gòn cho thiên hạ đỡ chê mình quê một cục.

– Thế em chưa đi Sài Gòn thật à ?

– Có ai cho đi đâu. Với lại người như tụi cháu mà, mộng đi Sài gòn là một cái mộng quá lớn, phải không, chú ?

– Mộng mị gì. Vậy thì lần này đi Thứ bảy, Thứ hai ra. Chịu chưa?

– Chịu. Nhưng sẽ trả lời sau.

Nhiều tiếng cười rộ lên. Có cả giọng Huyền khanh khách. Cho đến khi hai chiếc trực thăng tới sân vận động, Huyền không nhìn tôi một lần. Hai chân Huyền thon dài nhẹ nhàng khua động tà áo như

gió rung và đặt những bước rất ngắn trên nền cỏ cao. Tôi lặng lẽ, leo lên xe như người thua cuộc trở về. Lúc sau, xe chạy, tôi thoáng trông còn thấy Huyền ở cuối đường. Sao lại có hai người lính trong phi hành đoàn theo sau ? Thốt nhiên, tôi choáng váng mày mặt. Chắc Huyền đi chậm là cố ý chờ mấy cha nội kia. Tôi thở dài, thôi.

Tới quận, tôi lầm lũi đi thẳng vào văn phòng.

Chưa có xấp hồ sơ khẩn hay công điện nào đệ trình. Trên bàn vẫn một tập lịch xộc xệch với những trang ghi chép xanh đỏ lung tung. Một ngăn bằng nhựa đựng vài ba cây bút và những chiếc kẹp giấy, kim gút. Cái điện thoại BA 312 màu sơn xám xanh đã sẫm. Nhớ hôm nào, Huyền tới, ngồi khếp khếp ở chỗ này. Bàn tay Huyền theo đà rướn của thân người

đặt xuống trước mặt mình một xấp giấy. Minh thoáng thấy những dòng chữ thông thường của một tờ khai sanh. Tôi mơ mơ khếp mắt lại. Toàn thân trùng xuống, bao nhiêu sức nặng đặt dồn vào lưng ghế. Một lát sau, chợt có tiếng cửa động, Nhưng chỉ là Chi thôi. Chi hiện ra với đôi mắt mở rộng, hai hàng lông mày vồng cao hình cung và nhoẻn nụ cười tươi. Một kẹp hồ sơ nằm trong cánh tay áp ngang trên ngực. Tôi im lặng bằng dáng điệu mệt mỏi, lười biếng. Chi tới sát bên tôi, nói thật nhỏ :

– Anh mệt sao ?

Tôi lắc đầu. Đoạn ngồi thẳng dậy, kéo kẹp hồ sơ vào trước mặt. Tiếng Chi tiếp, chắc anh mệt đấy, đứng nắng nhiều quá mà. Liệu về sớm nghỉ cho khỏe đã, anh. Bỗng nhiên, tôi vùng vằng, ơ kìa, bộ tôi không biết trong người tôi hay sao

mà cứ nói mãi thế. Chi đứng yên. Mấy ngón tay đặt hờ hững trên bàn đang từ từ rớt xuống buông thòng bên vạt áo.

– Tôi yêu cầu từ giờ đừng gọi nhau bằng anh anh em em ở nơi làm việc nữa. Còn người nọ người kia, phải giữ ý một chút,

Chi vẫn đứng yên. Khuôn mặt cúi thấp. Ánh mắt trầm lặng, xám lạnh như bầu trời mùa thu. Trong giây phút, trí óc tôi như thấm hơi nước toát ra từ màu mắt Chi. Tôi vội cúi gục xuống chống công văn. Cố đọc những hàng chữ. Nhưng chỉ thấy một hàng chữ lung linh khi xa khi gần vô nghĩa. Tại sao mình có thể hung tới mức đó. Chi sẽ nghĩ là mình định gây sự để bỏ nhau cho xem. Nếu thế thì mình đều quá. Đang lúc ấy, cánh cửa lại bật mở. Người nghĩa quân gác văn phòng đại úy quận trưởng thò đầu vào. Thưa ông Phó,

đại úy mời ông Phó gấp. Mừng đã có dịp gỡ bí, tôi vội xô ghế, ra khỏi phòng, mặc Chi tần ngân nhìn theo.

Đại úy Trọng ngã người trong lòng ghế, hai cẳng chân ghếch trên bàn. Từ ngoài vào, thoát chỉ thấy hai mảng đế giày bành bạnh và một điều xì-gà đen chúi chúi nằm cứng cứng giữa mặt ông, đang xe từng sợi khói xanh mảnh mai, Tôi hỏi, có chuyện gì đấy, Đại úy. Chậm chạp, một làn khói ủa ra tỏa kín che vài chi tiết trên đầu ông. Đoạn ông rút điều thuốc, kẹp giữa hai ngón tay, hất về nơi cuối phòng. Trông theo, tôi gặp hai đứa bé, khoảng mười tuổi. Quần đen. Chân đất. Áo cánh có những miếng vá và không biết là màu gì, Tóc buộc kẹp sau lưng. Hai đứa đang ngo ngác nhìn chúng tôi.

– Chắc Đại úy bắt ở trại tạm trú về ?

Đại úy quận trưởng gật đầu. Tôi tiếp :

– Ăn cắp đồ tiếp tế của tỉnh ?

Đại úy Trọng hơi nhóm người ngồi dậy :

- Bộ cậu quên cái công văn mời ty sở trưởng và thân hào nhân sĩ họp sáng nay để bàn về kế hoạch cứu trợ đồng bào tị nạn rồi sao. Đó kết quả của những tư tưởng cao đó. Tôi một đứa, cậu một đứa. Cho cậu ưu tiên chọn trước đấy,

Tôi ngơ ngác hỏi :

– Đại úy nói vậy là nghĩa làm sao ?

– Nghĩa là mỗi vị phải nhận lãnh nuôi một nhóc ở ngoài trại tạm trú. Buồn cười, lúc xúm nhau để chọn, không khác gì chọn heo. Ai cũng định chộp những đứa lớn,

Tôi chưa hết thắc mắc;

– Cha mẹ chúng có chịu không ?

– Kìa, bộ mình bắt cóc con nít sao. Cha thông tin thuyết một hồi những lá lành đùm lá rách. chị ngã em nâng rồi chúng tôi sẽ nuôi các cháu như con ruột, cho may mặc thơm tươm tất và đi học tử tế, thì chờ gì mà không gửi con cho các vị, nhất là khi đang đói meo ruột. Mẹ, tớ lại sợ chính nhóc nào lọt vào tay cha thông tin thì chỉ có nước ăn cơm nguội và rửa bát, bế em tối ngày. Nhà nó những hơn mười nhi đồng, đang rất cần người làm.

Hai đứa bé vẫn nhìn tôi. Chúng nó đang nghĩ gì. Những ngón tay xoắn đan vào nhau tựa quạ yếu ớt như những con chuột mới đẻ bị bỏ ra khỏi tổ. Nửa giờ trước, có thể những ngón tay đó còn

bốc những hạt gạo đỏ vung vãi hay bói tìm chấy, hay đuổi bướm hái hoa trong nắng, trong gió tung tăng. Tôi không biết sẽ phải nói câu đầu tiên với chúng như thế nào. Đại úy Trọng thả một hơi khói :

– Tổ tính hộ cậu rồi mới chop nhóc lớn này đấy. Ngày ngày cậu đi làm, nhóc đi học. Lúc nghỉ thì dọn cửa dọn nhà, giặt giũ cho cậu.

Tôi nói theo ý đang nghĩ :

– Không biết giải quyết vấn đề ăn uống ra sao.

– Dễ quá, gọi tiệm xách cơm về nhà. Em nầy lớn rồi, nếu cậu khéo vỗ thì ít lâu là thành người em văn nghệ có hạng ấy chứ. Trông mặt mũi bố cục khá lắm.

Hình ảnh Huyền vụt hiện trong đầu

tôi. Huyền đã về nhà chưa ? Còn mấy tên ma gà kia ? Tôi rã rượi đứng dậy, làm một cử chỉ lắc đầu như người đóng kịch rồi tới trước mặt hai đứa trẻ. Ê, có em nào về ở với anh không. Nói xong, tôi cúi xuống, định xoa đầu chúng. Những trong mắt nâu đều in một điểm sáng trắng long lanh chuyển động. Bây giờ phải giải quyết ra sao chứ. Tôi quay về bàn giấy đại úy Trọng :

– Tôi nhờ Đại úy giúp cho đứa em nuôi của tôi ăn bữa trưa và tối nay. Để buổi chiều tan sở, tôi ráng thu xếp mọi việc, sáng mai sẽ tới đón nó về.

– Không có gì trở ngại. Thế cậu tính em nào ?

– Đại úy hỏi chúng nó.

– Ô-kê.

Suốt buổi chiều, lòng tôi như có nhiều hơi nóng. Một cảm giác nôn nao bồn chồn chột cồn lên rồi lại từ từ tan theo những tờ công văn, đơn thưa trình kiện cáo. Mình có nên mang con nhỏ về nhà nuôi ? Tôi nhìn ra ngoài khung cửa gió. Đôi gót chân Chi ghếch nhau đu đưa, một chiếc guốc cao gót màu vàng nằm xéo nơi lối đi. Như thế, mình hết tiếp Chi được rồi. Có thể cả Huyền nữa. Tự nhiên, tôi chột hồi tiếc, đã bao nhiêu lần nằm với nhau mà sao chưa xoa nắn đòi bàn chân kia.

Sáu giờ, trời đã tắt nắng. Vầng trăng chênh chếch góc trời mờ nhạt như bóng của một đồng bạc các nằm dưới đáy thùng nước trong. Tôi lấy xe, lái ra khỏi cổng. Cha Đạt lúc này đang ở nơi nào. Đôi mắt tôi chột hiện choán mảnh gương chiều hậu. Buồn đấy nhé. Đạm. Bơ vơ quá đi

thôi. Chị Dung làm cơm hay đang dạo phố với cháu Hương ? Chị có nhớ em không ? Tôi cho xe chạy xuống hướng biển tới khi thành phố lên đèn mới trở về nhà.

Chuẩn úy Giang đứng với bà Phước đã chờ tôi ở ngoài hiên. Giang reo lớn, tưởng cậu không về thì xui ời là xui. Đáng lý mai tớ mới đông, nhưng tiện dịp với lại lâu lâu mà, cậu. Chúng tôi cùng cười, tỏ vẻ hiểu ý nhau khỏi cần nói thêm. Tôi mở cửa, mời Giang vào :

– Cậu tìm được chỗ tớ ở kể cũng tài.

– Sĩ quan tâm lý chiến mà. Với lại ở cái tỉnh bằng lỗ mũi thì ai mà không biết tư thất của ông Phó chứ.

Tôi đùa thân mật :

– Để tối tới hồi lộ, điều đóm hả ?

Giang cười, lắc đầu giả lả :

– Làm sao tớ biết được.

Đoạn Giang nhìn quanh quần khắp căn phòng, nói :

– Cậu có cái động kín đáo, suyá lắm. Nhất định là nhiều em đã đổ lệ ở nơi này với cậu rồi, phải không.

Tôi nói trước kia thì cũng văn nghệ một tí, nhưng giờ thì tu nhơn tích đức ngoan và hiền lắm. Giang gạt ngang, chắc cậu không muốn cho tớ tham dự các cuộc hành quân của cậu chứ gì. Giọng Giang mỗi lúc một lớn khiến tôi phải lảng sang chuyện khác :

– Thôi, mình đi ăn kéo hết cơm. Lát nữa tha hồ đấu láo. Tối cậu ngủ với tớ chứ ?

– Nhất định rồi. Trở ngại gì không ?

Tôi trả lời nhanh như phản ứng tự nhiên :

– Không.

Giang cười, nắm cánh tay tôi :

– Tưởng cậu hỏi để sắp xếp chương trình chứ.

Tôi đưa đẩy cười theo, đoạn cùng Giang tới tiệm cơm. Gặp Miên và Lâu ngồi chung bàn gần cửa sổ. Thấy tôi, anh chàng trưởng ty mục súc mới ra trường ngoái cổ hỏi, này, cháu đâu mà bác không đưa đi ăn một thể. Tôi nghĩ Miên hỏi bóng gió về Huyền nên ào ạt vào chuyện để đàn áp ngay, bác phải hỏi rõ là cháu nào thì mới phúc đáp được cú. Miên tiếp sau cái chặc lưỡi, thì cháu mới tiếp thâu vào gia phả của bác đó. Tôi à một tiếng,

lòng thấy nhẹ bỗng, tôi cho cháu đi trọ học rồi. Đến đấy, tất cả cùng cười. Lâu hỏi, mày vớ được nhi đồng hay choai choai, Đạm. Tôi đáp, gần choai choai.

Đúng lúc mọi người tự nhiên ngừng nói như tuân một nhịp nghỉ, Giang hỏi, chuyện gì lạ thế, cho biết được không. Tôi gật đầu, kể hết mọi chi tiết. Giang không nói, không hỏi thêm. Đôi mắt anh hay nhìn ngược khiến vầng trán nổi sần những vết như chạm hình sóng nổi. Mãi tới lúc ngồi trên xe chạy dong dong trong phố, Giang mới hỏi :

– Thời loạn là như thế phải không Đạm.

Tôi bật cười, nói lớn :

Định triết lý lắm cảm gì đây ? Vấn đề đón người em sâu mộng ngày mai hả ?

– Tớ đang nghĩ tới số phận những đứa trẻ được đời chiều cổ sáng nay. Tại sao cậu định gửi phần của cậu ở nhà trưởng ty bưu điện ?

– Chị ấy hiền từ đôn hậu lắm, cậu ơi. Ngay từ buổi đầu mới gặp, nghe những lời luôn luôn lo lắng, nhìn nét mặt lúc nào cũng băn khoăn của chị ấy, tớ đã thấy lòng mềm yếu như lá cỏ, muốn được thuần phục chị như con thú hoang giữa sa mạc tìm thấy bóng mát của tàng cây. Tớ ao ước được xưng là em với chị. Nhưng không biết chị có thể hiểu lòng tớ không hay lại tưởng tớ âm mưu gì. Nhất là thằng chồng chị, lúc nào cũng muốn tỏ ra bay bướm, mèo chuột chắc sẽ còn nghi dữ.

Nói đến Độ, tôi sực liên tưởng tới Chi. Và lập tức như có tiếng báo ở trên trời tối nay Chi tới. Tối nay Chi tới. Tôi quay

sang Giang. Đôi mắt Giang đang thu hút những ánh đèn lung linh trong các cửa tiệm buôn bên đường. Vậy là mình kẹt rồi. Có thể Huyền cũng sang nữa. Đi máy bay thích lắm sao mà định theo chúng nó đi Sài Gòn, em. Chi tới. Không gặp Chi, không làm một cái là nhất định sẽ thức suốt đêm nay. Như thiếu một viên thuốc an thần cho chìm lắng những rạo rức. Bỗng tôi nghe tiếng Giang :

– Làm cách nào để em tớ ở lại với tớ, cậu ?

– À, tớ cho mượn nhà đấy.

Giọng Giang xa xôi :

– Có một lần, em tớ bảo khi chuyển bay từ Sài Gòn tới đây, em sẽ xin phép các quan để khỏi ra Huế. Rồi khi máy bay từ Huế vô, em lại tiếp tục nhiệm vụ

trên đoạn đường về Sài gòn. Nhưng tớ không biết khoảng thời gian năm sáu giờ ấy, tụi tớ ngồi ở đâu, làm gì cho xứng đáng. Nên đến nay vẫn chưa thực hiện. Nếu tớ ngỏm thì đấy là ước vọng không thành của em.

– Mai ra lệnh cho nàng dừng bước đi.

– Để xem lại đã, cậu. Tớ hay sợ vợ vẫn lắm. Chẳng hạn khi gần nhau, nhờ tớ không kìm hãm nổi thì có phải khổ cho em và xấu mối tình của tớ không. Cậu phải biết suốt từng ấy năm tại tớ chỉ mới hôn nhau thôi, nhé. Nhiều khi, mẹ, ngồi bên em hứng quá, phải xin phép em về rồi dồng một mách xuống xóm, làm một quả cho yên. Em đâu có hiểu những tình tiết lâm ly bi đát ấy.

Tôi bông đùa :

– Thế thì cậu xứng đáng đoạt giải Tự Lực văn đoàn cùng với Loan và Dũng, Ngọc và Lan rồi.

Giang cười theo. Ít phút sau, anh ngập ngừng hỏi :

– Đây, em ở cạnh nhà cậu thuộc loại chịu chơi lắm, phải không ?

Tôi nhìn thẳng vào mặt Giang :

– Ai ?

– Em tên Huyền đó. Buổi sáng, mỗi khi cậu lên máy bay, tụi lính mới cho tờ hay. Một tên thiếu úy còn biết rõ là nhà cậu ở sát nhà em và hai người du dương lắm. Cậu giới thiệu cho tớ được không ?

Tôi lắc đầu, đập ga và nói quá nhỏ :

– Tớ không biết gì cả.

Được một quãng, tôi nói mình về ngủ nhé. Giang kêu lên, ấy đâu có được, tớ phải đi phố một chút đã. Cắt tóc gội chanh và đi một đường sẩy ép này, mua mấy ký nai khô làm quà này. Tôi không nói gì thêm. Hai tay của bánh lái cho xe chạy ngược tới ngã tư giữa thị xã. Tối cậu cứ lại nhé. Chìa khóa ở trong khe cửa, cứ thò tay vào trong kéo sợi dây lên là thấy. Giang gật đầu, bước xuống rồi đi nhanh.

Bầu trời âm u với khói mây xám đen trĩu trĩu. Không một làn gió nào lạc lõng bay qua nơi này. Thành ra, vẫn như thường lệ, không gian của những phút vào đêm chỉ bị khuấy động bằng âm thanh oang oang từ chiếc loa chỗ kia nhại những chiếc loa chỗ nọ. Mình đi đâu giờ đây. Tôi liếc xem đồng hồ tay. Bảy giờ và khoảng hơn bốn mươi phút lẻ. Về nhà. Và thật nhanh, có

lẽ ngay trong hai tiếng về nhà ấy, tôi đã nghĩ tới Huyền.

Nhưng có lẽ Huyền đã đi rồi. Gian nhà bên im lìm với mấy vệt sáng cô quạnh đìu hiu trên những rui mè và bụng ngói. Tôi hơi thất vọng. Tuy thế, lại có một cái gì níu kéo tôi, an ủi tôi bằng những lời thì thầm, hãy bình tĩnh, ráng chờ một chút, Huyền sẽ về. Nên tôi âm thầm nằm trong bóng tối, thấp thỏm, hồi hộp theo những tiếng động như một con thú đợi mỗi bên cái bẫy đã giăng. Huyền mò sang, mình sẽ ôm ghì luôn. Nhất định không lơ mơ, lẩm cẩm nữa. Chứ chả lẽ ngồi bó gối chờ tấm thân em nát nhão, ướp hăng trăm thứ mồ hôi rồi mới đến lượt mình sao. Hai cánh cửa đã khép kín. Cửa xuống sân sau, thông ra giếng và sang nhà Huyền mở rộng, Chiếc máy thu thanh ở trên bàn, sát vách vẫn đang phát những giọng

hồ miên trung để báo hiệu sự có mặt của tôi. Trong khung cảnh đó, tôi chờ mãi. Lòng ruột mỗi lúc một nóng nảy, còn cào. Đầu nhức nhối, vầng vất. Tôi nghĩ về tôi và tưởng tượng ra một lò lửa đang đun trong bụng, hơi dồn lên hừng hực. Rồi tiếng súng đại bác nổ rền vang từng trái từng trái tới tấp. Bóng tối như lung lay ngả nghiêng. Gian nhà như tràn ngập những sợi tơ đàn rối đang lênh bênh vật vờ. Vậy mà Huyền vẫn chưa về. Hay đi với mấy tên lính buổi sáng ? Tôi bực tức ngồi vùng dậy. Chờ làm chó gì cho uống công. Đoạn tôi mở cửa, leo lên xe. Chạy mãi vẫn quanh quẩn với mấy dải đường quen từng nơi lỗi lổm. Tiếng động cơ đều đều trầm ấm. Hơi xăng cháy chưa hết thơm như mùi thuốc rửa móng tay mỗi lần tô son. Huyền. Bây giờ em ở đâu. Vừa lúc ấy, một chiếc xích-lô bỏ mui kín mít trời tới. Tôi vội quay đầu nhìn theo. Ba

chiếc bánh xe lăn chậm chậm. Trời chưa mưa. Mặt tôi nóng bừng như có một bó đuốc dí quá sát. Hay Chi đang du dương với Độ theo một của mình. Không suy nghĩ gì thêm, tôi nhấn ga chạy thẳng tới ty bưu điện.

Phải bấm chuông lần thứ ba và ấn thật lâu, trong nhà mới sáng ánh đèn. Rồi nhẹ nhẹ những tiếng dép lê lệt xệt. Rồi cánh cửa sắt lạch cạch. Ai đấy ? Tôi vội đáp, tôi, Đạm đây, chị. Gớm sao ông bà ngủ sớm thế. Một lá sắt lật vào. Khuôn mặt chị Phương với mái tóc rối, bầu bĩnh như chiếc bánh bao. Tôi định nói một câu gì nhưng vụt quên biến khi thấy hai mi mắt chị mòng mọng như sừng nước.

– Ông ấy đâu rồi ?

– Nhà tôi mới ra phố. Mời anh vào chơi, chắc nhà tôi cũng sắp về.

Máu trong thân thể tôi vật như mất hết hơi nóng. Da thịt tôi sẽ tê buồn kỳ lạ. Tôi nghĩ đến cái xe xích lô ban nãy. Thế thì láo thật. Giọng chị Phương như rung rung :

– Mời anh vô nhà chơi. Có chuyện gì quan trọng không, anh ?

Tôi ngần ngại, ngập ngừng :

– Thôi, xin phép chị để ngày mai tôi tới. Định nhờ ông ấy gửi hộ cái điện tín thôi.

Đôi mắt chị Phương cau lại :

– Anh đánh điện đi đâu, cho ai, có gấp không ?

Tôi cười :

– Tôi có bà chị ruột ở Sài gòn. Đạo này bà ấy mắc bệnh lười viết thư nên tôi

định đánh điện tín để lên tinh thần bà ấy một chút. Chị thấy như vậy có suya không.

Sau đó, tôi cho xe chạy loăng quăng khắp nơi. Băng qua cả những đoạn đường chưa trải đá gồ ghề sống trâu và tối tăm. Lại bỏ hết con đường tình yêu nhỏ hẹp nơi ven biển thị xã um tùm những lùm dương mới lớn. Tới đâu hai chiếc đèn pha cũng như hai chiếc chổi thân quét trắng từng mảng phía trước. Từng cặp, từng cặp bị bóc mất nơi ẩn náu, bối rối xuất hiện trơ vơ lộ liễu. Những cái đầu cúi gằm dưới cánh tay. Những vạt áo dài, những tờ báo úp trên mái tóc. Nhưng vẫn không tìm đâu ra bóng dáng Độ và Chi. Đầu tôi mỗi lúc một nặng như đội cái mũ sắt. Rồi một vật gì nhấp nhô chờn vờn trong ánh mắt, quay cuồng khi gần khi xa. Bóng đêm cũng nhầy nhụa, vây

lấy tôi dây đặc. Tôi vội lái xe vọt về trung tâm thị xã. Thôi chú, mình đi kiểm họ để với mục đích gì ? Một làn gió chợt lạc vào xe, hất lên da mặt lạnh lẽo. Về nhà cho rồi. Phải chấm dứt. Phải chấm dứt từ đêm nay, đừng vẩn vương gì nữa nhé, Đạm.

Về tới cửa, tôi bẻ mạnh tay lái cho xe leo lên, Anh đèn pha đốt sáng khoảng hiện, tôi chợt thấy nhiều người, cả bà Phước, đang đứng ngong ngóng lỗ nhỏ dưới cây trứng cá. Những con mắt dồn hết vào chiếc xe. Chuyện gì thế. Cánh cửa nhà tôi đã mở nhưng bên trong tối om. Bà Phước bước tới đứng đối diện với tôi, giọng bà hấp tấp :

– Nhà cậu mới chứa tên khốn kiếp nào đó ?

Tôi nhớ Giang và linh cảm một điều

gì không hay vừa xảy ra :

– Thưa bác, có một anh bạn là chuẩn úy tới ngủ nhờ.

Tiếng bà Phước như chui hết vào lỗ tai tôi khiến tôi rùng mình :

– Chuẩn úy chuẩn đồ gì cái quân ma cô ấy. Trời ơi, tôi không ngờ cậu bạn cả với hạng mèo đàn chó điểm nữa. Cậu biết không, vừa rồi con Huyền đi chơi về, thấy bên cậu còn mờ cửa, nó tưởng cậu có nhà nên vô thăm. Không ngờ cái thằng trời đánh ấy ôm chầm lấy nó, định làm việc bỉ ổi. Nó hét lên tôi mới hay.

Sáng hôm sau, gặp Huyền rửa mặt bên bờ giếng, tôi rụt rè định nói xin lỗi Huyền, nhưng Huyền đã tươi tắn mỉm cười và nhí nhảnh đưa chiếc khăn ẩm nước lên lau dài bên má.

8

Đại úy quận trưởng với tay nhặt chiếc bật lửa và bao thuốc Salem trên bàn rồi đứng dậy. Tia mắt ông quét từ chỗ tôi ngồi tới hàng cử tọa đang tỏ vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Khói thuốc phảng phất mờ mờ khiến căn phòng giống cảnh thấp hương niệm phật.

– Rồi. Không ai thắc mắc gì nữa chớ. Vây ráng mà làm cho chu đáo. Các ông nhớ lời dặn chót của tôi đây. Cuộc bầu

cử này là viên gạch xây dựng dân chủ cho đất nước. Các ông phải đem hết khả năng, đem hết mảnh khoe huy động dân chúng tham gia tối thiểu là chín mươi lăm phần trăm. Nghe chưa. Xã ấp nào không đạt nổi con số đó tôi coi như thiếu tinh thần phục vụ. Nghe chưa.

Nhiều cái mồm động đậy. Có thể có tiếng dạ nghe phát ra nhưng nhỏ quá. Những điều thuốc lại gắn vào môi. Khói lại ùa trùm những cái đầu. Đại úy quận trưởng không chú ý những điều vụn vặt ấy. Ông quay sang tôi.

– Ngay bây giờ cậu tới Vĩnh Hiền hộ tôi xem mặt trời làm gì dưới đó. Nhớ nói là tôi mắc đưa mấy cha nội cố vấn đi quan sát các trại định cư.

Rồi ông bước nhanh ra cửa. Trong phòng, những chiếc ghế bắt đầu xê dịch

va chạm lạch cạch. những tiếng xì xầm, giọng cười hềnh hệch, những hơi ngáp gió mỗi một trộn lẫn nhau làm tôi phải cúi mặt. Một người đi gần nói, ông trưởng ấp Phú Xương, thì cứ trước sao giờ vậy chứ gì. Người khác trả lời, ông chủ tịch xã Lạc Bình, đã hản, nếu muốn thì làm trăm phần trăm cũng không khó. Thêm một ý kiến nữa sau tiếng đàng hăng, trưởng ấp Long Vinh, tôi tính đứa nào coi bộ khó bảo thì loại khỏi danh sách cử tri là chắc ăn.

Và một chuỗi cười khô héo liền theo của trưởng ấp Lưu vong Hải Diêm, bên tôi vốn vẹn hơn trăm ở vùng yên còn toàn xôi đậu, không biết kiếm đâu ra chín lăm phần trăm chớ. Tôi đi chậm chậm với họ dọc hàng hiên về văn phòng, nghe mãi cũng chỉ một luận điệu ấy. Vậy mà vô ngục nhận rằng mình đang đóng góp

vào công cuộc xây dựng dân chủ sao ? Tự đứng, trong ánh nắng phơi phơi, trên mũi giày xỉn bụi đều chập chờn hình ảnh vẽ vội những con mắt găm găm, những cặp môi mỏng dính mím chặt siên siết dữ tợn. Không được. Mình không thể ngồi ngó lơ như một kẻ đứng bên lề xem mọi sự trình diễn với lòng dửng dưng như thế. Tuổi trẻ, học thức được chuẩn bị là để đón nhận những trách nhiệm như trách nhiệm trước mặt. Những con số có nghĩa gì mà phải suy tôn tuyên dương như một thành tích một khi người dân đi bỏ phiếu với tâm trạng làm cho xong phòng những hậu quả không hay hoặc đi tới thùng phiếu để được lãnh căn cước đã bị thu từ mấy hôm trước, còn ai thắng ai bại lại không quan trọng.

Tâm hồn tôi do đó vụt hứng khởi, rào rạt một niềm vui. Tôi mạnh mẽ hất

ánh mắt vào các viên chức xã ấp đang đứng rải rác trong nơi bóng râm. Mình sẽ nói về ý thức công tác với họ xen giữa những mẫu tân tình vụn vặt. Sẽ tiếp xúc thật nhiều, từng người, dù gặp ở đâu miễn không là phòng họp. Đang mải mê suy nghĩ, tôi chợt nghe tiếng ông trưởng ấp Phú Xương, ông Phó, khi nào rảnh mời trở về tôi chơi. Mùa này có sò huyết, ngon lắm. Tôi nắm lấy cơ hội đầu tiên, nhíu mày, tạo vẻ hài hước, thôi, đi mười mấy cây số để chỉ ăn mấy con sò thì xin cảm ơn. Ông trưởng ấp nhìn tôi dò xét, đoạn tùm tùm cười, nếu ông Phó muốn các khoản khác thì cũng có ngay. Ông cứ gọi điện báo trước hăm bốn giờ là đàn em xin bảo đảm. Tôi đáp, ngón tay chỉ vào ngực áo ông, à vậy thì xong rồi. Ngày mai tôi xuống. Ông cho tôi xem cách ông huy động dân bỏ phiếu trăm phần trăm, nhé. Lời nói vừa dứt, xung quanh

tôi đã lục cục nhiều tiếng cười ngắc, khô như âm thanh những viên đá rơi trên lề đường bằng phẳng. Cả con người nhỏ thó nước da xám nâu như vỏ cây già, giữ chức trưởng ấp từ khi chưa cách mạng kia cũng nhe răng theo các đồng nghiệp. Không khí như thế có vẻ thuận lợi rồi đấy chứ. Tôi sửa soạn nhập đề bằng nụ cười trên môi rất tươi. Nhưng chưa kịp nói thì cánh tay áo tôi đã bị kéo giật ra sau :

– Anh Đạm.

Thanh. Thanh xuất hiện đột ngột với mái tóc buộc gọn bằng băng vải xanh ngang gáy. Màu đỏ của chiếc áo dài phản chiếu ánh nắng hắt lên nhuộm hồng bầu má. Khuôn mặt Thanh hơi ngửa. Hai mắt kính đen loại thời trang đã thu nhỏ thân hình tôi bằng que diêm và nhốt tú trong đó. Tôi muốn nói nhưng lúng túng

không biết nên gọi Thanh với tiếng cô hay tiếng chị

– Anh có gặp anh Đạt không ?

Giọng Thanh hấp tấp, lo lắng. Rất nhanh, tôi đã lây những cử chỉ của Thanh và nghĩ tới một tai nạn đã phải tới với cuộc đời chiến binh như Đạt :

– Đạt làm sao ?

– Em không gặp anh ấy đâu hết.

– Nó đi hành quân mà ?

– Không.

Tiếng không vụt ra cùng lúc một bên chân nhấc lên rồi dậm nhẹ xuống nền xi măng. Thanh láu táu tiếp :

– Em tới trại hỏi, người ta bảo anh ấy nghỉ phép rồi. Đi từ chiều hôm qua. Sao

anh ấy không tới em trước ?

Nghe tới đây, tôi muốn quay đi thở phào một hơi. Và trong đầu tôi lại phác một cảnh khác, anh chàng Đạt đánh bài chém vè rút lui để chấm dứt thiên tình sử thứ mười mấy của đời hắn đúng như kế hoạch. Thằng cha bê bối. Ít nhất thì cũng phải thông báo cho mình hay với chứ. Trên má Thanh, những chấm mồ hôi lấp lánh như đầu những chiếc kim gút.

Thanh nói :

– Em lo lắm. Có lẽ anh ấy không trở về đây nữa.

-

Nhìn mấy nét nhăn ở giữa hai hàng lông mày đổ xuống sống mũi tôi thầm phục linh tính của Thanh quả là bén nhạy. Nhưng ngoài miệng tôi vẫn nói

chắc nịch, bậy, sao lại không về. Rồi quay sang các viên chức xã ấp cười. Mấy ông này đang đứng ngẩn ngơ vội nhếch mép theo đoạn máy hiệu nhau tản xa dần dần. Tôi hơi ngượng. Tuy thế, cảm giác vui thích trong lòng vẫn lâng lâng lai láng. Được thoải mái, tôi quan sát Thanh thật bạo dạn. Tấm thân này Đạt đã phơi trần trong trí tưởng tượng của mình biết bao lần từng chi tiết nhỏ. Và chính mình một buổi chiều bên sông cũng đã rung động vì tấm thân này che giấu sơ sài trong chiếc áo may-ô độc nhất và chiếc quần ngắn ngang đùi. Bây giờ, trước mắt tôi chỉ còn một mảng ngực nằm lồi ngoài bờ áo lót, mềm mại, đầy đặn trong làn vải mỏng. Thế này mà Đạt đã tính bỏ thì phí quá. Hẳn phải có lý do vững chắc hơn những lời kiêu hãnh và nguyên do trách nhiệm của nó chứ. Chợt tôi nghe tiếng Thanh :

– Chắc anh ấy đi Sài gòn rồi. Anh không biết thật à ? Tôi nghe anh ấy nói về anh luôn miệng mà ?

Tôi cười, hỏi nó tố tôi những gì rồi để tôi cải chính, Thanh. Thấy Thanh không thay đổi cử chỉ, tôi vội trở về với câu hỏi trước :

– Vâng Nếu nghỉ phép thật thì nó chỉ có mỗi đường là đông vào Sài Gòn. Nhưng mắc gì gấp đến nỗi không cho Thanh hay ? Nó chỉ có mỗi thằng em học ở trong đó...

– Em anh ấy chết rồi.

Những nét tươi cười vụt bay khỏi người tôi. Tôi nhìn soi vào cặp môi Thanh còn chưa khép lại :

– Cái gì ? Em thằng Đạt chết hả ? Sao thế ?

– Biểu tình.

– Biểu tình ?

Hai bóng hình tôi từ trong mắt kính đứng sững, vươn cổ ngó tôi. Những chấm mồ hôi trên mép Thanh đã làm mềm những sợi lông tơ phơn phớt xanh.

– Báo đăng mấy hôm rồi. En đã nghi lắm vì những chi tiết đều y như lời anh ấy nói. Nhưng giờ thì đúng rồi.

Nghe Thanh nói, tôi cũng nhớ một vài lần Đạt tâm sự với tôi về đứa em. Tôi phân vân :

– Sao bảo em nó ghét cái trò đi biểu tình lắm ?

– Vậy mà chết rồi. Chết ở trước cửa đài phát thanh. Tên Nguyễn văn Tùng, sinh viên y khoa chứ gì ?

Tôi vẫn thắc mắc :

– Nhưng có thể trùng tên.

– Nếu thế thì anh Đạt đi Sài Gòn làm gì ?

– Đi... Chắc đâu nó đã đi. Hôm nay mới thứ ba..

– Anh ấy đi máy bay quân đội cũng được.

Không ngờ tôi buột miệng một câu như Thanh mới nói :

-

– Nếu thế, nó phải tới tôi đã chứ ?

Sau đó, tôi cúi đầu lẩn tránh khuôn mặt Thanh ngơ ngơ bản thần đang ngó nơi này nơi nọ. Mình thật chẳng khác gì tên điểm. Nhận xét hời hợt, suy luận

nông nổi thế mà cũng ngồi chỉ huy thiên hạ thì đúng là nước loạn. Phải sửa mình mới được. Nhưng sửa bằng cách nào ? Véo đùi một cái thật đau gọi là cảnh cáo ? Hay lập hai hũ đậu, bên trắng bên đen như ông thầy Tàu thời xưa ? Thấy ý nghĩ đã muốn nhuộm vẻ hài hước, tôi vội lập nghiêm, xóa xóa mọi vờ vẩn trong óc. Thôi, thử đoán Đạt đi đâu coi trúng không. Đạt đi đâu ? Nếu em nó chết thì nó còn vào Sài Gòn làm chi. Nó đi kiếm mấy anh giải phóng rồi. Thế thì chỉ khổ cho tên Việt cộng nào gặp nó. Thốt nhiên, tôi nhớ lời Đạt nói, nhớ cả giọng và nét mặt Đạt buổi trưa trong quán ăn khi thiếu úy Xuân kể chuyện tại sao Thắng xin ra mặt trận. Giữa lúc ấy, ông trưởng ấp Vĩnh Hiền rụt rè bước tới. Thưa ông Phó, mời ông Phó... Không quay lại nhưng tôi gạt đầu, vâng, bác lên xe đi, chờ tôi thêm một phút. Đoạn tôi diễn tả một thái độ dục

dàng nhìn Thanh, nhưng vẫn chỉ thấy bóng hình tôi trong đôi mắt kính, và nói Thanh cứ yên tâm.. Tôi sẽ kiếm bằng được rồi lôi cổ nó về cho Thanh. Nó chưa thể chết đâu. Nói vừa dứt, tôi đã thấy đôi môi Thanh há rộng. Một âm thanh thảng thốt như tên từ cuống họng, chết ? Đôi vai người con gái trùn bó lại như chịu rét. Màu hồng trên má cũng đã rớt rơi xuống áo và cái đầu lắc lắc. Tôi cố giữ vẻ thản nhiên, cười nheo mắt đùa nghịch, chết sao được. Thằng đó mà, Thanh tin tôi đi. Thanh vẫn đứng lặng. Mảng ngực trông nghiêng rõ hai đường cong khum khum như hai múi sầu riêng lớn. Hơn một phút, Thanh mới sẽ nghiêng mái tóc chào tôi rồi lững thững xuống sân.

Và như chỉ chờ cảnh đó, chiếc xe đã từ từ trườn tới, đỗ xích trước mặt tôi. Ngồi phía trong, hai tay ôm bánh lái, anh

Hải cúi nhòm xuống chăm chăm. Miệng anh chúm chím như cổ gò nén niềm vui khỏi phì thành tiếng. Biết người tài xế quen thuộc ấy nghĩ gì nhưng tôi tảng lờ, cười với ông trưởng ấp ở hàng ghế sau, rồi leo lên. Xong, chúng mình đi. Xe ra ngoài thị trấn. Xe vượt hết chặng đường trải đá thuộc liên tỉnh lộ. Mãi khi vào con đường đất nhỏ, thấp ngang mặt ruộng, chiếc xe gặp ghềnh nhồi theo những lồi lõm hang hố, anh Hải mới gọi chuyện như để mọi người quên bực bội.

– Ông Phó, có phải cô Thanh cặp bồ với trung úy Đạt không ạ ?

– Sao anh biết ?

– Trời, xin lỗi ông Phó chứ, một con ruồi lỗ bám xe lam vào thị trấn là chỉ nửa giờ sau không ai không hay rồi.

– Chắc không ?

– Ông Phó muốn đổ chuyện gì ?

Tôi cười, nhìn ra mặt cỏ xanh non bên đường. Thôi chứ, đổ anh để anh nổi hung gân có tổ hết cuộc đời ái tình và sự nghiệp của tôi cho bàn dân thiên hạ nghe chơi sao. Chiếc xe bỗng nghiêng lạng về bên trái. Rồi đầu xe thụt xuống dốc, lắc lư ị ạch. Chúng tôi vội bám vúi chống đỡ. Lợi dụng cơ hội ấy, tôi nói lảng, thế này thì hư xe hết. Đường xấu quá. Mái tóc ông trưởng ấp nhoi tới sát gáy tôi, cười, vậy mà mọi bữa đi xe máy, thấy xóc sơ sơ thôi, ông Phó. Tôi gật gù, ừ hôm nào cuộc bộ ông sẽ thấy êm không thua gì xa lộ liên. Nhiều tiếng cười bật lên, hòa lẫn với những âm thanh lộc cộc, chan chát rêm đều khắp mình xe. Một lát, tôi nghe tiếng ông trưởng ấp :

– Thưa, quê ông Phó ở ngoài Bắc ?

– Vâng. Tôi ở Sơn Tây,

– Sơn Tây ? Xa Hà Nội không, ông ?

Tôi mỉm cười. Trí tưởng đã mau mắn mở một giải đường nhựa đen chạy luôn dưới bóng hai hàng cây cao ;

– Chạy xe này phải hơn một giờ. Nếu dùng phản lực cơ F4C thì gần lắm.

Một tiếng cười khi như hơi thở thoát qua lỗ mũi nhiều lông. Vẫn giọng ông trưởng ấp :

– Quê ông Phó có bị oanh tạc không ?

Lung linh trong nắng như vừa chiếu hiện mờ mờ bóng của mái đình rêu phủ, những vũng nước mưa loang trên mặt gạch bát tràng cuối sân. Tôi nói như đọc

thoại :

– Làm sao tôi biết ! Hơn mười năm, không nhận được một tin nào về quê tôi cả. Đọc mục chiến sự hàng ngày, phần tin miền Bắc, đôi khi thấy điểm bị bắn phá cách Hà Nội chừng bốn mươi cây số, vậy đã đúng làng tôi chưa ?

– Bao giờ yên bình, ông Phó nhỉ ? Tôi sẽ ráng mua vé xe lửa ra chơi ngoài Bắc một chuyến. Cùng là đất nước mình mà không được biết thì buồn quá,

Giọng tôi vẫn đều đều ;

– Tôi sẽ mời ông về thăm làng tôi. Nhất định ông sẽ ngạc nhiên hỏi sao phong cảnh có thể giống nơi này đến thế. Núi vây quanh, những cánh đồng nho nhỏ. Dẫn thủy nhập điền. Dòng sông... êm đềm.

Chiếc xe lại bật tung lên lần nữa. Thân thể tôi hẫng bỗng khỏi mặt ghế. Như tỉnh cơn mê, tôi lắc đầu cười rồi thở dài. Sự đau mỗi dọc sống lưng bắt đầu lan khắp người ê ẩm. Nhưng ấp Vĩnh hiền đã chắn ngang trước mắt chúng tôi. Màu cây cối như nhuộm xanh lơ toàn khung kính xe. Nhớ công việc, tôi hỏi ông trưởng ấp, lúc bác đi họp, trung tá tới chưa. Ông trưởng ấp lắc đầu, thưa, tối qua tôi ngủ trên tỉnh nên không rõ. Xuê xòa, tôi gật đầu bảo anh Hải, tới trụ sở ấp nhé, anh.

Căn nhà tranh treo tấm bảng gỗ nhỏ sơn vàng, chiếc cột cờ ngắn nhỏ như cây gậy khua lá cờ bạc trắng bằng vuông khăn ngoài sân vẫn thăm lặng như mọi khi. Tất cả sự khác thường chỉ là chiếc xe jeep không mui đậu sát bờ rào trụ sở. Người binh nhì tài xế ngồi ghế sau.

Khẩu carbine nằm ghếch trong lòng. Chiếc máy truyền tin cầm sẵn trên tay. Trung tá đầu, anh bạn ? Người tài xế ngừng nhìn chúng tôi, trung tá vào nhà đồng bào, hỏi xem có ai thắc mắc tổ cáo gì không. Đến gần, tôi chợt thấy một bà già ủ rũ ngồi dựa vào bánh xe phía trước. Hai bàn chân khô đét, đen đui, những ngón doang rộng tét dí vào mặt đất xộp.

– Vụ gì đây ?

– Không biết. Trung tá ra lệnh mang về tỉnh.

Tôi tới sát bên người đàn bà ấy rồi khom gối, cúi xuống :

– Bà làm sao ? Tội gì ?

Khuôn mặt ẩn khuất dưới chiếc khăn đen lụng thụng hơi nghiêng nhìn tôi. Màu da mai má nhão nhoét. Đôi

mắt to, mở rộng. Hai tròng mắt vẫn đục chậm chạp. Phía dưới, nhiều nét nhăn vẽ vòng nửa hình bầu dục lớn dần tới gò má. Trong khoảnh khắc, tâm hồn tôi chột rung động run rẩy lạnh lẽo như tàu lá non hứng những giọt mưa tí tách. Đã có lần mình và Huyền tiếp một người như bà này. Không nhớ bà đó kể những chuyện gì nhưng nhớ chắc là suốt buổi ngồi bên nhau, bà chỉ cười. Lắc đầu, ngoẹo cổ cũng vẫn cười. Giọng tôi dịu nhẹ :

– Bác bị bắt về tội gì ?

– Tiếp tế.

– Tiếp tế cho ai ?

– Giải phóng.

Tôi nhăn mặt, sao bác lại tiếp tế cho tụi nó. Bà già không đáp nữa, ánh mắt

soi vào mắt tôi thật lâu. rồi gục đầu vào khe hai đầu gối. Ông trưởng ấp hừ một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ đi. Thừa ông Phó, tôi vào trong kia kiểm trung tá. Tôi gật, nhưng vẫn nhìn bà già :

– Bắc tiếp tế cho tụi nó những gì ?

Một cánh tay bà bỏ thòng chạm đất, mấy ngón quẹo quào gãi gãi mép bàn chân nứt nẻ. Một vài tiếng nói ngắt quãng bay ra :

– Sữa. Cơm. Thuốc nhức đầu.

– Tụi nó gặp bác ở đâu để lấy đồ ?

– Ngoài ấp.

Im lặng. Có tiếng chim líu ríu trên cành. Chắc một đôi vành khuyên đang tập bay chuyên. Tôi hỏi tiếp .

– Bác thích tụi nó lắm sao ?

Vuông khăn đen động đậy qua lại :

– Không.

– Sao bác giúp tụi nó.

– Nó là con trai tôi.

Tôi sưng sốt, cặp lông mày nhú lại và kêu sẽ sẽ con bác.

Rồi cúi xuống, tiếp :

– Sao bác không bảo anh ấy về quy chánh ?

– Nó cũng muốn về nhưng sợ người ta đánh.

– Thế sao bác không bảo anh ấy, đừng cho đi theo Việt cộng ?

– Nó đâu có muốn nhảy lên núi. Nhưng nó thương tôi quá. Tôi chỉ có hai mẹ con.

Câu nói chưa dứt, bà già đã òa khóc. Giọng bà gồm những âm điệu kỳ lạ, sắc the thé, rướn cao một hơi dài rồi tắc nghẹn giật giật rồi đổ chút xuống ti tỉ để lại bắt vào nhịp mới. Da thịt tôi nổi gai như khi nghe hai thanh nửa cửa nhau nhiều lần. Những đứa trẻ đã ùa tới vây xung quanh tôi. Côn Cho ngó thấy cảnh hỗn độn này thì mình lãnh đủ. Tôi vội quát, ê, về nhà đi, anh đánh tét dít đứa nào chạy sau nè. Xong, tôi ngồi lên chiếc chân quỳ gập, hỏi để an ủi bà già :

– Thôi, bác đừng khóc nữa. Bác bảo nó thương bác, sao nó bỏ bác nhảy lên núi ?

– Nhảy lên núi mới được gần tôi chứ. Nó ở nhà, người ta bắt nó vô lính. Đi đánh nhau xa tuốt luốc tận trỏng.

Tôi yên lặng. Nếu Huyền gặp cảnh

này, không biết Huyền sẽ cười hay tái tê cảm động ? Mình thế mà đã lạc lõng bao nhiêu năm. Buổi chiều nào u ám, trời đổ mưa giông, mẹ có ứa nước mắt thương nhớ con không, mẹ ? Tôi vụt thở dài. Một tiếng nức nở trong lòng rung theo. Bà già khóc nhỏ hơn lúc nãy. Cái đầu bà nằm bẹp xuống khuỷu tay đặt không khoèo trong lòng.

– Sao ông tỉnh trưởng biết bác tiếp tế ?

– Tôi nói cho ông nghe.

– Bác nói làm chi ?

– Ông hỏi.

Tôi gắt như với một người thân thiết, trời, phải giấu chứ. Ông ấy bắt là đúng lắm Bấy giờ khuôn mặt lại từ từ ngược lên. Ướt đầm đìa khắp cả như vừa hắt

chén nước lạnh vào giữa mặt. Hai trũng mắt lem nhem đỏ hồng kia nhìn tôi khiến tôi vội ngó lảng những cục đất nhỏ tro vơ dưới chân.

– Ông tính sao giờ ?

Tôi lắc đầu, sẽ liếc nhanh :

– Không rõ. Ban nãy, ông ấy nói với bác thế nào ?

– Ông không nói. Ông cười. Rồi xách tay tôi lôi ra đây.

Một lát sau trung tá tỉnh trưởng trở lại trụ sở ấp. Ông hỏi tôi trước khi tôi kịp mở miệng chào, ông Quận đâu ? Tôi đáp theo như lời đại úy Trọng dặn. Ông gật đầu, bồng. Anh về bảo ông Quận gửi ngay một cán bộ xuống công tác nửa tháng ở trại định cư Phước Bình. Không thể để bê bối như vậy được. Xong, ông

quay nhìn khắp lượt những người đang bao quanh ông. Đầu ông gật gật. Rồi thoăn thoắt ra xe. Từ trong nhìn ra thấy bà già lấy bầy đứng dậy. Bàn tay quơ bám chỗ này chỗ kia. Chân đạp gác vào bánh xe. Co người đu lên. Lom khom như con khỉ đứng hai chân. Ngồi thụp xuống sàn xe. Yên, bất động như cái bị. Chiếc xe rồ máy lao đi êm ái.

Vậy là vẫn chưa biết Đạt có nghĩ phép thật không. Lý do để nghĩ ? Và bà già kia sẽ ra sao ? Tôi trở về với nỗi bức dọc chán nản ngây ngất như say nắng. Buổi trưa, mọi tiếng động ngoài đường đều tắt hết nhưng tôi vẫn không ngủ nổi. Những bản nhạc êm dịu mơn trớn, thánh thoát từ máy thu thanh mở nhỏ để sát bên tai phát ra tôi mơ hồ tưởng như đang nằm trong mộ nghe những hồi chuông giáo đường siêu thoát. Tôi muốn

được nhìn một bóng người. Muốn được nghe những tiếng guốc gõ nhẹ trên nền gạch. Nhưng chẳng có gì hết cả.

9

Huyền thì từ buổi Giang gậy nên chuyện đã thừa vãng sang tôi. Những khi tình cờ gặp nhau ngoài hiên, Huyền vẫn cười cười nói điều năm ba câu, Nhưng chả lẽ Huyền không nhớ một việc đã thành thói quen từ ít tháng nay là đã mấy ngày rồi, tôi chưa được tiếp tế một chai nước mới. Tôi còn nhớ, tối hôm kia, tiếng súng đã đánh thức tôi dậy. Lúc đó, miệng lưỡi khô đắng, mùi la-ve nồng nực, tôi mới cảm thấy xót xa thương cho

đời tôi biết chừng nào. Cuối cùng, tôi đã lằm lũi ra bờ giếng, thả nhẹ chiếc gầu xuống đoạn gục mặt húp từng hơi nước lạnh lẽo trong bóng tối, Kệ, chả sao. Nếu có anh cá vô phúc nào muốn chui vào bụng mình tự tử thì mình biết liền. Chứ không lẽ cứ chạy lên chạy xuống, nhìn chiếc ly khô rồi tắc lưỡi than phiền như mấy nhóc thạch sùng trên trần nhà ?

Còn Chi thì lằm lì hờn dỗi. Nghĩ đến Chi, lòng tôi bỗng bùng bùng sôi nóng. Tiếng khóc thút thít, ầm ức ném vào phòng tôi sáng qua cùng những âm thanh quen thuộc khác như bắt đầu phát âm lại trong đầu tôi. Trước đó, Chi cũng đã không chịu mang công văn vào trình ký như mọi lần. Hình như Chi nói để tôi nghe, mày mang hộ tao đi, Xuân. Tao không thích nhìn mặt ông ấy nữa. Giọng cười của Xuân tiếp theo khiến tôi nổi gai,

mày làm như ông ấy là bồ của mày không bằng. Vậy thì còn chớ gì danh tiếng của mình với đồng bào. Đã thế, còn Côn Cho nghe tin thì mình chỉ còn nước khăn gói lên đường nhận nhiệm vụ mới sớm. Tôi định nói với Chi nhưng không bao giờ có dịp. Bởi lẽ đó, sau gần hai giờ vật vã, tôi trở dậy đi làm với quyết định đưa Chi đi Phước Bình cho khuất mắt.

Lúc tôi khóa cửa xong, sắp leo lên xe thì Thanh tới. Nhìn tôi, Thanh nói từ xa, có tin gì mới không, anh ? Tôi cười chào đón Thanh đồng thời đưa điều thuốc lên môi rít một hơi dài. Vào nhà đã, Thanh, gấp gì. Thanh tiếp, bàn tay chặn lên ngực, hồi hộp quá, anh ơi, trái tim muốn bể luôn rồi đó. Mùi nước hoa từ người Thanh sực nức căn phòng. Huyền chưa bao giờ xúc nước hoa. Tại không thích hay không tiền mua ? Nhưng nếu có, chắc mình

sẽ bảo Huyền đừng dùng quá lối thế này. Hãy để cho hương thơm của da thịt nhẹ như có, nhẹ như không có nuôi dưỡng óc tưởng tượng tới một vùng thiên thai bí hiểm. Tôi kéo chiếc ghế duy nhất mời Thanh ngồi đoạn ghếch mông lên thành giường như mọi khi tiếp Huyền :

– Sáng nay bạn quá, Thanh. Tôi tinh chốc nữa điện thoại hỏi tiểu khu...

Thanh gieo người xuống ghế. Đôi má Thanh như miếng thịt đông lạnh vừa bắt ánh lửa, bộ đồ trắng có những đường viền nẹp đỏ bó chặt thân thể Thanh như chiếc bánh. Hai ống tay tròn lẳn. Hai cổ chân mum múp. Giá mình ngoạn một miếng, tôi nghĩ thế cùng lúc nhớ những trái lê, những trái táo giòn khau kháu, nước ngọt rơn rớt chua thấm vào chân răng và thơm ngào ngạt.

– Anh ấy đi Sài Gòn rồi.

Tôi yếu đuối nhắc lại để tôi hỏi tiêu khu xem, nhưng Thanh đã gạt ngang, thôi bây giờ còn hỏi làm gì. Ngày mai em đi Sài Gòn kiếm anh ấy. Anh có địa chỉ không ? Tôi lắc đầu cười gượng, buông một tiếng không thật nhỏ. Thanh vào thì liệu lợi ích gì... Đôi mắt Thanh nhướng trợn tròn khiến tôi bỏ dở câu nói.

– Anh ấy giống thằng khùng thằng điên mà anh còn lạ sao ? Em sợ lúc này đã có chuyện rồi không chừng.

Tia nhìn của Thanh nhạt dần như ngọn đèn hết dầu rồi tắt ngấm theo khuôn mặt cúi xuống. Những ngón tay đan vào nhau bẻ ngược rắc ra một loạt tiếng kêu âm thầm. Giọng Thanh tiếp, thật xa vắng, anh ấy sẽ phá phách, sẽ chém giết. Cái đầu lắc lắc, trời, em lo quá, anh

oi. Sau đó, mái tóc Thanh vẫn động đậy qua lại trên bờ vai như không chịu cho những nỗi buồn rong rêu bám víu. Chiếc mũi thon bơ vơ khêu gợi. Chắc cha Đạt đã nhiều lần véo nghịch âu yếm ngời bên nhau. Nếu mình lấy vợ mà biết bà vợ đã yêu rồi chắc chịu không nổi vì những ám ảnh. Đạt ơi, bây giờ mày ở đâu ? Thốt nhiên, tôi như trông thấy một khoảng trống xơ rơ quá rộng trong tâm hồn. Tôi nhìn quanh những đồ vật cô quạnh im lìm và tìm, và tìm một ảo ảnh gần gũi. Giường chiếu này còn hơi hương của mày mà Đạt. Tôi nói, Thanh đừng lo, nó không ngu dại đâu. Thanh nhú mày :

– Anh ấy đâu có ngu. Nhưng anh ấy lại bất thường lắm. Em nghĩ có lẽ tại giết người nhiều quá nên bị ảnh hưởng chẳng, chứ thú thật với anh, chính em cũng chẳng hiểu anh ấy ra sao nữa cả.

Khi thì lằm lì ngang bướng. Khi thì khóc như trẻ con. Nhìn bề ngoài ai dám nói là anh ấy sợ chết kinh khủng ?

Tôi cười, nghiêng đầu tỏ vẻ suy nghĩ. Ánh mắt Thanh lướt trên người tôi như bóng một bàn tay ảo thuật đang vẽ vờ trước khi trình diễn. Đạt chấp chờn. ở phía sau đó. Chiếc mũ đen đội lệch che kín bên tai. Trông mày sao mà hận thù đàng đàng thế, Đạt à. Tiên sư, tao mang thân cho chúng nó đâm chém để có miếng cơm mà bộ vui sướng sao ?

– Năm với anh, có khi nào anh ấy khóc không ?

– Chắc không. Em biết, chỉ với em thôi. Chỉ riêng với em, anh ấy mới được tự do sống. Em là khu rừng nuôi dưỡng cánh chim trời phiêu bạt mỗi một gió sương, Câu nói ấy em nhớ hoài. Anh

ấy cũng nhắc lại hoài, trước khi hỏi em muốn nghe chuyện gì, Tấm Cám hay cô bé Lọ Lem, Ngưu Lang Chức Nữ...

Tôi cười thích thú :

– Lành mạnh quá.

Thanh nhìn tôi. Mép bên trái hơi nhếch, vẽ vội và gượng một nụ cười. Vài sợi tóc xõa xuống má vừa được ngón tay trở vén vào khe tai.

– Vâng. Lành mạnh thật, anh ạ. Em đã yêu nhiều rồi chứ. Nhưng em chưa gặp người đàn ông nào như anh ấy. Không bao giờ đòi hỏi một điều gì. Em còn nhớ buổi tối hôm ấy, em đón anh ấy mới đi hành quân về, người đen sạm, hốc hác. Định an ủi anh ấy nên em kể cho anh ấy nghe chuyện tình thú nhất của em với lời kết luận là sự trong trắng của em không

còn gì nữa, để anh ấy hết mơ mộng, khỏi giữ gìn. Không ngờ, khi nghe xong, anh ấy òa ra khóc. Rồi nín, rồi an ủi em, dỗ dành em như chính anh ấy gây nên điều buồn đó. Nhưng, anh ấy vẫn không đòi hỏi em...

Tôi vẫn cười. Khuôn mặt đối diện trầm lặng như đóa hoa u hoài trong cảnh chiều tà. Đạt ơi, như vậy là sao ? Mày đóng kịch nữa hay thôi. Một con muỗi đang tìm cách chui vào tai tôi. Tiếng kêu vo ve xa xa gần gần. Ở quận giờ này đã vô số người chờ. Còn phải làm sự vụ lệnh cho Chi nữa. Chi. Khi nhận tờ giấy ấy, Chi sẽ nghĩ về mình ? Ngoài trời, động cơ của chiếc trực thăng nổ đều nhịp rên rĩ. Ai ngồi trên đó và đi đâu ? Mỗi lần nghe tiếng động cơ này, Huyền có nhớ chuyến đi với mình không ? Bên tôi, Thanh tiếp tục kể những kỷ niệm vụn rời

về Đạt. Suốt nửa năm, anh ấy không đòi hỏi, không làm gì em một lần nào hết. Tôi nhìn bộ ngực căng phồng, nghĩ chắc em muốn nó đòi hỏi lắm sao mà cứ thắc mắc hoài. Tôi cho nó, làm cách nào mà nó thỏa mãn em được ? Bàn tay Thanh xòe rộng, ôm bờ vai rồi tuốt dọc xuống bên sườn. Khi tới bầu vú, mu bàn tay khum khum hờ hững một lúc thật chậm. Ngồi với anh mà em ăn nói cởi mở quá, cử chỉ khêu gợi quá thì có ngày anh phải xin lỗi anh Đạt mất, em ơi. Tôi mỉm cười ngấm cú điệu đôi môi Thanh đang nói. Không biết khi mình và Chi thôi nhau, Chi sẽ tả về mình thế nào ? Và hiện giờ, Thủy đang giải thích cái bào thai ra sao ? Tiếng Thanh chọt vang lên trong đầu tôi, ngồi gần anh ấy mà nhiều khi em cảm thấy cô đơn lạc lõng ghê gớm. Anh ấy như người gỗ. Miệng lắm nhảm như ông thầy tu những lời ngày xưa ngày xưa

chán ngấy nuốt không vô. Ngoài khung cửa, ánh nắng bỗng nhiên dịu xuống. Căn phòng như pha thêm một chút màu xám. Buổi chiều thật tịch mịch vắng vẻ. Thần kinh tôi theo đó chột như căng thẳng và làm nóng đôi mắt. Nếu bây giờ mình nhào vô, ôm đại thì Thanh sẽ phản ứng cách nào ? Chống trả, tát vào mặt mình vài cái và chửi bới tùm lum đồ vô liêm sỉ ? Hay sẽ lìm lút trong vòng tay mình mà rên rĩ anh ơi, anh hãy làm gì em một lần đi ? Hai bắp đùi Thanh ghếch lên nhau, phô một khối mông chắc nịch đầy đặn. Tôi ngồi yên và thở. Tôi không nhớ gì hết, cả Đạt, cả Huyền.

Chừng bốn giờ hơn tôi mới tới quán. Công việc làm tôi bù đầu nhưng đồng thời làm xóa bỏ cho tôi cảm giác ngột ngạt, bển lển của những buổi đi làm trễ không lý do chính đáng. Sau đó, tôi

gọi điện thoại sang ty Bưu điện. Độ trả lời ở bên kia đầu dây. Đạm đây, anh ơi. Nhờ anh xem hộ coi mấy ngày nay có cái điện tín nào gửi cho ông trung úy Đạt không. Tiếng Độ bật vào tai tôi liền, có, tôi chuyển ngay cho ông ấy rồi mà. Báo tin cho em ông ấy chết đó anh.

Chết. Âm thanh sắc như lưỡi dao cạo vạch trên đùi non rớt thẳng vào tim tôi. Tôi ngồi lặng trên ghế. Tất cả mọi thứ dây ràng buộc trong cơ thể tôi tự nhiên như lỏng ra và trùng xuống. Trí óc tôi trống rỗng, hoang liêu như bãi biển mùa đông. Mãi một lúc lâu, cánh cửa gió reo kéo kẹt khiến tôi bàng hoàng nhìn lên. Không phải Chi mà là anh Sang. Hình như Sang vừa mỉm cười? Hừ, đừng tưởng bở, chú. Chú thấy ông ngất ngơ thì cho là ông và con Chi giận đối nhau chứ gì? Nghĩ thế nên tôi tiếp người nhân viên

thân tín mọi ngày thật lạnh nhạt. Trong khi đó, tai tôi lắng nghe. Không có tiếng Chi nói hay khóc, ở ngoài khung cửa gió, phía dưới gầm bàn, ống quần trắng như rèm phủ hờ hênh đôi bàn chân Chi đặt lên nhau trên một chiếc guốc. Xong, tôi bỏ ra ngoài phòng. Tới gốc cây phượng xem anh Hải sửa xe. Trên trời lem nhem những vệt mây vàng bạc. Không khí êm ả khiến lòng tôi nao nao xúc động. Hình bóng những ngày thơ ấu vui tươi ở quê nhà như phảng phất trong màu mây bàng bạc ấy. Tôi gọi thầm, chị Dung ơi, chị Dung.

Buổi tối, cơm nước xong, tôi nhập bọn với Lâu, Trai và Huyền trong chiếc xe 2 ngựa già nua của ty Thanh niên. Khói thuốc từ bốn cái mồm thở ra mù mịt. Lâu lái chạy loanh quanh và hỏi tới chỗ nào, đi đâu đây. Nhưng không ai trả

lời. Huyền ngồi dựa vào tôi huýt sáo khúc ca càng đi xa anh càng nhớ em. Một lúc. Lâu nói chớ để, tụi Mỹ tới đông quá làm mình mồ côi luôn. Cả tuần mà không được ấp một em thì trí óc mình mẩn thế chớ nào rồi để phục vụ Côn Cho chứ. Huyền khích khích cười, huých khuỷu tay sang tôi, chỉ có mày là phây phây há, phó ? Cơm no bò cưỡi tối ngày lại không bị Côn Cho chửi bới. Tôi chưa kịp lên tiếng thì Lâu đã tiếp, thằng Đạm hả ? Ờ, mày định lấy nó làm vợ thiệt hả ? Và Trai phụ họa, trông em dạo này tư cách quá, cứ y như bà phó quận vậy thôi. Đoạn cả ba phá ra cười. Tôi đành ngồi im, hút thuốc lá ngó lơ. Em biết không, Huyền. Bây giờ em bảo anh nói sao đây. Nên khi gần hết chuyện tôi mới nói tụi mày đồn oan cho con Huyền lắm. Tao bảo đảm là nó đếch phải... Câu nói chưa hết thì đã có tiếng Lâu, à vì thế mày mới cưới

làm vợ chứ. Này, chỗ anh em tao báo trước sau này đừng có hạch vợ rồi ghen với tao nhé. Nhiều tiếng cười lại rộ lên. Rất nhanh, tôi đã thấy nóng mặt.

Đêm ấy, chúng tôi cũng tìm ra một ổ dĩ ở xóm nhà thờ. Chưa chỉ có hai đứa con gái bán thú. Lâu để nghị chúng mình hãy chơi trò tay trắng tay đen như luật định để sắp thứ tự vào trước vào sau cho hòa bình. Tôi trúng số chót, với Huyền. Một nửa thân thể người con gái còn ướt nhem nhép và trần truồng sẵn trên chiếu. Chưa nhập cuộc mà tôi đã nản. Tôi phải khuyến khích tôi, thôi chịu khó, ráng một tí để về ngủ cho dễ.

Sáng hôm sau, không muốn ngồi trong phòng nên tôi lập một chương trình quan sát bất ngờ những chương trình tự túc phát triển tại các ấp. Nắng và gió chứa chan. Nắng và gió không bao

giờ hết, cũng không bao giờ bắn. Những bức tường gạch nâu hồng đang từ từ thắp lên cao. Những ruộng lúa đòng đòng, xanh óng ả, rì rào thoảng hương. Những hương lộ phủ ngập rơm, che giấu những ổ gà lồi lõm, những hố mìn sâu trũng. Từ ấp này sang ấp khác, tôi say mê hăng hái. Ghi nhớ, Dặn dò. Lưu ý. Rồi buổi trưa, khề khà với những viên chúc hạ tầng bên đĩa thịt gà, ly bia sủi bọt không đá. Không có đá nhưng lạnh lắm, ông phó. Tụi em buộc dây thả xuống đáy giếng ngâm mấy ngày lặn. Chừng ba giờ chiều tôi mới trở về. Tới cổng quận tôi vội đổi ý, thôi đưa tôi về nhà, anh Hải. Tắm cái cho mát. Nhưng, tôi đã không tắm. Tôi leo lên giường, nằm khò khoeo, nhắm mắt để đẩy đợi chờ giấc ngủ. Buổi tối, Huyền sang thăm. Chú không đi ăn cơm chiều nay ? Tôi uể oải ngồi dậy. Ước gì ốm luôn để Huyền săn sóc như lần trước, thú biết

mấy. Sao Huyền biết ? Huyền cười, hai tay khoanh như che bộ ngực không mặc áo lót, đi đi lại lại trong phòng, cháu còn biết chú buồn nữa cơ. Chú buồn từ buổi tiếp chị Thanh. Tôi trả lời Huyền bằng những tiếng cười.

– Chú buồn lắm ?

– Huyền có thấy khi nào chú vui ?

– Có chứ. Nhưng chú ráng má giữ sức khoẻ đó. Ốm thì nằm một mình. À, với mấy thiếu nữ khóa thân kia chứ. Chị Chi mới tuyên bố là chú lợi dụng chức vụ, lương gạt chị ấy tức nhiên là không tới thăm chú, mua cam cho chú nữa rồi,

– Sao Huyền biết ?

Ánh đèn tô dọc khuôn mặt Huyền một đường trắng nhạt. Chiếc mũi nhỏ nhắn như chỉ vừa một miếng. Huyền

làm dáng nũng nịu :

– Chi tiết mà tính chi. Thôi bây giờ chú nghe cháu vô phim chính đây. Bữa nay cháu sang để nhờ chú can thiệp với bên ty Cảnh sát cho ba cháu được về.

– Ba bị bắt ?

– Vâng. Đánh bạc.

– Bao giờ ?

– Tối qua, ở sở. Cháu có xui mẹ cháu đi làm đơn kiện ông trung tá mà mẹ cháu không dám. Chú tính có phải vì ông ấy bày ra cái trò trực gác ban đêm nên mới có những sòng bạc hông ? Gia đình cháu hai tháng coi như không lãnh lương rồi, giờ còn bắt tội ba cháu nữa sao.

Tôi nói, sao Huyền không cho chú biết hồi sáng ? Huyền lắc đầu, tuy nói thế

nhưng châu thích cảnh cáo ông cụ một chút đã. Chúng tôi cùng cười. Một con thạch sùng đang bò xuống chỗ chiếc ly. Còn khuya mày mới có nước uống, con. Tôi cười thầm đoạn quay sang ngắm Huyền. Mái tóc hình như mới gội ? Màu da sáng mát như miếng thạch trắng. Trông em kể cũng có dáng bà lớn thật. Đang lúc ấy, Huyền chợt nhìn tôi. Tia mắt vừa chạm nhau, Huyền đã vội cúi xuống. Tim tôi rạo rục đập mạnh. Em cũng mỉm cười, vậy tim em có rạo rục không, em ? Nhưng Huyền đã nói :

– Hôm nay có chiếc máy bay bị rớt, chú biết chưa ?

Tôi không chú ý lắm :

– Rớt ở đâu ?

– Rớt xuống biển, chú. Hình như bị nổ, cháu nghe người ta nói thế.

– Máy bay gì ?

– Cháu không biết. Gớm hôm nay sao chú hỏi cháu cứ như lấy khẩu cung thế ?

Tôi cười, rồi nói giờ còn ham đi máy bay nữa thôi Huyền ? Huyền nheo mắt, sợ gì. Đời người ta, mỗi người một số chứ. Chẳng hạn như cháu, à quên, chú có lá thư của ông Giang gửi, để cháu về lấy.

Thư của Giang bỏ ngỏ, vón vện trong một tờ giấy xé từ cuốn sổ tay. Thành thật xin lỗi cậu, vì đã không khéo câu chuyện tùm lum, không đẹp cho cậu. Nhưng phải thú thật với cậu để nếu chết còn nhắm mắt là đến lúc này tôi cũng còn bán tin bán nghi, không hiểu người láng giềng kiêu diễm của cậu là loại người nào. Tôi bỏ lá thư xuống bàn. Nhìn Huyền, đã gặp

nụ cười. Chú nghĩ về cháu có giống như ông Giang không ? Tôi lắc đầu, nói với sự thành thật nhất, chú tin Huyền. Đôi mi Huyền chớp mau ; cảm ơn chú lắm. Có lẽ Huyền sắp nói thêm thì bỗng bật lên một tiếng động mạnh. Hai cánh cửa vụt mở. Thanh hiện giữa khung chữ nhật u ám và thăm thẳm phía sau :

– Đạt chết rồi !

Tôi như bị nhổ khỏi mép giường :

– Đạt chết rồi ? Đạt chết ? Sao Thanh biết ?

Thanh lão đảo bước vào. Thân thể Thanh như mất nhiều ống xương :

– Đạt chết rồi. Máy bay rớt đó.

– Sao Thanh biết ?

– Anh đừng hỏi vợ nữa nữa. Anh ấy tự tử rồi.

– Anh ấy liệng lựu đạn nên máy bay mới rớt đó.

Tôi nghĩ Thanh đã mê sảng :

– Đừng nói bậy, Thanh.

Vùng mắt Thanh nhòe nhoẹt, lấp lánh. Nhiều dòng ánh sáng ứa trào ra lăn dài trên má. Cặp môi Thanh mở tròn rồi mím rồi nuốt, cứ thế :

– Anh ấy nói với em trước kia, em tưởng chỉ là cho vui. Ngờ đâu, anh ấy làm thật rồi. Anh muốn khi anh chết, thân anh sẽ mất tằm mất tích hay tan thành tro bụi để không một ai nhìn thấy cả .. Anh Đạt ơi..

Âm thanh của tiếng ơi như nốt đàn

dạo bắt nhịp cho tiếng nức nở nổi theo. Thanh nằm vật xuống giường. Mặt úp xụp vào chiếc gối. Bỏ cha, không nhớ chiếc gối sạch không.

– Yêu nhau từng ấy ngày mà em chưa được biết thịt da anh ra sao. Đau đớn cho em không, anh Đạt ơi.

Mình phải an ủi Thanh thế nào ? Chuyện thằng chó tự tử liệu đúng không ? Tôi bối rối, định hỏi Huyền thì Huyền đã về từ bao giờ.

– Anh Đạt và anh ngủ giường này, hả, anh Thôi, anh cho em ngủ đêm nay ở đây với. Cho em tìm kiếm chút hơi của anh ấy kéo mai kia chả còn gì. Nhé.

Thanh vợ cả đóng chăn gối vào lòng. Mùi của tôi hết đấy bà ơi. Thằng chó ấy ngủ có đắp mền khi nào đâu. Vài ý nghĩ

bậy bạ tiếp theo khiến tôi xấu hổ. Tôi bỏ ra ngoài cửa. Một người đàn bà vừa từ đây đi ra, đang bước xuống đường. Chi. Chi không quay lại. Đôi chân thoăn thoắt làm rung những ánh đèn loáng thoáng trên vai áo.

10

Về nhất định phải về. Chị sẽ cho những ngày giờ yên ổn. Thành phố sẽ cho những ngày giờ thoải mái vui tươi. Sẽ gột rửa những buồn phiền cực nhọc bằng những bàn tay bao dung ; bằng những giọng cười thân ái. Mình sẽ như nhánh cây trơ trụi đón nhận những làn gió xuân ấm áp. Chị Dung chắc sẽ ngừng mặt một lúc mới rỏ, a thằng Đạm về kìa. Lại thằng rồi. Sao chị không gọi em bằng tiếng em như chị viết trong thư. Lâu dữ mày mới mò về làm sao,

hả Đạm ? Mình biết trả lời chị thế nào. Tại Côn Cho không chịu ký giấy phép. Nhảm. Mình đã nạp đơn xin xỏ bao giờ đâu. Đừng nhân dịp mà đổ thêm tội ác lên đầu người ta chứ. Hay tại mãi vui theo bước phong trần ? Cũng khó xuôi quá. Hay tại tận tâm phục vụ ? Tôi mỉm cười. Hay tại đã nguôi lòng yêu thương chị ? Dĩ vãng vụt chiếu trong óc tôi nét mặt thiếu úy Xuân hôm nào trong tiệm ăn. Thôi, tốp hộ đi. Tôi vội xua đuổi vùng bóng tối ấy bằng cách đưa trang thư đang cầm trong tay ra nơi ánh đèn đọc lại. Mấy hôm trước, chị có gặp cậu Bắc. Cậu ấy đi với một cô xinh lắm, trông như học trường dame. Nhớ lời em dặn, chị có hỏi cậu ấy về cô Thủy thì cậu ấy nói Thủy đã lên Pleiku làm việc mấy tháng nay. Tôi khép mắt, bỏ tờ giấy xuống chiếu. Thủy lên Pleiku. Thủy làm gì ở trên đó. Pleiku. Thành phố biên trấn ấy đối với tôi vẫn

còn nhiều xa lạ. Hình như tôi chỉ biết tới tỉnh này qua những mẫu tin chiến trận mùa mưa thê thảm đăng trên báo và tin từng đoàn quân đồng minh tới đồn trú. Vậy không lẽ Thủy đi bán ba ? Vô lý. Em hiền lành như củ đậu mà nhảy vô cái thế giới cướp giết ấy sao nổi. Một chốc, tôi thoáng nghĩ hay là xử lý Bắc bịa chuyện để giải thích sự vắng mặt của cô em vì cái bụng đã không còn che giấu nổi. Tôi dương mắt nhìn vào trang giấy nhằng nhịt những chữ của chị, hỏi thăm đúng không, đúng không. Và tôi nữa, biết đâu cái ý định trở về thăm chị lại chẳng bắt đầu từ mấy dòng tin này.

Nhưng dù sao thì mình cũng phải trở về một chuyến.

Không về thì hư bố nó hết người. Như chiếc xe chạy quá lâu mà chưa cho vào cơ xưởng coi lại máy và vô dầu mỡ.

Tôi mơ màng ngắm chiếc đĩa nhạc mới nhận được hồi chiều cùng phong thư của chị. Màu nhựa bắt ánh đèn càng vàng thêm như cuộn tơ tằm trong nắng thu, trong và thơm như que kẹo mạch nha. Em đã dặn chị đừng gửi thứ này cho em mà sao chị cứ quên hoài. Mỗi lần có đĩa là mỗi lần đắm chìm trong bao nhiêu nỗi buồn. Anh Thắng chập chờn trong mặt đĩa xoay tròn và trong những lời ca thấm thiết của chị. Tao khoái nhất là cái miệng bà chị cậu lúc đang hát. Đôi môi có những cử điệu mà tao chịu không thể diễn tả nổi nhưng nhất định sẽ có ngày nổi hứng, tao sẽ nhảy lên sân khấu tóm một miệng cho đã. Thế mà cứ chi anh lại tình nguyện xin ra mặt trận, anh Thắng ? Lòng yêu nước, ý chí kiêu hùng của người trai Việt, có thể mạnh mẽ tới mức đó thật sao. Đoạn tôi bâng khuâng như mọi lần, tự hỏi liệu những ngày tháng

chị dành cho em và anh Thắng còn được bao lâu nữa, chị ?

Tự nhiên, thân thể tôi mềm nhũn. Tôi xoay người, uể oải nhìn ra cửa sổ. Trời mờ mờ ánh trắng. Một mảng tường nhô cao thành một tảng bóng đen lặng lẽ. Sao giống cảnh nằm trong mộ mà ngó lên khung trời nghĩa địa thế này. Tôi bật cười trong cổ, hay mình đã chết thật rồi. Như anh Thắng. Như Đạt. Anh Thắng bây giờ ở đâu ? Đạt bây giờ ở đâu ? Mơ hồ, thật mơ hồ có những hơi gió lạnh vạt vờ đưa những hạt sương băng giá vào bám lên mặt tôi lạnh se. Hai vùng mắt cũng ẩm ướt lũng nhùng. Tôi nghe rất rõ từng giọt nước mắt đang âm thầm tìm mạch ứa ra ngoài mi. Buồn. Một hơi thở dài theo tiếng nấc khan vừa thoát khỏi hai lỗ mũi. Cuộc đời mà kết thúc như thế này thì nhạt nhẽo, vô duyên quá. Mai

kia, các anh là những công chức cao cấp, lãnh nhiệm vụ điều khiển guồng máy quốc gia. Mai kia, các bạn sẽ vợ đẹp con khôn. Mai kia... Mai kia hoài. Rốt cuộc nào có chớ gì. Hai bàn tay vẫn trắng. Lòng hai bàn tay vẫn còn quá rộng để đón bưng những mơ ước thành hình, những ơn huệ trời và đất ban tặng. Tuổi trẻ nhạt phai dần như màu sắc trên tấm màn cửa chói chang nắng sớm. Tối ngày chỉ gục đầu trên từng xấp giấy tờ và ký. Ký hoa cả mắt, Ký tê dại cả cánh tay và ê mỗi một bên sườn. Quanh quẩn toàn thị thực bản sao những khai sinh, khai tử để bổ túc hồ sơ, chứng nhận chữ ký của hội đồng xã ấp về hạnh kiểm, về di chuyển tới nơi xa làm ăn sinh sống. Trung bình cứ hai ngày là hết một cây bút nguyên tử. Còn hạnh phúc tình yêu thì, tôi muốn làm một cử chỉ lắc đầu ngao ngán để diễn tả sự so sánh những ngày tháng đã

qua với những bát cơm gạo hẩm lại trộn lẫn nhiều sạn cát.

Trong phòng, không khí mỗi lúc một im lìm trì trệ. Không nghe cả tiếng muỗi vo ve. Dàn trọng pháo đêm nay sao cũng chưa nghe nổ trái nào. Tôi cựa quậy đổi thế nằm. Rồi kéo tấm chăn đắp kín đầu. Đạt ơi, mày có linh thiêng thì hiện về đây, nằm đấu láo với tao cho vui. Lại vật vã chân tay. Lại thêm rã rượi tấm lòng. Chiếc đầu đã nặng trĩu hâm hấp nóng. Tưởng như bên trong chứa đủ âm thanh và hình ảnh thu gọn của một thao trường đang ồn ào hò reo cổ vũ cho cuộc đua xe gắn máy. Tôi nằm nghiêng. Ôm nítu mảnh chăn mềm nhão. Rồi trong lòng nhẹ cất những tiếng thủ thủ như có Đạt ở kề bên. Trước kia, nhiều đêm mày vác mặt đến bất thần làm tao cụt hứng. Tao lạy trời cho tụi nó bắn tơi bời để mày

chuồn gấp, hoặc ban tối là phải cắm trại trực miết. Bởi có em Chi hẹn tối. Bởi tao thích vắng vẻ để em Huyền sang. Bây giờ mày bỏ tao thì tao cũng nằm trơ thân cụt một mình. Con Chi biến đâu mất từ tuần nay, mày biết chứ. Chiều gần tan sở thì con nhà Tân dẫn xác tới. Nó cuội cười, ê em Chi của cậu nhảy lên núi rồi. Liệu trình có sớm, lãnh đủ đó. Tao hỏi nó sao cậu biết thì nó cười khanh khách, ồ cò bót mà, cậu thích nghe chuyện của cậu với em Chi cũng có ngay. Thấy nó nói thế tao bắt đầu hoảng. Định hỏi thêm nhưng trông dáng điệu nó chừng như hết cả thân mật nên tao ngồi im. Hai mắt nó nhìn tao bỗng long lanh sáng như những giọt la-de sắp bật trào ra. Miệng nó cười cũng bí mật lắm, mày. Mày nhớ những bông hoa ăn thịt người trong phim ảnh rừng rú Phi châu thì sẽ hình dung đúng y hai vành môi nó dần nở rộng để lộ những

chiếc răng lởm chởm trắng hếu. Tao ngó lơ, giả bộ đắm chiêu theo những chiếc máy bay phản lực chốc chốc lao xiên như bóng chim trên khoảng trời xa đóng khung vuông qua ô cửa sổ. Lẫn với tiếng nổ ì ầm rung chuyển nhà đất, tao nghe giọng nói nó làm nhảm một mình về vụ nó sắp được đi tu nghiệp bên Mã Lai. Vì vậy, cho đến bây giờ tao vẫn chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Chi nhảy lên núi thật ư ? Tại sao ? Và có gì mà tao chịu trách nhiệm chứ ?

Lẫn quần mãi như chiếc xe bị sa lầy cố hì hục rồ máy, tôi bực tức vùng ngồi dậy như một cử chỉ vượt thoát, trốn tránh. Ra mở cửa. Đường phố vắng hoang dụi êm. Ánh trăng trù lên những vùng bóng tối lạt thếch như nước lã. Tôi nghĩ chắc ông trời đêm nay cũng không thấy gì là hứng thú cho lắm, Quay vào. Đóng cửa.

Đi thơ thần vòng vo khắp nhà. Rồi dừng bước trước bàn. Hai tay chống nạnh, nhìn chai nước vơi lưng, chiếc đĩa đựng tàn thuốc lá nhem nhuốc, tôi liên tưởng cảnh đứng trước những viên chức xã ấp để ban chỉ thị của thượng cấp trong một buổi họp. Xong với chiếc thu thanh mở nghe.

Tiếng đàn từng từng rên rĩ leo cuốn pha trộn cùng giọng ca cao trong nỉ non như từ âm ti vọng lên. Tắt máy. Lững thững bỏ ra khoảng sân sau nhà. Màu trắng ảm đạm mịt mù. Vài vì sao lác đác mờ mịt như những ngọn đèn dầu từ mấy căn nhà chơ vơ ở xa. Chợt, tựa như chỉ là mê hoảng, tôi nghe tiếng động lách tách, róc rách rất gần, rất nhỏ của những miếng nước hắt xuống nền xi măng ngoài bờ giếng. Tôi vội bước nhanh tới cửa hậu, thò đầu nhìn ra. Thành linh,

hiện ngay trước mắt tôi, lộ liễu một tấm thân nhẽ nhại những vệt sáng loang lổ của ánh trăng tan trong ánh nước. Bờ vai tròn trĩnh như miếng dừa gọt sạch vỏ. Một cánh tay vươn cao ôm lấy mái tóc sau gáy. Trăng và nước cũng xoa sáng trên bầu vú nhọn hếch gọn ghẽ. Nhưng chỉ thế thôi, trong một vài giây ngắn ngủi. Tiếng hát nhỏ nhỏ đã vụt tắt. Tấm thân ấy đã co rút lại, lẩn kín sau bờ thành giếng. Giọng Huyền ứ hự như mèo kêu khi cọ đầu vào người làm nũng :

– Nè. Cắm nhìn...

Như chạm phải luồng điện mạnh, tôi luống cuống thịt lui. Nhảm quá. Huyền sẽ tưởng mình chủ tâm rình mò nhìn trộm coi. Như vậy là không hy vọng còn những buổi Huyền bất chợt sang bên này nữa. Nghĩ thế nhưng chưa kịp buồn, miệng tôi đã cười toe. Những cảm

giác hỗn tạp đang bùng bùng trong lòng vụt trào dâng cuốn băng chút lo âu vừa chớm. Tôi xao xuyến ngáy ngất. Nuốt nước miếng. Quả có giống trường hợp uống rượu sắp say như mấy anh nhà văn thường so sánh. Tắm thân Huyền nồn nà, một bờ vai tròn, bầu vú đậm nhô và mảnh lưng thon đuột chập chờn trong màn trắng khiêu khích, hai cánh tay buông xuôi trống trải. Cũng trong thời khắc ấy, nhịp đập của trái tim dồn dập. Tôi nghe mừng tượng một điệu kèn tiến quân thúc dục tôi hãy tấn công, hãy tấn công mau lên. Đừng lùi bước. Đừng ngại ngùng. Cứ vắn vơ chú cháu mãi thì đến kiếp nào mới chiếm nổi mục tiêu ? Huyền không tỏ vẻ giận dỗi đâu. Huyền cũng không ngạc nhiên khi mình lò dò trưng cái mặt ra đâu. Nè. Cấm nhìn... Tự vuốt ve, tự khuyến khích một chập, tôi đã bình tĩnh như trước. Tôi nhớ những

chi tiết diễn ra ngoài bờ cỏ với Chi đêm nào pháo kích. Rồi tự nhủ, mình phải xử trí nhanh như vậy mới được. Đứng để cơ hội may mắn trôi qua xong ngồi trông theo hồi tiếc. Tuy thế, hai chân tôi vẫn chôn cứng một chỗ. Tôi ngoái cổ ngó về phía cổng hậu. Ngoài ấy tối mờ mờ như cảnh một phòng ngủ có ánh đèn nơi đầu giường, có chiếc màn trắng mỏng buông phủ. Giữa lúc tôi bàng khuâng mỉm cười thì bỗng một gàu nước từ ngoài vụt tạt vào gần sát ngay chỗ tôi đứng. Tiếng Huyền :

– Không chịu vô hả ?

Tôi giật bắn người, vội lén lần vào sau cánh cửa. Những giọt nước bám dính vào chân và ống quần ướt nhem nhếp, nhơ nhớp. Sao Huyền biết mình còn ở ngoài mà hắt nước xua đuổi ? Em leo qua thành giếng ? Tôi lắc đầu trả lời,

chắc em phỏng đoán nghi ngờ rồi làm cầu âu để phòng vậy thôi. Chỉ tại mình xui.

Cúi xuống đầu giường nhặt bao thuốc và hộp quẹt, tôi gài lên môi một điếu. Rồi lửa diêm xòe sáng. Một mùi thơm hăng hắc ngát như pháo nổ tỏa nhanh. Những sợi khói xanh biếc lãng đãng bay và gieo hương ấm cúng. Từng lọn khói rớt vào cuống họng ngọt ngào như mật của những loài hoa đêm. Tôi ra đứng bên cửa sổ, mỉm cười, mình đã thưởng thức loại mật này bao giờ mà rành thế. Thốt nhiên, tôi rùng mình se se. Không biết vì cảm lạnh hay vì nghĩ đến gáy Huyền thon thon cúi xuống chiều nào ngồi thêu khăn ngoài hiên gửi tặng người chiến sĩ vô danh. Lúc này Huyền đã tắm xong chưa. Có lẽ xong rồi. Chiếc khăn lông trắng rộng mềm mại đang ôm

cuốn lấy thân thể Huyền xoa nắn ve vuốt như hai bàn tay yêu đương. Máu trong người tôi lại sôi nóng. Đôi bàn chân đỡ dần rập rình muốn bước. Đừng để lỡ cơ hội. Vì sẽ chẳng còn dịp nào. Vì sẽ chẳng còn... Huyền đã tắm xong chưa. Mà sao Huyền tắm khuya quá thế ? Hay vừa đi chơi với thằng cha nào về ? Những ý nghĩ xâm lấn nhau, chèn ép nhau khiến lòng tôi bồn chồn như lửa đốt. Tôi quay vào giường, đổ người xuống, nằm dài.

Sáng hôm sau, tiếng máy xe của anh Hải dừng tắt trước nhà đón tôi đi làm hơi sớm. Tuy thế, tôi cũng mặc quần áo, tắt máy thu thanh rồi ra. Thấy tôi, anh Hải đóng nắp đầu máy xe vào, nhìn tôi cười, lắc lắc cái đầu, cái xe này đến cho vô viện bảo tàng thôi, ông phó. Gì mà ạch đụi hoài như bà già đã tám mươi tư. Tôi cười theo, định an ủi anh mình ở địa

phương mà, đòi hỏi chi. Nhưng tôi lại bông đùa, nếu anh muốn có xe mới thì chịu điều đóm một chút đi. Điều đóm ai mới được chứ, ông phó ? Tôi đáp, thì mấy ông nội đó. Hôm nào mình về ấp, mấy ông ấy tặng một trái mìn là quận được cấp xe mới ngay. Anh Hải rú cười hô hố. Giọng cười của anh ngang ngang khiến tôi nhìn anh tự hỏi không biết lời tôi nói có duyên đến thế sao. Tiếng anh Hải, nếu vậy thì tôi và ông phó đã cùng nhau thuyền chuyển lên nước thiên đàng cả rồi.

Xe tới ngã tư, gần tiệm hủ tiếu, tôi chưa kịp ra hiệu đỗ xe ở đó thì anh Hải đã tiếp, giọng trầm hẳn xuống :

– Đem qua tụi nó làm cỡ hai chục trái đó, ông phó.

Tôi lơ đãng hỏi :

– Ở đâu ?

– Khu công viên Tự Do và xóm Lò heo.

– Ủa, sao vậy ?

Đến lượt anh Hải quay sang tôi cũng sờ :

– Tụi nó pháo kích mà. Thế ông phó chưa biết ?

Tôi ngần ngơ lắc đầu nhưng hỏi lại :

– Pháo kích bao giờ ?

– Tối qua. Thế ông phó chưa biết ?

– Tối qua ? Mấy giờ ? Mà thật không ?

Khuôn mặt anh Hải trở tới gần sát mặt tôi. Trong thoáng giây đối diện tôi như chợt thấy nét mặt anh đứng sững

lại, bất động. Hai vũng mắt như sâu hõm hơn và màu mắt như đục hơn giữa bờ lông mi lờm chờm xơ rơ cần cỗi. Mình có thể ví hình ảnh này với những lỗ bom rơi lạc trong thửa ruộng hoang sau một đêm mưa nước đọng chụp được từ trên máy bay không.

– Có lẽ khoảng một giờ gì đó, ông phó. Tụi nó làm một hơi ình ình hai chục trái. Nặng quá. Nhà ông Thương vụ lãnh một trái. Hai đứa con đang ngủ chưa kịp lòi xuống hầm đã bị cả mảng tường sập đè trúng chết tốt.

Tim tôi nhói lên làm tôi nhăn mặt. Không. Không phải tôi đã cảm động mau chóng hay đau sót hay ghê tởm vì hai cái chết nhỏ mọn tầm thường quá quen thuộc hàng ngày đó. Tại tôi nghĩ tới Bình. Đứa em gái nuôi của tôi cũng ở trong khu vực bị pháo kích với gia đình

ông quận trưởng. Nếu có gì xảy ra cho Bình thì là lỗi tại mình. Nhiều lần, Bình đã níu áo, đã nhảy lên xe không chịu xuống, năn nỉ chú cho cháu về với chú đi. Tôi gạt đầu cười, ậm ừ cho qua. Thật ra ngay từ ngày đầu tôi cũng đã định để Bình ở chung với tôi rồi. Cũng như sau này những lần bất chợt gặp Bình ngẩn ngơ một mình ngoài hè phố trước nhà, áo quần lem luốc, tôi đã xúc động mãnh liệt. Nhưng khổ tâm cho tôi vì còn hy vọng đợi mong những giờ phút gặp riêng Chi hay Huyền. Tôi sợ một khi Bình có mặt bên tôi thì Chi và Huyền sẽ ngẩn ngại không muốn lui tới nữa. Chắc chắn như thế. Nên rốt cuộc, Bình chỉ còn trong trí nhớ của tôi như đóm lửa nhỏ bé tạm sưởi ấm tâm hồn giá lạnh sau những phút đêm đợi mong hy vọng hão huyền. Xe chạy đã gần tới quận. Tôi vội đập vào vai người tài xế, bảo mình quay lại chỗ

bị pháo kích coi, anh. Anh Hải gạt đầu và buông thêm tiếng dạ. Khi xe trở đầu xong mới hỏi tiếp, ông phó tới thăm gia đình đại úy hả. Tôi trả lời bằng một câu hỏi khác, gia đình ông ấy có sao không ? Cái đầu anh Hải lắc lắc chắc không vì nếu ăn đạn thì thiên hạ đã tùm lum từ khuya rồi.

Câu nói dễ dãi ấy đã đánh tan trong chớp mắt những lo lắng trong lòng tôi. Nên, ngồi nhìn cảnh phố hai bên đường, tôi đã thản nhiên như mọi buổi sáng đi làm, ghé qua tiệm mì, hủ tiếu. Tuy vậy, chợt nhớ những chuyện xảy ra tối qua tôi không khỏi ngạc nhiên. Tôi ngủ say đến thế ư ? Quả là khó tin. Vì dù ngủ say cách mấy chẳng nữa thì khi đạn súng cối nổ cách vài trăm thước cũng phải bật tỉnh dậy chứ. Trước kia, mẹ nói với người quen và có mình ngồi bên chân, ô

cái thằng Đạm thì khỏi chê. Nó đã ngủ thì có khiêng nó liệng xuống giếng nó cũng không hay. Và lời chị Dung dặn dò hôm chị soạn hành lý cho mình đi nhận việc, rán mà đề phòng đấy nhé. Đừng có ngủ như chết rồi tui nó vô, không biết đường mà chạy. Những mẩu kỷ niệm gợi vui nhẹ nhàng khiến tôi mỉm cười. Song tôi vẫn hoài nghi là riêng đêm qua, tôi không thể ngủ say như vậy. Tôi đã gặp Huyền tắm mà ? Tôi đã nằm đợi nghe tiếng cửa mình, tiếng thở mạnh của Huyền vọng sang mà ? Dằn vặt hoài. Trần trọc hoài. Nhất định phải hơn một giờ mình mới chợp mắt nổi. Hay đó chỉ là những cảnh sống trong giấc mơ ?

Chúng tôi tới công viên tự do. Chung quanh chòm xóm đó người ta còn xúm đông từng tùm từng đám nhỏ. Chiếc xe Citroen sơn đen của ông phó tỉnh trưởng

hành chánh đã đậu ở đấy. Nắng sớm mới mẻ rực rỡ reo vui trên những cành lá. Mấy con chim bồ câu trắng đứng ngơ ngơ trên nóc mái ngói một căn nhà bên kia đường. Và gần tôi là những tiếng nói là những tiếng cười ồn ào. Cảm tưởng đầu tiên của tôi là như đang tham dự một cuộc vui công cộng tổ chức ngoài trời nhân một ngày nghỉ lễ. Không thấy dấu vết đạn nổ. Cũng chẳng thấy nhà sập hay những vũng máu đọng. Mình thành ra một tên đại hiệu kỳ, hóng tai tò mò vô duyên. Chắc cái mặt lúc này phải ngẩn ngơ tẽn tò kinh khủng. Về cho rồi. Ý định viếng thăm Bình chỉ lóe lên trong khoảnh khắc như ánh sáng của viên đạn lửa bay ngang trời đêm. Thôi, hoãn đã, kéo những lên thối mồm tưởng mình rành nghề điều đóm, vội tới vấn an bà quận và mấy anh mấy chị thì đau khổ. Tôi cúi đầu, hơi đóng kịch một tí, quay

ra chỗ anh Hải. Chờ anh nói hết câu với mấy người kia để bảo anh về, đi ăn sáng. Nhưng giữa lúc đó, Độ từ bên trong đám đông đang tiến lại phía tôi đứng. Anh đã thấy tôi. Lập tức; hai cánh tay anh vung cao khỏi đầu, miệng mắt đều cười. Su anh, chó gì mà có vẻ mừng rỡ nồng nàn thế. Anh khoái vì đã trút được gánh nặng cho tôi hẳn. Nếu em Chi mà nhảy lên núi thật thì chính anh mới lãnh đủ chứ đích phải tôi đâu nhé, anh. Giọng Độ ào ạt, lâu lắm không gặp anh, sao, có gì lạ không ? Tôi cười theo, cảm ơn, thường thôi. Anh đi xem người chết nhà đồ để cảm hứng sáng tác thơ đăng báo hả ? Độ vội la nhảm, nhảm. Moa sợ có ai quen bị nên mới lảng tránh một tí mà. Gớm, toa nói oan cho moa quá. Sau vài câu tâm phào thì chúng tôi đã cập kê ra tới hè phố. Những tà áo trắng loáng thoáng suốt con đường. Huyền đi học chưa

? Huyền có nghĩ gì về đêm qua không ? Một chiếc xe phóng thanh cà rịch cà tang của ty Thông tin đang khật khưỡng chạy vào lối đi trong công viên, mang theo những âm điệu oang oang chói tai. Tôi lắng nghe. Tiếng nam xướng ngôn viên, cuộc bỏ phiếu bắt đầu từ mấy giờ và chấm dứt vào lúc mấy giờ ? Tiếng nữ xướng ngôn viên tiếp, cuộc bỏ phiếu... Suốt ngày chỉ có thế. Tôi thở dài, muốn được thút nút lỗ tai lại. Và Độ đã tiếp :

– A; may quá, đang định tới quận thì gặp anh. Này, Chi đi đâu thế, anh ?

Tôi tạo nét mặt ngạc nhiên, nhìn Độ :

– Kìa, tôi tưởng anh biết rành hơn tôi chứ ?

Độ giả lả :

– Giỡn hoài, cha. Toa vừa là xếp của Chi vừa là... là...

Bàn tay Độ đập vào lưng tôi. Mắt bên trái anh nháy nháy thật lẳng lơ và tiếng cười khà khà lớn dần. Tôi vẫn nghiêm nghị :

– Tôi đã làm tờ trình trung tá tỉnh trưởng và xin ra quyết định sa thải cô ấy. Bỏ nhiệm sở bất hợp pháp là lỗi nặng nhất.

Hình như Độ liếc tôi rất ngắn rồi cúi xuống, rồi lại ngừng ngay lên. Năm ngón tay anh mân mê đám chân râu nham nháp :

– Thế mà moa tưởng toa cử Chi đi công tác gấp quá nên Chi không kịp cho nhà hay. Tội nghiệp, mấy hôm rày bà cụ khóc hết nước mắt. Chi đâu ?

Tiếng nói của Độ là là bay và lòng tôi chột trĩu nặng như chiếc ống gió nơi đầu phi đạo. Tôi hỏi Độ như tôi hỏi tôi :

– Đi đâu ? Sao anh không tìm kiếm ?

Môi Độ nhếch thành nụ cười kín đáo :

– Moa đâu dám. Mà, biết Chi ở phương nào ?

Ngưng một lát, anh tiếp :

– Bà cụ sợ Chi bị người ta hại nên cũng làm đơn thưa trung tá tỉnh trưởng đó, toa,

– Bị hại ? Ai hại Chi ?

– Không nghe bà cụ nói. Nhưng toa nên đề phòng một tí kẻo bị phiền phức không tốt. Chỗ anh em...

Tôi đang nhìn Độ và bỗng thấy cả khuôn mặt Tân lẫn lộn chập chờn vào nhau. Liệu trình có sớm kéo lãnh đủ đó. Cái gì mà kỳ cục, lên núi cũng mình mà bị hại cũng mình nữa. Tôi vội cười. Tôi đã cố gắng để có tiếng cười :

– Thế hả. Không hề gì. Anh cứ bảo bà cụ nạp đơn đi.

Độ nói nhỏ và chậm :

– Tại chuyện anh và Chi nhiều người biết rồi.

– Nhưng chỉ mình tôi hả ?

Tôi định kể tuôn ra một tràng tất cả mọi điều đã nghĩ, nhất là Đạt đã nghĩ về Độ từ trước tới nay. Nhưng thấy nét mặt Độ vẫn thản nhiên coi như không nghe tôi nói. Và anh đã lấp ngay khoảng trống do tôi ngân ngữ :

– Bà cụ nói mấy ngày trước hôm bỏ nhà ra đi thì Chi buồn bực, chán đời ghê gớm lắm. Không ăn uống gì hết. Không ngủ nghỉ gì hết. Chi khóc. Rồi Chi gọi bà cụ tới, bàn tính chuyện đi Pleiku làm ăn theo mấy người bạn. Bà cụ chưa kịp có ý kiến thì Chi biến luôn,

Lại Pleiku. Vậy là Chi gặp Thủy rồi. Tôi bật cười. Lần này lại tôi buồn cười thật. Đoạn ngựa mặt trông trời, tôi chúm môi thở một hơi dài như vừa rít xong điếu thuốc lào. Thê thảm chưa, hơi tài với sức của mình. Không bằng cả đôi mắt nai ngu ngơ chấm hai điểm sáng nhỏ nhoi soi rừng đêm. Không bằng cả kiếp đom đóm lập lòe vẽ vòng đứt đoạn giữa khoảng mênh mông âm u đen tối. Hy vọng gỡ rối tơ lòng, giải đáp thắc mắc chỉ còn tin cậy ở một nhân vật gọi là bà tiên hiền hậu mà thôi. Bà tiên ơi, hiện

lên với con đi. Nói cho con nghe bây giờ Chi ở nơi nào. Pleku hay trên núi ? Hoặc, cũng như trường hợp Thủy, Chi vẫn nằm vùng tại ngay thị trấn này nhưng phao tin tùm lum để thực hiện giai đoạn chót kế hoạch lừa con vào chiếc lưới mà tên Độ đã thả đón từ lâu ?

Những ý nghĩ lộn xộn không lớp lang tiếp tục vẩn trôi như người. Trí óc tôi có lẽ đã như miếng bánh đúc, đông đặc, mỗi mẹt, rậm rịt. Đôi lúc trên bàn không còn giấy tờ để ký hay đọc, nhìn ra ngoài khe cửa gió, tôi chợt thấy lòng se thắt vì thiếu bóng hình đôi gót chân tròn trắng đu đưa. Tôi ôm đầu gọi thầm Chi ơi, Tôi bản thân nghĩ tới văn phòng một quận lý miền cận sơn hẻo lánh, hiu hắt, địch vây quanh cô lập suốt tháng năm như một hòn đảo nhỏ. Côn Cho sẽ truyền chuyển tôi đến đó. Thế nhưng tịnh không một

mong muốn nào nhen nhúm để tôi chờ đợi hay cầu ước. Tôi, sao mà giống một thân cây đã bứt lìa lòng đất, mặc cho dòng nước cuốn vật vờ trôi xuôi.

Chiều tối hôm ấy tôi mới lững thững trở về. Đêm chưa vào khuya song tôi tưởng hơi sương đã nhuốm lạnh đôi vai và mái tóc. Khi tới cửa nhà, bước chân tôi muốn chùn đứng lại. Tôi chưa nhìn nhưng đã thấy hai cánh cửa đóng kín, chiếc khóa bám nơi giữa như con dơi, bên trong tối thui. Như qua một cửa ngục. Bàn tay tôi chọc vào túi quần tìm bao thuốc. Và ánh diêm chưa bốc cháy thì Huyền xuất hiện. Huyền gật đầu chào. Cử chỉ ấy bỗng tác động suốt tâm thần tôi như một chiếc dùi vừa đập trên mặt trống.

– Chú đi ăn về muộn thế?

Tôi không dám bộc lộ sự vui mừng :

– Đi lang thang ngoi đường cho hết giờ.

Huyền nói như hơi thở :

– Vừa lo chú không về kịp.

Tôi nhìn Huyền ngạc nhiên chờ đợi :

– Có việc gì thế ?

– Anh Quang bị thương.

– Sao biết ?

– Có điện tín gửi cho ba.

Sau câu nói ấy tôi lơ mơ chỉ còn nhớ giọng Huyền. Anh Quang bị thương. Ba nhận được điện tín. Thân mật quá. Em đã coi mình như người trong gia đình rồi đấy nhé. Tôi nhìn những mảnh ánh đèn rớt qua cành lá xuống áo Huyền, tưởng

tượng ra những cánh bướm vàng lả lướt lượn bay. Vậy là Huyền không giận mình. Nè, cấm nhìn. Tôi muốn được nói lại câu ấy và bắt chước đúng tiếng Huyền. Để vui thích. Để sung sướng.

– Chú nghĩ gì thế ?

– À, anh Quang bị thương nặng không ?

Huyền lắc đầu. Lọn tóc như đuôi con mèo mun đang từ trước ngực vẩy qua sau lưng :

– Không biết. Anh ấy đang nằm bệnh viện Cộng hòa.

– Mình phải vào thăm, trông nom anh ấy chứ.

Ngón tay trở Huyền chỉ vào ngực tôi :

– Thế là chú đồng ý nhé. Cháu tính đi đấy. lát nữa, ba có hỏi thì chú nói hộ là cháu đi được.

Tôi ngó Huyền sững sờ :

– Huyền đi Sài gòn ?

Đầu Huyền gật gật. Bỗng nhiên tôi có cảm tưởng như tôi sắp mất vĩnh viễn một cái gì to lớn. Đây là linh tính chẳng. Chú giới thiệu cho cháu một công việc gì đủ sống ở Sài Gòn để cháu được đi khỏi đây nhé, chú. Hôm ấy, hình như tôi hỏi lại Huyền là Huyền tính bỏ học sao. Và Huyền đáp vâng. Tôi dương mắt nhìn Huyền lần nữa. Bỗng tối ời, tôi van xin đừng xóa mất, đừng làm tan mất thân xác này của tôi.

Tôi cúi thủi ngồi bệt xuống thêm cửa. Huyền lặng lẽ khép nép tới ngồi theo

nhưng ở bên kia chiếc cột phân cách hai nhà. Những ngọn đèn đường đổ những vũng ánh sáng vào khoảng không đen thui. Chợt một ý nghĩ vừa nảy sinh trong óc tôi là chính những cái gọi là đèn kia đã thu hút hết ánh sáng nên trời đất mới tối mù. Và vì những chiếc đèn nhỏ bé quá, chứa không hết, ánh sáng tràn ra ngoài thành từng quầng mờ dần ở xa.

– Ba má đi đâu ?

– Ông cụ đeo bà cụ đi xin xăm hay coi bói gì đó.

Im lặng.

– Vào Sài gòn thì ở đâu ?

– Thiếu gì chỗ. Nhiều con bạn vào học trong ấy mà.

Im lặng.

- Gia đình anh Quang ở đâu ?
- Vẫn ở Mỹ Tho.

Vàng trắng đã ló khỏi rặng dương xây thành bức tường dưới bóng tháp chuông nơi nhà thờ chính. Mặt trăng vàng pha hồng, hơi méo một chút nhưng hiền dịu. Đêm qua bồ có ngắm Huyền tắm không đấy.

Mình đã yêu Huyền chưa ? Huyền có yêu mình không ? Tôi ngồi yên, ngần ngại cả từ cử động xiết que diêm để châm điếu thuốc. Rồi bâng khuâng tìm nhớ những câu thơ, những bài thơ tả những cảm xúc tình yêu buổi ban đầu đoạn so sánh, đối chiếu với từng trạng thái tâm hồn tôi. Nhưng, yêu là thế nào ? Hình ảnh Huyền khỏa thân chỉ trong chớp mắt mà mình cứ phảng phất nhớ hoài và rung động luôn luôn như vừa nhìn thấy,

vậy đã bởi vì yêu chưa. Còn Huyền. Mình chưa đọc được thái độ nào trên Huyền. Chả lẽ những sự kiện định mệnh đó mà cũng không có gì quan trọng để e ấp chút sung sướng then thừng. Từ từ lan trong cơ thể tôi, những ám ảnh da diết thường xuyên khó chịu. Tôi lắc đầu như không chịu cho sợi dây trong vào cổ.

– Chú nghĩ gì thế ?

– Huyền hay hỏi câu ấy nhỉ. Tôi sắp sửa tưởng tôi sống với cộng sản đấy.

– Cháu xin lỗi, Tại cháu sợ chú buồn.

– Buồn gì ?

– Cháu không biết. Nhưng thấy chú khác hồi mới tới.

Một chiếc xe díp chạy qua cửa nhà một quãng ngắn, thỉnh thoảng dừng lại.

Hình như xe của Đạt. Tôi nhìn soi tìm nhưng chưa nhận được dấu vết nào quen thuộc thì những vòng bánh đã lăn nhanh. Đạt ơi. Mày chết oan hay chính mày thực hiện cái chết ly kỳ rùng rợn ấy.

Im lặng.

– Tuần sau tôi cũng về Sài Gòn.

– Chú đi có việc gì thế ?

– Chơi

– Chú không phải về, thăm người em gái nhỏ ?

– Có em nào mà thăm.

Huyền hứ nhẹ. Âm thanh như của một chiếc lá rơi vừa chạm đất. Tôi lén cười thầm và giấu mặt vào vòng hai cánh tay.

Im lặng.

– Chú !

Giật mình, nhưng chưa kịp ngừng lên thì một thân người đã nhào xô vào lòng tôi. Tay chân tôi luống cuống, không phản ứng, phát run tê liệt. Bình, Bình Tôi thở ra, nói mau để che lấp

– Đi đâu đấy, Bình ?

Bình cười khanh khách. Hàm răng trắng như đóa ngọc lan mới nở. Bao nhiêu những bức tức chưa thành hình ở trong tôi đã tan nhanh vì chút màu dịu dàng thanh khiết đó.

– Cháu đi kiếm chú chứ đi đâu nữa. Sao hôm nay chú không tới với cháu ? Chú ghét cháu hả ?

– Nhảm. Chú bận chứ.

– Thế đêm nay, chú cho cháu ngủ với chủ nhé.

Tôi cười, đùa với Huyền :

– Đêm nay không được. Vài hôm nữa.

Đoạn, tay tôi ôm ghì Bình. Có tiếng Huyền :

– Con nhỏ này đã lém mép lắm rồi. Cấm không được chú chú cháu cháu nữa bây giờ.

Tôi giả vờ ngây ngô, hỏi Huyền :

– Sao vậy ?

Huyền cựa mình, vụt đứng lên. Thế nhé, nhờ ông tạm nói hộ như đã nhờ, xin cảm ơn. Tôi năn nì, thì ngồi xuống đã. Huyền sắp đi, mình còn bao nhiêu thì giờ đâu. Huyền mở cửa bước vào, thôi

để chú cháu tâm sự chứ. Một thoáng đã nghe tiếng hát rè rè nho nhỏ từ máy thu thanh, đời son phấn làm mất bao ngày thơ ngây. Âm điệu tha thiết như đã mang nhiều kỷ niệm đưa hồn tôi chơi vơi lên cao. Tôi khép mắt như để nhốt những cảm xúc lâng lâng khoan khoái đang nở rộ trong từng mạch máu. Cầm tôi tì trên mái tóc Bình, miệng ư ử theo cung bậc của bài ca. Mỗi khi tiếng hát đã tắt một lúc lâu, tôi mới thì thầm :

– Đêm qua có sợ không ?

Bình tựa sẽ. Bàn tay vẫn đặt trên tay tôi như con chim nhỏ đậu chờ giấc ngủ :

– Sợ chứ. Nhà rung hết mà. Cái chai để trên bàn còn lăn rớt xuống đất, bẻ liền đó. Cháu không dám thò chân khỏi giường nữa. Cháu kéo cái mền, đắp kín mít.

Giọng nói hồn nhiên vô tội làm tôi
mủi lòng.

– Bộ đạn không xuyên thủng cái
mền sao, Bình.

Bình cười, tại cháu sợ quá.

– Tối nay cháu ngủ với chú, nhé.

– Ủ, để chú nói với ông đại úy đã.

– Sáng mai nói,

– Thì tối mai ngủ.

– Không.

Ngủ với chú thì sướng gì mà đòi.
Bằng có là cháu Huyền ở sát ngay bên
mà có khi nào đòi ngủ với chú đâu.
Ngón tay tôi bẹo tai Bình nhưng mắt tôi
lại nhìn sang nhà Huyền. Tất cả chỉ sáng
một điểm nhỏ từ lỗ thủng giữa cánh cửa

như con mắt rình mò nhìn trộm. Tôi nói thầm, nè, cấm nhìn bằng giọng của Huyền. Rồi cười thầm thú vị. Ngồi thêm vài phút nữa, tôi mới đặt Bình đứng dậy. Đi ăn kem không, Bình. Sở dĩ có tiếng ăn vì tôi đang luyện tiếc những giây phút này của nơi này như mới ăn mà món ăn đã hết. Hình như thế. Chúng tôi tới tiệm kem Đà Lạt. Những chiếc bàn, những chiếc ghế đựng những khối màu hồng, màu xanh lá mạ từ mấy ống đèn trên tường hắt xuống. Trừ bàn trong cùng là có khách. Ba người. Mặc quân phục xám, đội mũ xô lệch. Đôi ba cái cằm ghếch lên thành ghế bên cạnh đưa bộ giò gấn tới mặt. Tôi nhận được thiếu úy Xuân, trung úy Hùng. Thấy tôi, trung úy Hùng vẫy tay chào. Đoạn như chợt nhớ, anh nói, lớn, ê, toa biết địa chỉ thân nhân của xử Đạt không hả. Toa hỏi có việc gì thế. A, nhờ toa nhắn hộ họ tới gặp moa gấp để

lập hồ sơ tử tuất. Mẹ, moa nói mãi trung tá mới chịu ký điều chỉnh giấy nghỉ phép của nó thành công vụ lệnh đó. Tôi cười gượng hơi lặng người. Mình phải nói thế nào với Hùng chứ. Khoảng trống giữa chúng tôi chưa lan dài thì người quân nhân kia, tên gì, ở đâu, đã tắc lưỡi kêu chách thật lớn, sao không gọi bóng em Thanh tới. Thiếu úy Xuân đáp ngay, lạc hậu quá thế, cậu. Nếu giờ này cậu gặp em và hỏi em có quen trung úy Đạt không thì em sẽ rất tỉnh bơ, hỏi lại trung úy Đạt nào cơ ạ liền. Tiếng người kia, ủa, gì mà mau vậy. Thiếu úy Xuân cười nhẹ, em cặp bồ với trung úy Minh rồi. Người bồi bàn vô tình đứng chắn ngang tầm mắt, hỏi ông dùng gì. Tôi nói cho hai ly kem. Mà là con chó săn ghẻ lở, Xuân ạ. Mặt mũi mày trắng trẻo, trí thức quá mà óc mày lầy hơn cả vũng bùn. Trong khi đó tiếng nói ở bàn trong vẫn đều đều. Ê

mày, thẳng cha hình như không có bộ đồ nghề, phải không. Giọng khác, thiếu úy Xuân, còn hình như gì nữa. Giọng khác, trung úy Hùng, mẹ, nó chết mất xác làm tụi mày bể một cuộc đánh cá lịch sử, giận ghê. Tôi cúi mặt thấp thêm chút nữa. Gió từ chiếc quạt trần đờ xuống ly kem làm rã tan thành nước nhão nhoét.

Tôi nói mau, ăn để còn về, Bình.

11

Thấm thoát ngày thứ tư đã tới. Vài giờ ngắn ngủi nữa, Huyền sẽ đi. Thời khắc mỗi lúc một thu ngắn, người tôi càng ồn ào bơ phờ, nôn nóng. Tôi tưởng, nhiều khi, những khúc ruột trong bụng tôi là những con lươn vô phước đang quằn quại dẫy dụa tuyệt vọng trong chậu nước pha nhiều muối. Linh tính báo cho tôi biết con tàu hôm nay sẽ mang Huyền đi vĩnh viễn, hoặc ít nhất là một quãng thời gian khá lâu. Tôi sẽ không còn một lần gặp gỡ. Chính Huyền

đã mong ước. Chính Huyền đã chờ đợi. Nên, nhìn Huyền lảng xảng chuẩn bị, tôi vừa thương vừa bùi ngùi thương Quang. Tuy nhiên, trên nét mặt nhẵn nhụa chịu đựng kia, cũng có phảng phất một vẻ suy tư chán nản. Nhưng Huyền buồn vì đâu ? Vậy mà khi Huyền bảo tôi mua hộ vé máy bay để khỏi đợi cả tháng tôi đã nhận lời không do dự. Tôi muốn chiều Huyền hơn nữa ở những ngày giờ sắp hết. Cháu sẽ nhớ chú mãi. Những ngón tay Huyền run run đón nhận chiếc vé máy bay. Mắt nhìn tôi lảng chết. Chú thích gì để cháu mua tặng chú ? Và tối qua, lúc nói chuyện ngoài hiên, Huyền thở dài lắc đầu chú chưa hiểu cháu một tí nào.

Nên khi từ tiệm cơm trở về tôi đổ tẩm thân xuống giường rồi nằm phủ phục. Bên nhà Huyền ồn ào nhiều tiếng nói. Sao mình không sang với Huyền ?

Sao mình không lấy xe đưa Huyền ra thẳng phi trường ? Để trong lúc đợi máy bay tới, hai đứa ngồi dệt những kỷ niệm thần tiên ? Mặc hết những lý lẽ ấy, tôi vẫn vùi đầu vào tấm mền hâm hấp nóng như vừa ủi đồ và người không rời manh chiếu ấm mồ hôi. Tôi lừa luôn cả tôi bằng lời ru dỗ, ngủ đi, ngủ đi, ngoan.

Mơ mơ tôi nghe như có tiếng động nơi cửa. Vội ngừng nhìn. Ánh sáng đã lùa vào và Huyền đã đứng nhìn tôi, mỉm cười rất tươi. Chú đã ngủ rồi ? Tôi uể oải nói, mới nhắm mắt đấy thôi.

– Cháu sang chào chú để cháu đi.

– Huyền làm tôi có cảm tưởng như Huyền đi luôn vậy.

Môi Huyền mím, sẽ kéo dài ra. Vậy Huyền mỉm cười hay là sắp khóc ? Cúi

nhìn vắn vợ dưới chân Huyền nói :

– Cháu gửi chú lá thơ. Nhưng chú phải hứa với cháu là khi máy bay đã bay, chú mới bóc ra. Đồng ý ?

Tôi gật đầu đồng ý. Bàn tay cầm phong thư không dày lắm lơ đãng chống lên cằm. Huyền vụt linh động lạ lùng :

– Không có mùi nước hoa hay nước mắt gì đâu. Dám chỉ có mùi gừng với rượu đế lắm.

Huyền quay mình, nhìn chai nước trên bàn, tiếp :

– Tại cháu vừa làm món sườn xào gừng cho má châu.

– Huyền chưa ăn cơm ?

– Ăn rồi chứ. Đây là cháu cạo gió cho má cháu chứ. Bà cụ vừa bị cảm.

Đến phút này mà Huyền vẫn vui được ư. Một chút mát mẻ như hơi bốc lên từ thùng nước đã làm tôi thoáng vui. Nhưng liền đó, đâu đây đều chập chờn bóng chiếc máy bay với âm thanh rền rĩ, bóng phố phường Sài Gòn với xe cộ ngược xuôi. Thôi được, tuần sau mình sẽ gặp lại Huyền, sẽ không còn những đùa chuyên môn dòm ngó, những đùa thích phao đồn. Mình mặc sức đưa Huyền đi chơi. Đi xi-nê Rex. Sẽ giới thiệu chị Dung. Giới thiệu thế nào nếu chị cười dò hỏi ? Có lẽ Huyền cũng yêu mình. Song liệu mình có thể quên những lời đã nghe, bắn thủ quá, để từ đây thên thang dong ruổi bên nhau ? Thốt nhiên tôi nói :

– Huyền nhớ không, ai đã hôn Huyền đầu tiên ?

Đôi mắt đen láy đột ngột dừng đầy vẻ tinh nghịch nhí nhảnh. Màu má hơi

thêm một chút ửng hồng. Tôi rùng mình vội quay đi nơi khác. Lúc nhìn lại thì đầu Huyền đã cúi. Một bàn tay lật sấp lật ngửa đều đều và Huyền như chăm chú coi.

– Chú hỏi làm cháu cảm động quá.

– Cảm động ?

– Vâng. Ai hôn Huyền lần đầu tiên nhỉ ? Chắc chỉ phỏng đoán thôi. Là...

Giọng tôi tê tái :

– Ai ?

– Ba cháu.

Tôi giận dữ lắc đầu. Định nói một người đàn ông xa lạ khác thì có tiếng gọi Huyền. Như đã quên giây phút vừa xảy ra tôi hốt hoảng đứng bật dậy. Sắp hết. Sắp mất tất cả. Cánh cửa kia, khi Huyền

bước qua sẽ là biên giới muôn đời xa cách. Cánh cửa kia cũng như ngọn bút lông chấm mực sắp tàn nhẵn xóa bỏ những hình ảnh Huyền với di tích những ngày đau thương sung sướng. Tôi đi bên Huyền. Hai cánh tay điên dại dưới ý nghĩ ham muốn ôm giữ tấm thân Huyền một lần. Nhưng Huyền đã cản nhẹ bờ môi dưới.

– Thôi Huyền đi. Chú cho gọi lời chào vĩnh biệt... anh Là.

Câu nói dứt thì Huyền vừa tan biến ngoài ánh sáng. Tôi đứng một mình nhìn khoảng không cho đến lúc chỉ thấy hoa, sao nhức nhối nhảy múa.

Chừng nửa giờ sau, ngoài hiên lại xôn xao tíu tít. Những giọng nói như những sợi dây cuốn vào người tôi, lôi kéo tôi đến sát bên cánh cửa. Tôi cúi nhìn

qua lỗ khóa. Không thấy Huyền. Chỉ có mảng trời xanh lơ sau cành cây thừa lá. Liệu mà về sớm ghen, con. Dạ. Đơn độc một âm ngân ngủi. Rồi tiếng động trên xe lách cách. Rồi vài tiếng cười. Rồi vắng lặng.

Buổi chiều, ngồi làm việc tôi vừa tự nhủ hãy dùng những trang giấy mà che lấp óc tưởng tượng đang muốn vẽ ra cảnh sân bay cách đây vài ba cây số.

Và còn như một cái máy hát cũ, tôi vừa nghêu ngao vừa liên tiếp lên dây. Đến bốn giờ, một công văn của tòa hành chánh tới yêu cầu phúc trình thêm chi tiết về vụ Chi bỏ nhiệm sở. Tôi đọc đi đọc lại. Hãnh diện nhé. Cứ tưởng mình hào hoa phong nhã là tốt số. Tôi bỏ văn phòng, lái xe chạy lảng quăng. Vớ vẩn gặp Côn Cho nữa thì mặt đầy, Đạm ạ. Vậy thì đi đâu ? Hay đưa Bình ra trại thăm mẹ ?

Bốn giờ ba mươi. Tôi để đều ga cho xe chạy lăn êm trên quốc lộ vắng hoang. Máy bay chắc đã cất cánh rồi. Huyền ơi, em còn nhớ chuyến chúng mình đi thăm chiến sĩ ngoài tiền tuyến lúc này không ? Thêm một quãng, chợt Bình reo, chú ơi, phản lực tới thả bom kia. Tôi nghe nhói trong tim. Ba cái, ba cái chú ơi. Ừ, nguồn vui tỉnh nhỏ đấy. Đỗ xe đi chú. Ở xa, tận vùng cận sơn, ba chiếc phản lực vun vút nhào xuống ném những tiếng nổ rung chuyển đất ruộng, rung động cả lòng tôi. Không biết tôi ngồi yên được bao lâu thì có tiếng nói, thưa ông phó, nhờ ông phó cho đi một chút, Tôi như tỉnh ngủ, choàng mắt nhìn chiếc xe ngựa đã đứng gần đầu xe tôi. Để chữa ngượng vì đã đỗ xe ngay giữa đường, tôi hỏi :

– Xe chở gì thế anh ?

– Thưa, có mấy cô làm nghề giao hàng tại chỗ ở mấy trại lính Mỹ bên Vĩnh Khương bị xiu.

– Tại sao vậy ?

– Dạ nghe nói thì các cô này mọi ngày vẫn cắp cái bát hay vuông vải trong nách tới trại lính Mỹ vẩy vẩy từng đĩa ra làm ăn trong các lùm cây gần đó. Nhưng hôm nay xui là lính nó mới về đông quá. Tụi nó không chờ lần lượt gì hết. Làm đại liên liên nên các cô mới trắng mắt. Tụi em được báo nên phải khiêng về tỉnh.

Tôi bước xuống nhìn chiếc xe ngựa lộc cộc chậm chậm chạy vào thị trấn. Nắng chiều bàng bạc như ánh trăng. Một bụi sim đại bên đường phát phơ hai

bông hoa tím tả tôi, phơ phất. Tôi nhìn trời, sẽ gọi :

– Thanh Bình ơi, lại đây với chú.

In xong ngày 1-1-1968
tại nhà in Phạm Ngũ Lão
293 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn

